

ကြိတ်တူ

ကျောက်ခိုလူးကျိတ်တူ

BURMESE CLASSIC

BURMESE
CLASSIC

၂၀၁၇ခုနှစ်၊ (ဇွန်လ)၊
 အုပ်စု(၅၀၀)၊ ပထမအကြိမ်။
 ဦးအောင်မြင့်၊ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက် (မြဲ - ၀၀၀၇၇)၊
 အမှတ် (၁၄၅)၊ နင်းဆီဖြူလမ်း၊ သုဝဏ္ဏ။
 အောင်မြင်စာပေ (မြဲ - ၀၀၂၇၆)၊
 အမှတ် (၇) သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကြီးစွယ်

ကျောက်ခံလူးကျိန်စာ

BURMESE
CLASSIC

အသနာလည်းတော်

❖ ကျော်တက်ချင်သူကို လှော်တက်ပြင်ပေးတာမျိုးလို...
ပြိုင်ဘက်ကို ထိုင်လျက်ကြည့်နေရုံမျိုးလိုနဲ့တော့
အသာမရနိုင်ပါဘူး...။

❖ မြင်းတစ်ကောင်၊ ဖျာတစ်ချပ်နဲ့
ကမ္ဘာပတ်ဖို့တော့ စိတ်မကူးပါနဲ့။
မြင်းလည်းသေ၊ ဖျာလည်းကြေသော်
နေစရာလည်းမရှိ
ဝေဒနာလည်းပြည့်နေတတ်ပါတယ်...။

❖ နီးနေသည်အခါ..
ဖြူစင်တဲ့မေတ္တာဖြင့်ချစ်ပါ။
သစ္စာရှိပါ...။
ဝေးနေတဲ့အခါမှာ
တမ်းတခြင်းများစွာဖြင့် သတိရပေးပါ။

အသန့်လတ်စောက်

❖ အချစ်ဆိုတာ...
 သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့အသီးအနှံများဖြစ်သလို
 လှပတဲ့ပန်းပွင့်များလည်းဖြစ်ပါတယ်။
 အသီးအပွင့်ကင်းမဲ့နေတဲ့သစ်ပင်ဟာ
 အထီးကျန်သလို..အကျဉ်တန်ခြင်းကိုလည်း ဖြစ်စေပါတယ်။

❖ အချိန်အခါနဲ့တန်ဖိုးထားခြင်းဟာ
 စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို မွေးဖွားပေးတတ်ပါတယ်။
 ထိုအချစ်မျိုးသည်..
 ကြာမြင့်စွာရှင်သန်မှုကိုဖြစ်စေပါတယ်...။

❖ သစ္စာရှိမှုရဲ့အနှစ်သာရနောက်မှာ
 အချစ်ရှိပါတယ်...
 ထိုအချစ်ကိုရှာတွေ့ရန် မလွယ်သော်လည်း
 ခိုင်မြဲခြင်းကိုဖြစ်စေတတ်ပါတယ်။

အသုန္ဒလတ်ခေတ်

❖ ရန်သူများရဲ့ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုဟာ
 သင့်အောင်ပွဲနဲ့ ထိုက်တန်ခြင်းရှိမရှိ
 ပြန်လည်တွေးတောမိလျှင်
 နောက်ထပ်စစ်ပွဲတစ်ခုကို
 အလျင်စလိုပြုလုပ်မှာမဟုတ်တော့ပါဘူး...။

❖ ချစ်သူရဲ့အနမ်းကြောင့်တော့
 ကမ္ဘာကြီးတုန်လှုပ်သွားမှာမဟုတ်ပါဘူး။
 ဒါပေမယ့်ခံစားမှုကြောင့်ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်မှုများကတော့
 ရင်ထဲမှာကာလရှည်ကြာစွာပဲ့တင်တပ်နေစေပါတယ်။

❖ သင့်ရင်ထဲမှာဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေများလာတဲ့အခါ
 လူတိုင်းကိုမကျေမနပ်ဖြစ်တတ်ပါတယ်။
 ဒါပေမယ့်...လူတိုင်းရဲ့ရင်ထဲမှာလည်း
 ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကိုယ်စီရှိနေတာကို
 တွေးမိရင်တော့ စိတ်ပြေသွားမှာပါ။

အသန့်လတ်စေတော်

- ❖ စကြာဝဠာမှာရှိကြတဲ့ အလင်းရောင်တွေထဲမှာ
သင့်ကိုယ်ကထွက်တဲ့အလင်းရောင်လည်း
အစိတ်အပိုင်းတစ်အနေနဲ့ပါဝင်ပါတယ်။
အခြားအလင်းရောင်တွေထက်
မိမိရဲ့အလင်းရောင်ကိုမြင်အောင်အရင်ကြည့်ပါ။
- ❖ အဆန်းကြယ်ဆုံးကိစ္စတွေတိုင်းဟာ
နောက်ငံတော့တပြည်ပြည်ရိုးသွားတာပါပဲ။
နှစ်ကာလကြာမြင့်တဲ့အထိမရိုးနိုင်တာကတော့
ချစ်ခြင်းမေတ္တာပါပဲ...။
- ❖ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုချစ်မိခြင်းသည်
လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကိုရှာတွေ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။
ထိုလျှို့ဝှက်ချက်မျိုး....
သင်ရင်ထဲမှာရှိနေပါလိမ့်မယ်...

ဤဝတ္ထု၌ ပါဝင်သောအခန်းများ

- အခန်း(၁) - ကျောက်ဘီလူးတောင်နှင့် ဆန်းကြယ်မှုများအကြောင်း
- အခန်း (၂) - ကျောက်ဘီလူးကျိန်စာ
- အခန်း (၃) - ဘွဲ့ဖြုလက်နက် နတ်ဘီလူးတို့၏စက်
- အခန်း (၄) - နီမောင်နှင့် တောင်စောင့်ဘီလူး
- အခန်း (၅) - ဘားမဲ့ဆရာတော်နှင့် အင်းဘီလူး
- အခန်း (၆) - အန္တရာယ်လွှမ်းသောမေတ္တာပန်း
- အခန်း (၇) - ထမင်းဟင်းဖိုးပေးသော ကျောက်ဘီလူး
- အခန်း (၈) - ကျိန်စာဖြင့်ငှားယူရသော ရတနာများ
- အခန်း (၉) - ကျောက်ဘီလူးနှင့် အင်းချပ်များ
- အခန်း (၁၀) - သစ္စာမဲ့သူတို့၏ကံကြမ္မာ
- အခန်း (၁၁) - မစ္ဆရိယရန်ငြိုးရန်စ
- အခန်း (၁၂) - တောနက်ထဲမှအလောင်းများ
- အခန်း (၁၃) - ကျောက်ဘီလူးကိုအစာကျွေး၍ အင်းများယူကြခြင်း
- အခန်း (၁၄) - စေတနာကောင်းသဖြင့် ကံအကြောင်းလှခဲ့သူ
- အခန်း (၁၅) - ကျောက်ဘီလူးကျိန်စာနှင့် ကြမ္မာဆိုးများ
- အခန်း (၁၆) - ကံဆုံသော်လည်း ကံကုန်တော့ ဝေးကြပြီ

အခန်း [၁]

ကျောက်ဘီလူးစောင်နှင့် ဆန်းကြယ်မှုများအကြောင်း

တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းတလျှောက်မှာ သစ်တောကြီးများ၊ တောင်မြင့်ကြီးများက နေရာအနှံ့ ဖုံးလွှမ်းထားသောကြောင့် သွားရေးလာရေး လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲလှသောနေရာများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ကြောင့် အခြေတကျနေထိုင်သူလူဦးရေ အတော်ပင်နည်းလှလေသည်။

တောတောင်ထူထပ်ပြီး မြေပြန့်လွင်ပြင်နည်းပါးလှသောကြောင့် နေထိုင်သူလူဦးရေ အတော်ပင်နည်းလှသည်။

www.burmeseclassic.com

ယခုနောက်ပိုင်း ကောက်ယူသော စစ်တမ်းများအရ စတုရန်း တစ်မိုင်လျှင် လူ(၆၀)ကျော်သာနေပြီး တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်း တစ်ခုလုံးတွင် လူဦးရေ (၁.၂)သန်းကျော်ခန့်သာ ရှိလေသည်။

ယခု ထားဝယ်ဒေသဖြစ်သော ကောင်းလုံနှင့် မြိတ် မြို့နယ်များ၌သာ လူဦးရေအထူထပ်ဆုံးရှိပြီး၊ အတွင်းပိုင်းရှိ တနင်္သာရီမြို့နှင့် မြိတ်၊ ကော့သောင်းကြား ကမ်းရိုးတန်းပေါ်ရှိ ဘုတ်ပြင်းမြို့နယ်များဆိုလျှင် တစ်စတုရန်းမိုင်လျှင် (၁၅)ယောက် ခန့်သာနေထိုင်ကြောင်း မှတ်တမ်းများက ဖော်ပြကြလေသည်။

လူနေထိုင်မှု နည်းပါးသော်လည်း သစ်တောကြီးများနှင့် သဘာဝတောင်တန်းကြီးများကတော့ နေရာမလပ် နေရာယူထား ကြသည်။ သို့ကြောင့် သယံဇာတပေါကြွယ်ဝသော နေရာများ ထဲတွင် တစ်နေရာပါဝင်လေသည်။

တနင်္သာရီတောင်တန်းကြီးများမှာ အရှေ့ရိုးမတောင် တန်းကြီးများဖြင့် တဆက်တစပ်တည်းရှိသောကြောင့် ခဲမဖြူ အဖြိုက်နက်စသော သတ္တုများလည်း အထွက်များလေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအဝှမ်းတွင် ခဲမဖြူ၊ အဖြိုက်နက် အထွက်အများဆုံး နေရာများတွင် ပါဝင်လေသည်။

ထို့ပြင် ရှေးဟောင်းမြို့တော်များ ထီးနန်းစိုက်ရာဖြစ် သောကြောင့် ရွှေတုံးရွှေခဲများလည်း ရှာဖွေတွေ့နိုင်ကြပေသည်။

ထားဝယ်ဘက်တွင် တည်ထောင်ခဲ့သော မြို့ဟောင်း များတွင် ဝေဒီမြို့ဟောင်းလည်း တစ်နေရာအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ဝေဒီမြို့ကို သက္ကရာဇ်(၅၉၀)တွင် နရပတိစည်သူမင်းမှ ဆင်း

သက်လာသော မင်းဆုဝေက တည်ထောင်ခဲ့ကာ မင်းအဆက်ဆက် စိုးစံခဲ့သော မြို့ဟောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။

မင်းဆုဝေ၊ မင်းရောင်၊ ရွှေနတ်တက်၊ အိမ်ရှေ့ရှင်၊ နတ်ရွာလား၊ မင်းရှင်ဦး၊ ပညာမင်းစင်၊ မင်းသီလဟူ၍ မင်းရှစ်ပါး ထီးနန်းစိုးစံခဲ့ကြသည်။

ထားဝယ်မြို့မှ လောင်းလုံဘက်သို့သွားသော ကားလမ်းမှ ထားဝယ်မြစ်ဘက်သို့ (၂)မိုင်ခန့်သွားလျှင် မြို့ဟောင်းရှိသော နေရာသို့ ရောက်နိုင်ပေသည်။

ရှေးအခါက မြေတူးရင်းနှင့် ခဲဟင်္သာဒင်္ဂါး လှည်းနှစ်စီး တိုက်ခန့် ရခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ပြင် ရွှေတုံးရွှေခဲနှင့် ရှေးဟောင်းရတနာပစ္စည်းများလည်း ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ကြလေသည်။

ထားဝယ်ဒေသတွင် လူသူအရောက်နည်းသော တောနက်ကြီးများ၊ သစ်တောကြီးများနှင့် တောင်စဉ်တောင်တန်း များစွာပေါ်လှသည်။ အရှေ့ဘက်တွင် တနင်္သာရီမြစ်ကြီး ဆီးနေပြီး ထိုဘက်မှာ နေထိုင်သူလူဦးရေ မရှိသလောက် ကျပါးလှသည်။

ထိုဒေသမှာရှိသော တောင်စဉ်တောင်တန်းများထဲတွင် ပေပေါင်း (၆၈၀၀)ပေမြင့်သော မြင့်မိုရ်လက်ခတ်တောင်သည် အမြင့်ဆုံးဖြစ်ပေသည်။ မြင့်မိုရ်လက်ခတ်တောင်ရှိသော နေရာတစ်ဝိုက်မှာတော့ တောနက်ကြီးများနှင့် အခြားတောင်များက နေရာယူထားသောကြောင့် နေထိုင်ကြသူမရှိသလောက် နည်းပါးလေသည်။

သို့သော်လည်း တနင်္သာရီမြစ်ကမ်းတလျှောက်မှာတော့

ရွာအချို့ရှိကြသည်။

အများအားဖြင့်တော့ လက်လုပ်လက်စားအများစု နေထိုင်ကြသော ရွာများဖြစ်ကြလေသည်။

ထို့ပြင် မြင့်မိုရ်လက်ခတ်တောင်မြင့်ကြီးနှင့် အနီးတစ်ဝိုက်မှာလည်း အရွယ်အစားမတူကြသော အခြားတောင်များလည်းရှိကြလေသည်။

ထိုအထဲတွင် 'ကျောက်ဘီလူးတောင်'လည်း တစ်တောင်ပါဝင်လေသည်။

ထိုအရပ်ဒေသမှာ သုဝဏ္ဏဘူမိကောင်းစားစဉ်အချိန်ကာလကပင် ဘီလူးများရှိခဲ့ကြသောကြောင့် ဘီလူးနှင့်သက်ဆိုင်သော အမည်နာမများ၊ နေရာများစွာတို့ ရှိကြလေသည်။ ထိုအထဲတွင် ကျောက်ဘီလူးတောင်လည်း တစ်နေရာအပါအဝင်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအရပ်ဒေသ၌ရှိသော ရွာများ၌ နေထိုင်ကြသူများသည် အခြားတောင်များ၊ တောများကိုသာ နာမည်မသိလျှင် ရှိကြပေမည်..ကျောက်ဘီလူးတောင်အကြောင်းကို သိကြသည်။ ထိုနာမည်ကိုတော့ ကောင်းစွာသိကြသည်။

ထိုသို့သိရခြင်းမှာလည်း ထူးခြားသော အကြောင်းများရှိပေသည်။ ကျောက်ဘီလူးတောင်မှာ ကျောက်တောင်အမျိုးအစားဖြစ်ပြီး အမြင့်ပေ (၄၀၀၀)ကျော်ခန့်ရှိသည်။

ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က ဘီလူးဦးခေါင်းနှင့်တူပြီး ဂူပေါက်များစွာတို့လည်းရှိသည်။

ရှေးလူတို့ကတော့ ကျောက်ဘီလူးတောင်၌ ရတနာ
သိုက်၊ ဘီလူးစောင့်သော ဥစ္စာသိုက်ရှိသည်ဟု ပြောကြသည်။

သိုက်ရှိသောနေရာများကတော့ မြန်မာနိုင်ငံနေရာ အနှံ့
အပြား၌ရှိကြလေသည်။

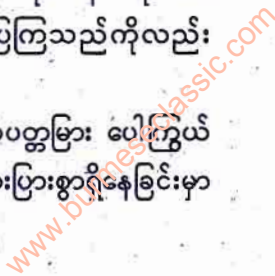
ငမုန်ကန်း၊ စီရင်ရေးသားခဲ့သော ဘုမ္မိသိုက်ကျမ်းထဲတွင်
ဥစ္စာသိုက်ရှိသောနေရာများကို ဥစ္စာအရေအတွက်ရှိသော စာ
ရင်းနှင့်တကွ ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရွှေတိုက်၊ ငွေတိုက် စာရင်းဝင်သိုက်ကြီးများပါဝင်သလို
ရွှေတစ်ပြည်ငွေတစ်တင်းနှင့် သိုက်စာရင်းဝင်နေကြသည့် သိုက်
ဈားလည်း ပါဝင်ကြသည်။

ရွှေလှည်း၊ ကိုးစီးတိုက်၊ ငွေလှည်း၊ ကိုးစီးတိုက်၊ လှေ
လောင်း၊ ကိုးစီး၊ ငွေလောင်း၊ ကိုးစီးစာမျှကြီးများသော သိုက်ကြီး
ဈားပါဝင်ကြသလို ရွှေငွေအနည်းငယ်စီ မြှုတ်နှံထားသည်နှင့်ပင်
သိုက်စာရင်းအမည်ဝင်နေကြသော သိုက်များလည်း ရှိကြလေ
သည်။

အချို့မှတ်တမ်းများမှာတော့ သိုက်နန်းပေါင်းကိုးသိန်း၊
တိုးသောင်း၊ ကိုးထောင် ကိုးရာ ကိုးဆယ့်ကိုးသိုက် ရှိသောကြောင့်
ဖော်ပြကြသလို လက်ဝဲကိုးသိန်း၊ လက်ယာကိုးသိန်း သိုက်အ
ရေအတွက်အထိရှိကြောင်း ရေးသားဖော်ပြကြသည်ကိုလည်း
တွေ့ရဖူးသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသည် ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြား ပေါကြွယ်
ဝသော နိုင်ငံဖြစ်ရာ သိုက်အရေအတွက်များပြားစွာရှိနေခြင်းမှာ

အထူးအဆန်းတော့မဟုတ်ကြပေ။

ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် လူတို့သည် မိမိတို့ပိုင်ဆိုင်သော ရွှေငွေဥစ္စာတို့ကို မြေအောက်၌ မြှုပ်ထားလေ့ရှိသော အယူအဆရှိခဲ့ကြသည်။

နောက်လူတို့ သိကြသည်လည်းရှိသည်။ မသိကြသည်လည်းရှိသည်။ တစ်ခုတော့ရှိသည်...။

ရှေးကလူတို့ ရွှေငွေရတနာများ မြှုပ်နှံထားခဲ့မှုန်းသိသော်လည်း မထိုက်လျှင်လည်း ရှာဖွေမတွေ့နိုင်ကြပေ။ ဘုမ္မစိုး၊ ရုက္ခစိုး၊ နတ်တို့လှည့်ဖြားကွယ်ဝှက်သဖြင့် မရနိုင်ကြသည်လည်းရှိသည်။

မကျွတ်မလွတ်သော ဘဝရောက်နေကြသည့် ဥစ္စာပစ္စည်းပိုင်ရှင်တို့ ကွယ်ဝှက်ထားသဖြင့်လည်း ရှာမတွေ့ရသည်လည်းရှိသည်။

သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ မြေဘုတ်ဘီလူး စသည်တို့ ကွယ်ဝှက်ထားသောကြောင့်လည်း တူးဖော်ရှာဖွေမရနိုင်သည်မျိုးလည်းရှိကြပေသည်။

သို့ကြောင့် မြေအောက်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နှစ်မြှုတ်ပျောက်ကွယ်နေသော သိုက်အရေအတွက်ပေါင်း မြောက်များစွာပင်ရှိနေကြခြင်းဖြစ်၏။ သိုက်နှင့်ပတ်သက်သည့် နေရာများကို ရေးသားဖော်ပြထားသော ကျမ်းများလည်းရှိသည်။

ငမုန်ကန်း စီရင်ရေးသားခဲ့ပြီး (၁၂၇၄)ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခဲ့သော ဘမ္မိသိုက်ကျမ်းတစ်ခုထဲမှာပင်ရှိသော ပစ္စည်း

ဥစ္စာအရေအတွက်နှင့် ရှိသောနေရာကို အတိအကျဖော်ပြထားသော သိုက်အရေအတွက်ပေါင်း ငါးရာကျော်တွေ့ရလေသည်။ အတော်များများက သိုက်ငယ်စာရင်းဝင်တို့သာ များလေသည်။

တလောက လက်ဝဲကိုးသိန်း၊ လက်ယာကိုးသိန်း သိုက်စာရင်းဝင်များကို သိုက်စောင့်အမည်များနှင့် ယှဉ်တွဲဖော်ပြထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။

၎င်းဖော်ပြထားသောစာရင်းမှာ (၂၉၃)သိုက်ရှိလေသည်။ ၎င်းဖော်ပြထားသောအချက်မှာ ရန်ကုန်နယ်နိမိတ် အတွင်း၌ရှိသော သိုက်များ၊ မန္တလေးနယ်နိမိတ်အတွင်း၌ရှိသော သိုက်များ၊ ဝဲခူးနယ်နိမိတ်၊ စစ်ကိုင်းနယ်နိမိတ် စသည်ဖြင့် သူ့အရပ်ဒေသနှင့်သူ ခွဲပြီး စာရင်းပြုစု တင်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။

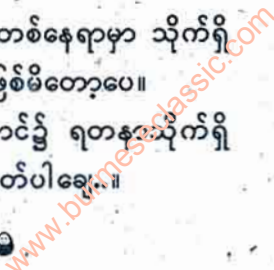
တောင်သုံးလုံး သာသနာပြု စခန်းမှ အဘိုးသံရှိစဉ်က မေးမြန်းကြည့်ဘူးသည်။

“အဘိုး ဒီတောင်သုံးလုံးနယ်မြေတစ်ဝိုက်မှာ သိုက်တွေ ရှိသလား”

“ရှိတာပေါ့၊ ဘယ်နေရာမဆို သိုက်ဆိုတာရှိတာပေါ့၊ ချက်စိမှိတ်ပြီး ကြိုက်တဲ့နေရာကို လက်ညှိုးထိုးကြည့်၊ မလွဲစေရဘူး”

ဟုပြောပြဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်နေရာမှာ သိုက်ရှိသည်ဟု ဆိုလျှင်တော့ အထူးအဆန်းမဖြစ်မိတော့ပေ။

သို့ကြောင့် ကျောက်ဘီလူးတောင်၌ ရတနာသိုက်ရှိသည်ဆိုခြင်းကတော့ အထူးအဆန်းမဟုတ်ပါခေ။

ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက သုဝဏ္ဏဘူမိမြို့ဟောင်းကြီး ရှိခဲ့သော နေရာနှင့် ဆက်စပ်မှုရှိခဲ့သောနေရာ၊ ဘုရင်များမြို့တည် ခဲ့သောနေရာများနှင့် မဝေးလှသည့် နေရာများ၌ တည်ရှိသော ကြောင့် ရွှေငွေရတနာသိုက်ရှိနေခြင်းကတော့ မဆန်းကြယ်လှ ပေ...။

ကျောက်ဘီလူးတောင်က တစ်ခုတော့ ထူးဆန်းတာ ရှိလေသည်။ ကျောက်ဘီးလူးစောင့်သော ထိုရတနာသိုက်မှာ ရွှေ ငွေလက်ဝတ်ရတနာတို့ ခေတ္တငှားယူ၍ရလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ရွှေငွေလက်ဝတ်ရတနာများ ငှားရမ်းယူ၍ရ သော သိုက်အချို့တော့ရှိကြသည်။ ပုပ္ပားတောင်ကြီး၏ အရံ တောင်စာရင်းတွင် ပါဝင်သော ရွှေတွင်းတောင်၊ ငွေတွင်းတောင် တို့ပင်ဖြစ်ကြသည်။

ထိုတောင်၏ အနောက်စွန်းဘက်တွင် ညဉ့်ဦးယံ၌ ဖလားတစ်လုံးချထားပြီး...။

“မနက်ဖြန် ရှင်လောင်းဆင်ရန်အတွက် ပုတီး၊ နားဋောင်း၊ လက်ကောက်၊ လက်ဝတ်တန်ဆာများငှားပါ။”

ဟုပြောဆိုထားခဲ့လျှင် သက်ဆိုင်ရာ သိုက်စောင့်များက အလိုရှိသော ပစ္စည်းများကို ငှားရမ်းပေးကြသည်။ နောက်တစ်နေ့ ဖလားသွားယူသောအခါ ဖလားအတွင်းမှာ အလိုရှိသော လက် ဝတ်ရတနာများ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

ရှေးအခါကတော့ ပစ္စည်းငှားရမ်းသူတို့ သူငယ်ကြ သည်။ ကတိတည်ကြလေသည်။ နောက်ပိုင်းခေတ်ကာလ

ရောက်လာသောအခါ သစ္စာမရှိကြတော့ပေ။

သိုက်အတွင်းမှ ငှားရမ်းရသော ပစ္စည်းများမှ ပုတီးဖြုတ်
ချခွင့်၊ ရွှေကိုဖြုတ်ယူခွင့်များ ပြုကြသောကြောင့် နောက်ပိုင်း
တွင် ပစ္စည်းငှား၍မရတော့ပေ။

တောင်ငူဘက်မှာရှိသော တောရကျောင်းတစ်ခု ရောက်
သောအခါမှာလည်း ထိုကဲ့သို့ ပစ္စည်းဥစ္စာ ငှားရမ်း၍ရသော
နေရာတစ်ခုရှိကြောင်း တွေ့ကြရသည်။

ထိုမျှသာမကသေးပဲ..

“မနက်ဖြတ် အလှူသွားလျှင်လိမ်းဖို့ သနပ်ခါး သွေး
ဆေးထားပါ”

ဟု အကူအညီတောင်း၍ သနပ်ခါးတုံးနှင့် ကျောက်ပျဉ်
ခုဆေးထားလျှင် နောက်တစ်နေ့ မနက်ရောက်သောအခါ သနပ်
ခါးခွက်ထဲမှာ သွေးပြီးသား သနပ်ခါးအပြည့် ရှိနေပြီကို တွေ့ရ
သည်။ သနပ်ခါးသွေးနေသံကြားသဖြင့် သွားချောင်းကြည့်သော
အခါမှာတော့ သနပ်ခါးသွေးသူကို မမြင်ကြရပေ။

ထိုကဲ့သို့ ထူးဆန်းသောနေရာအများအပြားရှိကြသလို
ငှားခြားနေသာနေရာများစွာတို့ ရှိကြသေးသည်။

ပုပ္ပားတောင်မကြီး၏ တောင်ရံစာရင်း၌ပါဝင်သော
တောင်နားတောင် (မြင်းကတောင် ဟုလည်းခေါ်သည်) တွင်
အိတ်ချပ်ကြီးနှစ်ချပ် ထပ်ထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ထိုအုပ်ချပ်နှစ်ချပ်ကို မည်သို့မှ ခွဲထား၍မရပေ။

ဒီကနေ့ခွဲထားခဲ့လျှင် နောက်တစ်နေ့ သွားကြည့်ပါက

ပြန်ထပ်နေသည်ကိုသာ တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ အချို့ဆန်းကြယ်သော နေရာများမှာ လူကိုဥပါဒ်ပေးသည်။ အချို့ကတော့ ဥပါဒ်မပေးပေ။ ထိုကဲ့သို့ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော နေရာတို့မှာ နေရာအနှံ့အပြား၌ပင် ရှိကြလေသည်။

ထို့ပြင် ရှေ့၌ရေးသားဖော်ပြပေးခဲ့သည့်အတိုင်း သိုက်အတွင်းမှ ရွှေငွေ ဥစ္စာပစ္စည်းငှားရမ်းယူ၍ရသော နေရာအတော်များများရှိကြလေသည်။

အကယ်၍ ငှားရမ်းယူထားသော ဥစ္စာပစ္စည်းတို့က ပြန်မပေးပါက ပြန်တောင်းကြရာမှာတော့ တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာမတူကြပေ။ အချို့က သတိပေးရုံသာပေးပြီး ပြန်တောင်းသည်။

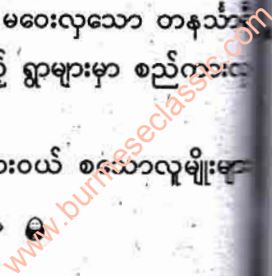
အချို့ကြတော့ ကြောက်လန့်အောင် ခြောက်လှန့်ကာ ပြန်တောင်းလေ့ရှိကြသည်။ အချို့ကြတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပေ။

သစ္စာမရှိသူတို့ကို နောက်နောင် မလုပ်ဝံ့စေရန် အသက်သေအောင် သတ်ဖြတ်လေ့ရှိကြသည်။

ကျောက်ဘီလူးတောင်ကတော့ ဘီလူးစောင့်သော သိုက်ဖြစ်သဖြင့် အကယ်၍ ပစ္စည်းဥစ္စာများကို ကွယ်ဝှက်သိမ်းဆည်းထားပါက ထိုက်တန်သော အပြစ်ဒဏ်ခံကြရလေသည်။

အချိန်ကာလမှာ (၁၉၂၀)ခုနှစ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်ဖြစ်သောကြောင့် ကျောက်ဘီလူးတောင်နှင့် မဝေးလှသော တနင်္သာရီမြစ်ကမ်းတလျှောက်မှာ နေထိုင်ကြသည့် ရွာများမှာ စည်ကားလှသည်တော့ မရှိကြသေးပေ။

ရွာများတွင် မြန်မာ၊ မွန်၊ ထားဝယ် စသောလူမျိုးများ

အပြင် မလေးရှားနှင့် ယိုးဒယားလူမျိုးအချို့ပါ ရောထွေးနေထိုင်ကြလေသည်။

ရှေးအခါက တနင်္သာရီမြစ်နှင့် မိုင် (၂၀)ခန့်အကွာတွင် တနင်္သာရီမြို့ရှိခဲ့သည်။ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရာ၌ များစွာအချက်အခြာကျသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ရေတက်ချိန်တွင် မြိတ်မြို့မှကုန်ပစ္စည်းများ တင်ဆောင်ထားသော လှေကြီးများနှင့် သင်္ဘောများပင် တနင်္သာရီမြို့သို့ အရောက်သွားနိုင်ကြသည်။

တစ်ချိန်က ယိုးဒယားနိုင်ငံ အယုဒ္ဓယသို့သွားလာလိုပါက တနင်္သာရီမှာ လှေကြီးများ ဆိုက်ကပ်ထားခဲ့ပြီး လှေငယ်များပေါ်သို့ ကုန်ပစ္စည်းပြောင်းတင်ကာ ချောင်းငယ်များမှ သွားကြရလေသည်။ ယခုတော့ မြို့ပျက်ဘဝရောက်နေရပေပြီ။

မြို့ရှိသောနေရာမှာ နေရာဟောင်းအပျက်အစီးများသာတွေ့ရတော့သည်။

တနင်္သာရီမြို့ ကောင်းစားစဉ်က ထိုနေရာများတွင် အင်ဒိုချိုင်းနား တရုတ်စပ်ကုလားများနှင့် မဟာဗေဒင် ကုလားများနေထိုင်ခဲ့ရာ အရပ်ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် မြို့ပျက်ခဲ့ပြီးနောက် ဝိုင်းမှာလည်း ထိုနေရာများမှာ နေခဲ့ကြသူတို့သည်၊ ထိုအနီးဝန်းကျင်မှာရှိသည့် ရွာများသို့ ပြန်ကျပြီးရောက်သွားကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင်ရှိကြသောရွာများတွင် အင်ဒိုချိုင်းနား တရုတ်စပ်ကုလားများနှင့် မဟာဗေဒင် ကုလားမျိုးတို့ ရောနှောနေထိုင်ကြလေသည်။

လူမျိုးမတူ စရိုက်မတူကြသော်လည်း တစ်ရွာတည်းတွင် အတူတူပင်နေထိုင်ကြလေသည်။

သူတို့သည် လူမျိုးမတူ စရိုက်မတူကြသော်လည်း ထိုနေရာဒေသတွင် နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ နှစ်အတော်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ထိုအရပ်ဒေသနှင့် ပတ်သက်သည့် ဓလေ့ထုံးစံများ အကြောင်းကိုလည်း သိထားကြလေသည်။

အထူးသဖြင့် သူတို့နေထိုင်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှ ထူးခြားဆန်းကြယ်သောသော အကြောင်းများကို သိထားကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ကျောက်ဘီလူးတော်နှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းများလည်းပါဝင်လေသည်။

အချို့ကတော့ ကိုယ်တွေ့ကြုံဖူးသဖြင့် ယုံကြည်ကြသည်။ အချို့ အယူသီးသူအချို့ကတော့ မယုံကြည်ကြပေ။

ရှေ့အခန်းများတွင် အယူသီးသူများနှင့် ကျောက်ဘီလူးတောင်၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုအကြောင်းကို ဆက်လက် ရေးသားပါမည်။

အခန်း [၂]

ကျောက်စိလူးကျိန်စာ

ရှေ့အခန်းတွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း မြန်မာ နိုင်ငံနယ်နိမိတ်အတွင်းရှိ သိုက်များကို စောင့်နေသူများထံမှ အလိုရှိပါက ဥစ္စာပစ္စည်းများ ချေးငှားယူ၍ ရကြပေသည်။

အချို့က ဥစ္စာစောင့်၊ သိုက်စောင့်များ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သဖြင့် ရွှေငွေရတနာပစ္စည်းများရကာ နေချင်းညှုချင်း ကြီးပွားချမ်းသာသွားကြသူများ ရှိကြသည်။

ကျွန်တော်တို့နေခဲ့သော မော်ကျွန်းမြို့နယ်ဘက်မှာပင်

ထိုကဲ့သို့သော အကြောင်းကြောင့် ကြီးပွားချမ်းသာသွားကြသူ အချို့ ရှိခဲ့ကြသည်။

ဆန်စက်တွင် အလုပ်လုပ်ပြီး ချောင်းထဲသို့ ရေချိုးဆင်းရာ ခြေစောက်ကို သံကြိုးတစ်ချောင်းလာပတ်နေသဖြင့် ဆွဲဖော်ကြည့်ရာ သံသေတ္တာတစ်လုံးရခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသံသေတ္တာထဲမှာ ရွှေငွေများရှိနေသောကြောင့် နေ့ချင်းညချင်း သူဌေးဘဝရောက်ခဲ့သူလည်း ရှိခဲ့သည်။

တောရွာတွင် ဆင်းရဲသားဘဝဖြင့် ကျောင်းဆောက်ရန် အတွက် ကြိုးစားကြသော လင်းမယားနှစ်ယောက်တို့မှာ အတော်အသင့်ငွေစုမိသောအခါ ကျောင်းဆောက်ရန်အတွက် တိုင်ကျင်းတူသောအခါ တိုင်ကျင်းတစ်ကျင်းတူးလျှင် ရွှေအိုးတစ်လုံးရသောကြောင့် ကြီးပွားချမ်းသာခဲ့သော အဖြစ်မျိုးလည်းရှိသည်။

အစဉ်အဆက် သရဲခြောက်လှန့်သော အိမ်ကြီးပေါ်သို့ နေစရာမရှိသောကြောင့် သွားနေမိရာမှ ချမ်းသာသွားသူမျိုးလည်းရှိပေသည်။ ထိုအိမ်ကြီးမှာ ညအချိန်ရောက်သည်နှင့်...

“ငါသွားတော့မယ်၊ ပစ်ချလိုက်ရမလား။”

ဟူသောအသံမျိုး မကြာခဏ ကြားရသဖြင့် မနေဝံ့ကြသဖြင့် ပြေးကြရလေသည်။

ထို့ကြောင့် နေဝံ့မည့်သူမရှိကြပေ။

နောက်ဆုံး နေစရာမရှိသဖြင့် တက်နေကြသော မိသားစုများကတော့ အခြားသွားစရာနေရာလည်း မရှိသောကြောင့် ကြောက်ရွံ့စွာနှင့်ပင် ဆက်နေကြရလေသည်။

ညအချိန်ရောက်တော့ အပေါ်ထပ်မှ ကြောက်စရာ
ကောင်းသောအသံကြီးကိုကြားကြရလေသည်။

“ငါသွားတော့မယ်..၊ ပစ်ချလိုက်ရမလား”

ထိုအသံကြားသောအခါ ယောက်ျားဖြစ်သူက ကြောက်
ကြောက်နှင့်ပင် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကဲ..သွားချင်လည်းသွားတော့ဗျာ၊ ပစ်သာချလိုက်
ပေတာ..”

ထိုသို့ပြောပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် ခြင်ထောင်ပေါ်သို့
ဈောဈောနှင့်ကျလာသော အသံများကြားရလေသည်။

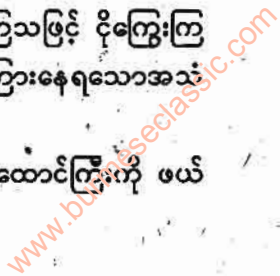
ခြင်ထောင်ထဲမှာရှိနေကြသော မိသားစုများမှာ ထမ
ကြည့်ဝံ့သောကြောင့် စောင်ကိုခေါင်းမြီးခြုံကာ ဒီအတိုင်းနေကြ
ရလေသည်။

အပေါ်မှာကျနေသော အသံများကိုအတန်ကြာအောင်
ကြားနေရပြီးနောက် ခြင်ထောင်ကြီးပါပြတ်ကျသွားလေတော့
သည်။

ခြင်ထောင်ကြီးပြတ်ကျသွားသည်နှင့် ခြင်ထောင်နှင့်အ
တူ လေးလံသော ရာဝတ္ထုကြီးတစ်ခုက သူတို့အပေါ်သို့ ပိနေ
တော့သည်။

ကလေးများလည်း ကြောက်လန့်ကြသဖြင့် ငိုကြွေးကြ
လေသည်။ အတော်ကြာတော့ အပေါ်မှာကြားနေရသောအသံ
များ ရပ်တံ့သွားလေသည်။

ထိုအခါမှ အပေါ်မှပိနေသော ခြင်ထောင်ကြီးကို ဖယ်

ရှားပြီးကြည့်သောအခါ ခြင်ထောင်အမိုးပေါ်တွင် မြောက်များ
လှစွာသော ရွှေဒင်္ဂါးများကို တွေ့ကြရပေတော့သည်။

ရွှေဒင်္ဂါးများ ရပြီးနောက်ပိုင်းမှာတော့ အိမ်အပေါ်မှ
ကြားနေရသော အသံကြီးကိုလည်း မကြားရတော့ပေ။

ရှေ့၌ရေးခဲ့သည့်အတိုင်း သိုက်ကြီးများကိုစောင့်ရှောက်
နေရသော သိုက်စောင့်များ၊ ဥစ္စာပစ္စည်းများကို စောင့်ရှောက်
နေကြသော ဥစ္စာစောင့်များထံမှ ၎င်းတို့နှစ်သက်သဖြင့် အတူ
အညီပေးလျှင် ချမ်းသာခြင်းသို့ ရစေနိုင်သည်။

အချို့သိုက်များမှာ ဥစ္စာပစ္စည်းများကို ၎င်းရမ်းယူ၍
သည်မျိုးရှိသည်။

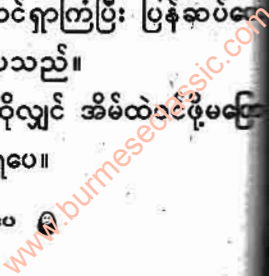
ရမ်းပြည်နယ်ဘက်သို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က ငွေချေးယူလို
လျှင် ငွေတိုးဖြင့် ချေး၍ရသော ဥစ္စာသိုက်စောင့်များကိုလည်း
တွေ့ရဖူးသည်။

၎င်းတို့ပိုင်သော အိမ်ကိုတက်နေလျှင် အိမ်၎င်းခဏ
ရသည်။ ငွေချေးယူလျှင် အတိုးပါပေးရသည်။

မပေးလျှင် ချေးပါခြင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံး မခံမရပ်နိုင်
အောင် ယားယံခြင်းများဖြင့် ကြုံတွေ့ရသည်။

နောက်ဆုံး မခံနိုင်တော့လျှင် ယူထားသောငွေနှင့် ထူ
သင့်သည့်အတိုင်းငွေကိုပါ မရရအောင်ရှာကြံပြီး ပြန်ဆပ်
တော့မှ ရောဂါများ သက်သာရာရပေသည်။

လူမရှိသောအိမ်ကြီးတစ်လုံးဆိုလျှင် အိမ်ထဲ၌မိမိ
နှင့် ခြံဝန်းထဲကိုပင် မည်သူမှ မဝင်ရပေ။

ခြံဝန်းထဲမှာ ရာသီအလိုက်သီးနေသော သစ်သီးများ၊
ရင့်မှည့်နေသော သစ်သီးမျိုးစုံရှိသည်။

သစ်ခွပန်းများအပါအဝင် ပန်းမျိုးစုံတို့ဖူးပွင့်နေကြ
သည်။ မည်သူမှ ဝင်ရောက်ခူး၍ မရပေ။

သစ်သီးယူဖို့နေနေသာ၊ ခြံဝန်းထဲဝင်သည်နှင့်ပင်
အရိုက်အနှက်ခံရသည်။

ခြံဝန်းထဲမှ ကြွေကျသောသစ်သီးက လွင့်စဉ်ထွက်လာ
ပြီး ခြံစည်းရိုးအပြင်ဘက်ရောက်နေတာ တွေ့လျှင်တော့
ကောက်ယူစားသောက်ခွင့်ရှိသည်။

ထိုအိမ်ကြီးမှာ ဟော်နန်းတမျှကြီးကျယ်ခမ်းနားသော
အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။

သို့သော် နေသူမရှိပေ။

ထိုအိမ်ကြီးကိုည်း နယ်ပိုင်စော်ဘွားများ၏ ငွေခွန်တော်
မှူးများက အခါခါတော်ကောက်ခံလေ့ရှိသည်။

အိမ်ရှေ့မှာရပ်ပြီး...၊

“အခွန်တော်ငွေလာကောက်ပြီဗျို့။”

ဟုအသံကျယ်ကျယ်နှင့် အော်ပြောလိုက်လျှင် ခဏာ
အကြာတွင် ငွေခွန်ကောက်သူရှေ့သို့ ငွေဒင်္ဂါးများထည့်ထား
သော အထုပ်တစ်ထုပ် ကျလာလေ့ရှိသည်။

ငွေခွန်တော်ကောက်ခံသူက ခြံပေါက်ဝတစ်နေရာမှာ
ငွေခွန်တော်ကောက်ခံပြီးကြောင်း အမှတ်အသားပြုလုပ်ပေးခဲ့
ပြီး ပြန်သွားကြရုံသာရှိသည်။

ဥစ္စာသိုက်များမှ ငွေချေးယူ၍သော်လည်းကောင်း၊ ရွှေ
ငွေလက်ဝတ်ရတနာများ ငှားရမ်းယူသည့်အခါမှာသော်
လည်းကောင်း မပွန်းပဲ့၊ မပျက်မစီး၊ မပျောက်ပျက်ရအောင်
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကြရသည်။

ကတိပျက်၍မရပေ။

လူတို့ထံမှ ပစ္စည်းဥစ္စာငှားရမ်းလျှင်သော်လည်းကောင်း၊
ငွေချေးယူလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ပြန်မပေးနိုင်၊ ပြန်မဆပ်နိုင်
ပါက ကျေနပ်အောင်တောင်းပန်ပြောဆို၍ ရနိုင်သေးသည်။

ဘဝခြားနေသော ပရလောကသား၊ ဥစ္စာစောင့်များကို
တော့ ထိုသို့တောင်းပန်း၍မရပေ။

ထိုက်သင့်သော အပြစ်ဒဏ်ကိုချက်ခြင်းခံကြရသည်။
အချို့က ဥစ္စာပစ္စည်းပြန်မပေးလျှင် သတိပေးကြသည်။

မြွေ၊ သရဲ တစ္ဆေတို့ဖြင့် ခြောက်လှန့်ကြသည်။ ယူ
ထားသော ပစ္စည်းများနှင့် ထိမိလျှင် မခံမရပ်နိုင်အောင်
ယားယံခြင်းမျိုး စသည်ဖြင့် သတိပေးကြသည်။ နောက်ဆုံး
မရလျှင်တော့ စီးပွားဥစ္စာပျက်စီးအောင်၊ အသက်သေအောင်
အထိ ဒဏ်ခတ်ကြလေသည်။

ကျောက်ဘီလူးတောင် သိုက်ကတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပေ။
ဘီလူးစောင့်သောနေရာဖြစ်သဖြင့် ကြမ်းတမ်းသည့်
ထိုအကြောင်းများကို ယခုရေးသားဖော်ပြပါမည်။

ကျောက်ဘီလူးတောင်မှာ ကျောက်တောင်အမျိုးအစား
ဖြစ်သော်လည်း တောင်တစ်ဝိုက်မှာတော့ သစ်တောကြီးများ

ချို့နယ်ပိတ်ပေါင်းများရှိသည်။

အချို့နေရာများမှာ လူတိုးမပေါက်သာအောင်ပိတ်ဆီး
နေကြလေသည်။

တောင်မှာ ပေ ၄၀၀၀ ကျော်ခန့်မြင့်ပြီး တောင်၏နယ်
များတွင် ဘီလူးခေါင်းပုံသဏ္ဍာန်တူသော အရပ်များရှိကြသည်။
သို့သော် ပီပီပြင်ပြင်တော့မဟုတ်ကြပေ။

ထိုတောင်တွင် ဘီလူးစောင့်သော ဥစ္စာသိုက်ရှိသည်။
ထိုအနီးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာနေကြသော ရွာများမှသော်
လည်းကောင်း၊ အခြားနေရာများမှသော်လည်းကောင်း၊ အလှူ
အတန်းကိစ္စများရှိသဖြင့် လက်ဝတ်ရတနာများ လာရောက်
ငှားရမ်းပါက ပေးသေသည်။

ရွှေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လက်ဝတ်ရတနာများ၊ ပုလဲ
ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ရတနာများ၊ ငွေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော
အသုံးပစ္စည်းများကို ငှားပေးသည်။ ပုပ္ပားတောင်ဝန်းကျင်၌ရှိ
သော ရွှေတွင်းတောင် ငွေတွင်းတောင်များမှာရှိသော ဥစ္စာ
သိုက်တွင် လက်ဝတ်ရတနာများ ငှားရမ်းအသုံးပြုပါက ညဦးပိုင်း
တပင် ဖလားတစ်လုံးသွားချထားပြီး ငှားလိုသော ပစ္စည်းများကို
ပြောပြရသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းအချိန်တွင် သွားကြည့်ပါက
ဖလားထဲမှာ အလိုရှိသည့် ပစ္စည်းများရောက်နေသည်ကို တွေ့
ရလေ့ရှိသည်။

ကျောက်ဘီလူးတောင်သိုက်ကတော့ ထိုကဲ့သို့ ငှားရမ်း

၍ မရပေ။ ပစ္စည်းငှားလိုလျှင် ငှားလိုသူကိုယ်တိုင် ထိုတောင်သို့ သွားရလေသည်။ တောင်သို့ရောက်သောအခါ..

“ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းငှားချင်လို့လာကြတာပါ”

ဟုအသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် သုံးကြိမ်သုံးခါအော်ပြောရသည်။ ထိုသို့ပြောလျှင် ဂူပေါက်တစ်ပေါက်ပေါက်မှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာပြီး မေးသည်။

“ပစ္စည်းငှားမယ့်သူက ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်ပါ”

“ဘာအတွက်ငှားချင်တာလဲ”

“အလှူရှိလို့ သုံးချင်တာပါ”

ရှင်ပြုပွဲ၊ အလှူပွဲ၊ ကထိန်ပွဲ၊ ဝါဆိုပွဲ၊ ဘုရားပွဲစသည်များအတွက်ပါထည့်ပြောရသည်။

မင်္ဂလာဆောင်အတွက်ဆိုလျှင် ပစ္စည်းငှားမရပေ။

“လိုတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ငှားပေးမယ်၊ တကယ်လို့ ပျက်စီးပျောက်ဆုံးသွားရင် လျော်ပေးနိုင်သလား”

“မပျောက်ပျက်ရအောင် ဂရုစိုက်ပါ့မယ်”

“ပစ္စည်းပြန်မရရင် ငါ့ကျိန်ဆဲတာခံမှာလား”

ပစ္စည်းငှားချင်လျှင်တော့ ‘ခံပါ့မယ်..’ဟု ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ကတိပေးရသည်။

ကျိန်စာကြောက်လျှင်တော့ ပစ္စည်းမယူပဲ ပြန်လာရုံသာရှိသည်။

ကျောက်ဘီလူးကျိန်စာခံရလျှင်တော့ လိုချင်သော

လက်ဝတ်ရတနာတို့ကို အထုပ်ဖြင့်ထုပ်ကာပေးလိုက်လေသည်။

ငှင်းတို့အရပ်ဒေသမှာ နေကြသူအများစုမှာ လက်လုပ်
လက်စား ဆင်းရဲကြသူများလေသည်။

သို့ကြောင့် ရွှေငွေရတနာလက်ဝတ်လက်စားများ မရှိ
ကြပေ။ မစုဆောင်းနိုင်ကြပေ။

အလှူအတန်းပွဲလမ်းသဘင်တို့တွင် လက်ဝတ်ရတနာ
များ ဝတ်ဆင်ထားသည်ကိုမြင်လျှင်တော့ အချင်းချင်းသိကြ
လေသည်။

“နင်ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေက ကျောက်ဘီ
လူးသိုက်က ငှားဝတ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်လား။”

ထိုသို့မေးလျှင် ဝတ်ဆင်သူကလည်း ဟုတ်မှတ်လျှင်
“ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ဝန်ခံရပေသည်။”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင်တော့ ဂရုစိုက်ပြီးဝတ်၊ မပျောက်ပျက်
စေနဲ့၊ ပျောက်သွားရင် ကျောက်ဘီလူး ကျိန်ဆဲတာကို ခံရ
ထိမ့်မယ်။”

အတွေ့အကြုံရှိခဲ့ဖူးသူများကတော့ ထိုကဲ့သို့ သတိပေး
ကြလေ့ရှိသည်။ ဝတ်ဆင်သူကလည်း ကြောက်ရွံ့သဖြင့် မ
ပျောက်ပျက်ရအောင် ဂရုစိုက်ပြီး ဝတ်ဆင်ရလေသည်။

အများအားဖြင့်တော့ ထိုနေရာမှာ ပစ္စည်းငှားရမ်းကြရာ
တွင် ရှင်လောင်းများကို ဝတ်ဆင်ပေးရန်အတွက်သာ ငှားရမ်း
အသုံးပြုကြသေးသည်။

အခြားသူများ ဝတ်ဆင်ရန်အတွက်တော့ ငှားရမ်းခြင်း မပြုကြပေ။ ဒါကည်း အကြောင်းတစ်ခုရှိပေသည်။

တစ်ခါက ပျဉ်းမကုန်းရွာမှ လူတစ်ဦးသည် သားဖြစ်သူ ရှင်ပြုပွဲရှိသဖြင့် ကျောက်ဘီလူးတောင်သိုက်မှ ရတနာပစ္စည်း အချို့ငှားရမ်းခဲ့လေသည်။

မောင်ရင်လောင်းအား ဝတ်ဆင်ပေးလိုသောကြောင့် သွားရောက်ငှားရမ်းရာ လိုသောလက်ဝတ်ရတနာများရရှိခဲ့လေ သည်။ ထိုရတနာပစ္စည်းများထဲတွင် ပုလဲလုံးဖြင့် ကွင်းထားသော ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်းလည်း ပါလာသည်။

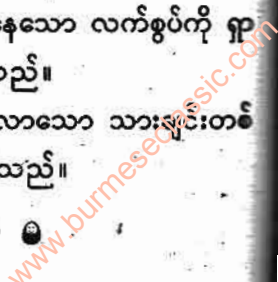
ရှင်ပြုပွဲပြီးသဖြင့် ငှားရမ်းထားသော ရတနာပစ္စည်းများ ကို ပြန်ပို့ရန်စီစဉ်သောအခါ ပုလဲလက်စွပ်တစ်ကွင်း လျော့နေ သည့်ကိုတွေ့ရလေသည်။

ထိုအခါ ကျောက်ဘီလူးကျိန်စာခံပါမည်ဟု ကတိပေး ခဲ့သော ကာယကံရှင်ဖြစ်သူ မောင်ရင်လောင်း၏ဖခင်မှာ များစွာ စိတ်ပူသွားရလေသည်။

“ငါတော့ အလှူလုပ်ပြီးမှ ကုသိုလ်မရပဲ အကုသိုလ်နဲ့ တိုးပြီနဲ့တူတယ်၊ တကယ်လို့ ပျောက်သွားတဲ့လက်စွပ်ပြန် မရရင် တော့ ကျောက်ဘီလူး ကျိန်စာတိုက်တာ ခံရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့”

ဟုရေရွတ်ပြောဆိုပြီး ပျောက်နေသော လက်စွပ်ကို ရှာ ဖွေကြသော်လည်း ရှာမတွေ့ပဲရှိလေသည်။

ထိုပုလဲလက်စွပ်ကို ရပ်ဝေးမှလာသော သားပျဉ်းတစ် ယောက်က ခိုးယူပြီးဝှက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ခိုးယူထားသောအမျိုးသမီးမှာ ရပ်ဝေးမှလာသူဖြစ်သဖြင့် ကျောက်ဘီလူးတောင်အကြောင်းလည်းမသိ၊ ကျောက်ဘီလူးကျိန်စာအကြောင်းကိုလည်း မသိပေ။

မောင်ရင်လောင်းထိမ်းရင်းနှင့် ပုလဲလက်စွပ်ကိုမြင်သောအခါ တန်ဖိုးရှိမှန်းသိသဖြင့် ခိုးဝှက်ယူထားခြင်းဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းများငှားရမ်းစဉ်ကပင် သုံးရက်သာယူပါမည်ဟု ကတိပေးထားခဲ့ရာ သုံးရက်စေ့သည်တိုင် ပစ္စည်းများပြန်မအပ်သေးသောအခါ ထိုညတွင် တောင်ဟီသံကြားကြရသည်။

တောင်ဟီးသံကြားရသောနေရာမှာ အခြားတောင်များမှ မဟုတ်ပေ။ ကျောက်ဘီလူးတောင်ရှိသော နေရာမှဖြစ်လေသည်။

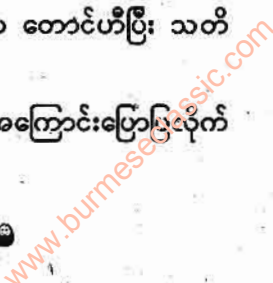
ထိုအသံကြားသောအခါ ထိုနေရာတွင် အနေကြာသော ရှေ့မိနောက်မိလူကြီးများက အလှူရှင်ကိုမောင်ငွေကို သတိပေးကြသည်။

“မောင်ငွေ မင်းတို့အလှူရက်တုန်းက ကျောက်ဘီလူးသိုက်က ရှင်လောင်းဆင်ဖို့ ရတနာပစ္စည်းတွေ ငှားထားကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘကြီး”

“ပြန်မပို့သေးဘူးထင်တယ် ညက တောင်ဟီပြီး သတိပေးသံကြားရတယ်”

ထိုအခါ ကိုမောင်ငွေက အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်သည်။

“အင်း မင်းတို့အဖြစ်ကလည်း ကောင်တာလုပ်တော့မှ မကောင်းတာနဲ့ တွေ့ရဆိုသလိုဖြစ်နေပြီ....။

ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါတော့မလဲ၊ ပျောက်တာလည်းပျောက်ပေါ့၊ ရှိတဲ့ပစ္စည်းကိုတော့ မြန်မြန် ပြန်ပို့ပေးလိုက်ကြ၊ တော်ကြာ ဒီထက်အခြေအနေပိုဆိုးလာလိမ့်မယ်...”

ဟုပြောဆိုသတိပေးတော့မှ ကိုမောင်ငွေလည်း မနေဝံ့တော့သဖြင့် ငှားယူလာသော ရတနာပစ္စည်းများကို အဝတ်ဖြင့် ထုပ်ကာ ကျောက်ဘီလူးတောင်သို့ သွားလေသည်။

တောင်ခြေသို့ရောက်သောခါ ပစ္စည်းများငှားရမ်းယူစဉ်ကကဲ့သို့ပင် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အော်ပြောရလေသည်။

“သိုက်စောင့်ဘီလူးမင်းခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ငှားရမ်းထားသော ပစ္စည်းများကို လာရောက်အပ်နှံပါတယ် လက်ခံပေးတော်မူပါ”

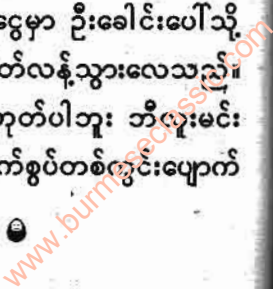
ဟု သုံးကြိမ်သုံးခါ အော်ပြောရလေသည်။

အတန်ကြာတော့ တောင်တစ်နေရာမှာရှိသော ဝူပေါက်တစ်ပေါက်မှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာပြီး ပစ္စည်းထုပ်ကို လာယူလေသည်။

“သုံးရက်ကျော်အောင် ဘာကြောင့် ထားတာလဲ”

ထိုသို့မေးသောအခါ ကိုမောင်ငွေမှာ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ မိုးကြိုးကျသကဲ့သို့ များစွာကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“ထားချင်လို့ထားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဘီလူးမင်းရယ်၊ ငှားသွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲက လက်စွပ်တစ်တွင်းပျောက်

နေလိုပါ။ ဒီအတွက် ကျွန်တော်ကတိပေးထားခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျိန်စာဆိုခဲ့ပါမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကိုလည်း ဘီလူးမင်းကို အမျှအတန်းဝေပေးပါတယ်”

ဟုပြောဆိုလိုက်သည်။

ထိုအခါ ပစ္စည်းထွက်ယူသူက ဘာမှထပ်မပြောတော့ပဲ ဝူအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားလေတော့သည်။

ကိုမောင်ငွေလည်း ဇေဝေဝါဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ပစ္စည်းပျောက်သွားသည့်အတွက်တော့ ကျိန်စာခံရမည် ဟုတော့ စိတ်ထဲမှာ စွဲနေလေသည်။

အလှူပွဲပြီးသွားတော့ ရပ်ဝေးမှလာရောက်ကြသော ဆွေမျိုးသားချင်းများ နေရပ်သို့ ပြန်ကြရန် ပြင်ကြလေသည်။ ညအချိန်ရောက်တော့ ဧည့်သည်များနေသောတဲအတွင်းမှ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံများ ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။

“ကယ်ကြပါရှင်၊ ကယ်တော်မူကြပါဦး၊ ဒီမှာ ဘီလူးကြီးရောက်ပြီ ကျမကို လာသတ်နေပါတယ်၊ ကယ်တော်မူကြပါဦး”

ထိုအသံကြားရသောကြောင့် အိမ်ရှင်ကိုမောင်ငွေတို့ ခိသားစုများမှာ မီးတိုင်မီးခွက်များကိုင်ကာ ထိုနေရာသို့ သွားကြည့်ကြလေသည်။ ထိုတဲသို့ရောက်သောအခါ သွေးသံရဲရဲနှင့် ငိုကြွေးနေသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျမအိပ်နေတုန်း ဘီလူးကြီးတစ်ကောင် ရောက်လာ

www.burmeseclassic.com

ပြီး ကျမလက်တစ်ဖက်ကို ကိုက်ဖြတ်သွားတယ်။ ဒီ ဒီမှာကြည့် ကြပါဦး။”

ဟုပြောကာ သွေးများနီရဲနေသောလက်တစ်ဖက်ကို ပြ လေသည်။ ထိုလက်မှာ အစွယ်ဖြင့် အကိုက်ခံရသောကြောင့် ပြတ်လှပြတ်ခင်ဖြစ်ကာ သွေးများက ဒရဟောထွက်နေလေတော့ သည်။ သို့ကြောင့် ဆေးထည့်သူကထည့်၊ ပတ်တီးစည်းပေး သူက စည်းပေးကြလေသည်။

ပြီးတော့မှ ထိုအမျိုးသမီးက ပြောလေသည်။

“ကျ..ကျမမှားပါတယ်ရှင်၊ ဘီလူးပိုင်တဲ့ပစ္စည်းမသိလို့ ရှင်လောင်းမှာဆင်ပေးထားတဲ့ ပုလဲလက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ဖြုတ် ယူထားမိပါတယ်။ ဒီ..ဒီမှာ ပြန်ယူကြပါရှင်..”

ဟု ငိုယိုပြောဆိုကာ ၎င်းယူထားသောလက်စွပ်ကို ပြန် ပေးလေသည်။

ထိုသို့ပြန်ပေးပြီးနောက် ရပ်ဝေးမှလာသော ဧည့်သည် များမှာ ဆက်မနေဝံ့ကြတော့သဖြင့် ပြန်သွားကြလေတော့သည်။

ပုလဲလက်စွပ်ကို ပြန်ရတော့မှ ကိုမောင်ငွေမှာ စိတ် သက်သာရာရသွားပြီးနောက် ထိုနေ့မှာပင် ကျောက်ဘီလူး တောင်သို့ သွားရောက်ကာ ပုလဲလက်စွပ်ကို ပြန်ပို့ပေးလိုက်ရ ပေတော့သည်။

အခန်း [၃]

ဘွဲ့ဖြူလက်နက် နတ်ဘီလူးတို့စက်

ယခုရေးသားဖော်ပြသော အကြောင်းအရာတို့မှာ ကျောက်ဘီလူးတောင်နှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းများအနက် အိန်ဒိုပျိုးသည်အနေပင်ဖြစ်ပေသည်။

ရှေ့အခန်းများတွင် ကျောက်ဘီလူးတောင်နှင့် ပတ်သက်သော ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အကြောင်းများကို ဆက်လက်ရေးသားမည်ဖြစ်ရာ..မရေးသားမီ ဘီလူးနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို ဦးစွာဖော်ပြရပေမည်။

www.burmeseclassic.com

ဘီလူးတို့သည် လူတို့နှင့်နီးစပ်စွာရှိခဲ့ကြလေသည်။ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသည့်အခါများတွင် ဘီလူးနှင့် သက်ဆိုင်သော ကဏ္ဍသည် တစ်နေရာမှ ပါဝင်ခဲ့လေသည်။ မြတ်စွာဘုရားအား တန်ခိုးချင်းပြိုင်ကာ တိုက်ခိုက်နှောက်ယှက်ခဲ့သေးသည်။

ကလျာဏကာရိကျမ်း၌ လက်နက်ကြီးလေးပါး အကြောင်းကို ဖော်ပြထားပေရာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပေသည်။

(၁) သိကြားမင်း၏ ဝရစိန်လက်နက်

မြင့်မိုရ်တောင်ထိပ်မှ ပစ်ချသော် တစ်သိန်းခြောက်သောင်းရှစ်ထောင် အစောက်ရှိသော မြင့်မိုရ်တောင်ကို ဖောက်၍ အောက်သို့ကျနိုင်၏။

(၂) ဝေဿဝတ်နတ်မင်း၏ ရှားလှံကန်လက်နက်

ပစ်လိုက်သော် တစ်ထောင်မကသော ဘီလူးတို့၏ လည်ကိုဖြတ်၍ ပြန်လာ၏။

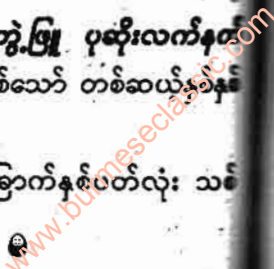
(၃) ယမမင်း၏ မျက်စောင်းလက်နက်

တစ်သောင်းမကသော ကုမ္ဘာဘီလူးတို့သည် အိုးခင်းစုထည့်သော မုံညှင်းစေ့ကဲ့သို့ ဖျစ်ဖျစ်မြည်လျက် ကြေစေ၏။

(၄) အာဠာဝကဘီလူး၏ ကိုယ်ရုံဘွဲ့ဖြူ ပုဆိုးလက်နက်

၄င်းကိုချွတ်၍ ကောင်းကင်သို့ပစ်သော် တစ်ဆယ့်နှစ်ပတ်လုံး မိုးမရွာ။

မြေသို့ပစ်ချသော် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး သစ်

ပင်မပေါက်။

သမုဒ္ဒရာသို့ပစ်သော် အိုးခင်းပူတွင် ဖျမ်းသောရေကဲ့
သို့ ခြောက်ခမ်းစေ၏။

မြင့်မိုရ်တောင်သို့ပစ်သော် အတုံးတုံး၊ အပိုင်းပိုင်း ပြတ်
ကြကြစေ၏။

အထက်ပါဖော်ပြပေးခဲ့သော လက်နက်ကြီးလေးပါးတို့
ကို လေ့လာကြည့်သောအခါ ဘီလူးတို့နှင့်ပတ်သက်သည့် ကဏ္ဍ
သည် တစ်နေရာ၌ ပါဝင်နေသည်ကိုတွေ့ရပေလိမ့်မည်။

အသီးသီးရေးသားခဲ့ကြသော ကျမ်းစာများ၊ စာပေများ
မှာတော့ ဘီလူးသည် ကြမ်းတမ်းသော သတ္တဝါတစ်မျိုးအဖြစ်နှင့်
ရေးသားဖော်ပြကြသည်။

(ဆရာချစ်ဦးညို၏ 'လင်္ကာဒီပချစ်သူ' ဝတ္ထုမှာတော့
ဒဿဂီရိအဖြစ် တင်စားရေးသားခဲ့သည်ကို ဖတ်ရှုခဲ့ရပေသည်)

ဘုရားစောင့်သောဘီလူး၊ ကျောင်းစောင့်သောဘီးလူး၊
သိုက်စောင့်သောဘီလူး၊ တောစောင့်ဘီလူး၊ တောင်စောင့်ဘီလူး
စသည်တို့သည် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းစွာရှိကြလေသည်။

ရှေးအခါကတည်းက သုဝဏ္ဏဘူမိမြို့တော် ရှိခဲ့သဖြင့်
ထင်ရှားခဲ့သော မွန်ပြည်နယ်နှင့် တနင်္သာရီတိုင်းတို့သည်
ရေဘီလူးများနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရာဇဝင်အမြောက်အများရှိခဲ့ကြ
သည်။

ဘီလူးနှင့်ပတ်သက်သည့် ဗဟုသုတရဖွယ်ရာများကို
ဦးစွာဖော်ပြပေးပါမည်။

“ဘီလူး” ဟူသော အမည်မှာ မြန်မာဘာသာဖြစ်သည်။
ပါဠိဘာသာဖြစ်သော “ဘိရ” မှ “ဘီလူး” ဖြစ်လာ
သည်။ ဖြစ်လာပုံကား...

ဘိ ဌံ ဣ ကို ဤ ပြောင်းလဲသည်။

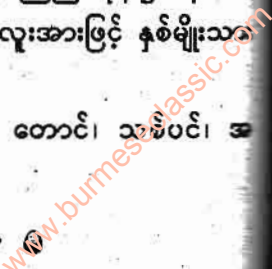
ရ ဌံ ရ ကို လ၊ ဥ ကို ဦးပြောင်းလဲ၍ ဝစ္စနှစ်လုံးထည့်
ကာ “ဘီလူး” ဖြစ်လာ၏ဟု ပေါရာဏ ကထာဋီကာတွင် အဆိုရှိ
သည်။

ယင်းဘီလူးကား အဆင်းသဏ္ဍာန်ဆိုးဝါး၍ ရက်စက်
ကြမ်းကြုတ်သဖြင့် သတ္တဝါတို့ကို ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်ကာ အသား
အသွေးကို စားသောက်တတ်သော နတ်၊ ဘုတ်၊ မြေဘုတ်၊
ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေများ ဖြစ်သည်။

“ဘီလူး” ကို ပါဠိဘာသာအားဖြင့် “ယက္ခ” ဟူ၍၎င်း၊
“ရက္ခသ” ဟူ၍၎င်း၊ “ကုမ္မဏ္ဍ” ဟူ၍၎င်း၊ “ဒေဝ” ဟူ၍၎င်း၊
“ဘူတ” ဟူ၍၎င်း၊ “ဒါနဝ” ဟူ၍၎င်း၊ “ပေတ” ဟူ၍၎င်း၊
“ဝိဿစ” ဟူ၍၎င်း၊ “အမနဿ” ဟူ၍၎င်း အမည်အမျိုးမျိုး
ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲလေ့ရှိသည်။

ဖော်ပြထားသကဲ့သို့ အမည်အမျိုးမျိုးခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲ
သော်လည်း အကျဉ်းချုပ်လိုက်ပါက (၁) ကြည်းကုန်း၌ နေသော
ကုန်းဘီလူး၊ (၂) ရေ၌နေသော ရေဘီလူးအားဖြင့် နှစ်မျိုးသာ
ဖြစ်သည်။

ကုန်းဘီလူးတို့သည် တော၊ တောင်၊ သစ်ပင်၊ အ
ဆောက်အအုံ၊ မြေပြင်၌နေကြသည်။

ရေဘီလူးတို့သည် သမုဒ္ဒရာ၊ မြစ်၊ ချောင်း၊ အင်း၊ အိုင်၊ ရေကန်၌ နေကြသည်။

အချို့ဘီလူးတို့သည် နတ်မင်းကြီးတို့ထံမှ၎င်း၊ ဘုရင်မင်းမြတ်တို့ထံမှ၎င်း၊ နေရာအရပ်ကို ပိုင်းခြားသတ်မှတ်၍၎င်း၊ စာရားသဘောကို ပိုင်းခြားသတ်မှတ်၍၎င်း၊ အမူအရာကို ပိုင်းခြားသတ်မှတ်၍၎င်း၊ သတ္တဝါတို့ကို စားသောက်ရန် အပိုင်စားကြသည်။

အချို့ဘီလူးတို့သည် အပိုင်စားမရကြကုန်။ သင့်သလို ဣဇ္ဈာန်စားသောက်ကြသည်။

အချို့ဘီလူးတို့သည် သတ္တဝါတို့ကို မစားသောက်ကြဘဲ နတ်၌ဖြစ်သောအစာ၊ သို့မဟုတ် လူတို့ပူဇော်ပသသော အစာကို စားသောက်ကြသည်။

အချို့ဘီလူးတို့သည် တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးမားကြသည်။

အချို့ဘီလူးတို့သည် တန်ခိုးအာနုဘော် သေးနပ်ကြသည်။

အချို့ဘီလူးတို့သည် လက်နက်အမျိုးမျိုးကို ကိုင်ဆောင်ကြသည်။

အချို့ဘီလူးတို့သည် လက်နက်ကိုင်ဆောင်ခြင်းမရှိကြကုန်။

နတ်ဘီလူးတို့သည် မိမိတို့ကိုယ်ကို လူတို့မမြင်အောင် ဣန္ဒြေဖျောက်နိုင်ကြသည်။ မြင်အောင်လည်း ပြနိုင်ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

သတ္တဝါအမျိုးမျိုး၊ ရုပ်အဆင်းသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုးဖြစ်
လာအောင် ဖန်ဆင်းပြောင်းလဲနိုင်ကြသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဘီလူးတို့ကို ခြံ၍ရေတွက်လျှင်..

(၁) နတ်ပြည်၌ဖြစ်သောဘီလူးများ၊

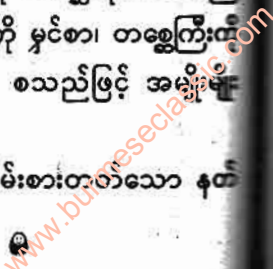
(၂) လူ့ပြည်၌ဖြစ်သောဘီလူးများ ဟူ၍ နှစ်မျိုးဖြစ်
သည်။

နတ်ပြည်၌ဖြစ်သော ဘီလူးများမှာ ဝရဋ္ဌကနတ်မင်း
ကြီးနှင့်တကွ အခြွေအရံအလုပ်အကျွေးဖြစ်သော ကုမ္ဘဏ်ဘီလူး
များ၊ ကုဝေရ နတ်မင်းကြီးနှင့်တကွ အခြွေအရံ အလုပ်အကျွေး
ဖြစ်သော ဣန္ဒြေသောမစသော ဘီလူးစစ်သူကြီးများ၊ တလောလာ၊
တတ္တလာစသော ဘီလူးအစောင့်အရှောက်များနှင့် သာမန်ဘီလူး
များဖြစ်သည်။ ယင်းတို့အားလုံးကား စတုမဟာရာဇ်နတ်များ
ဖြစ်ကြသည်။

လူ့ပြည်၌ဖြစ်သောဘီလူးများမှာ နတ်များ၊ ရက္ခိုသ်များ၊
ဘုတ်များ၊ မြေဘုတ်များ၊ ဒါနောများ၊ ပြိတ္တာများ၊ တစ္ဆေများ
ဖြစ်ကြသည်။ ယင်းတို့အားလုံးကား နတ်မျိုးနတ်နွယ်များဖြစ်ကြ
သည်။

ဘုတ်၊ မြေဘုတ်၊ ပြိတ္တာများကို တစ္ဆေဟုခေါ်ဝေါ်ကြ
သည်။ ယင်းတစ္ဆေမှာလည်း တစ္ဆေငယ်ကို မှင်စာ၊ တစ္ဆေကြီးထံ
တစ္ဆေ အစိမ်း၊ သရဲ၊ သဘက်၊ ဥဗက် စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး
ခေါ်ဝေါ်ကြပြန်သည်။

တနည်းအားဖြင့် ခြောက်လှန်ဖမ်းစားတတ်သော နတ်

ဆိုးနတ်ဝါးဟူသမျှကို တစ္ဆေချည်းသာ ပေါင်း၍ခေါ်ဝေါ်ကြ ပြန်သည်။

ဘီလူးအများအပြားရှိသည့်အနက် ဤဝတ္ထုနှင့်သက် ဆိုင်သော ထင်ရှား၍ လူသိများသည့် ဘီလူးများကိုသာ ထုတ် နှုတ်ဖော်ပြပါမည်။

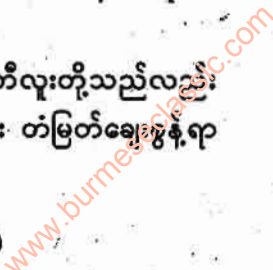
မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်အခါ ထင်ရှားသော အာဠာဝက ဘီလူးသည် မဇ္ဈိမဒေသ အာဠဝိပြည်အနီး တောကြီး အတွင်းဝယ် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ဗိမာန်၌ မောင်းမမိသံဖြင့် ရံများနှင့်တကွ နေ၏။

အဆိုပါ ဗိမာန်ကြီး၏အနီး၌ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိသည်။ ထိုညောင်ပင်အောက်သို့ ဝင်လာသော သတ္တဝါတို့ကို အာဠာဝကဘီလူး စားစေဟု စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းတို့ထံမှ အပိုင်စားရသည်။

သို့ဖြစ်၍ အာဠာဝက ဘီလူးသည် ထိုညောင်ပင်ကြီး အောက်သို့ ဝင်လာသော သတ္တဝါတို့ကို သတ်ဖြတ်ကာ စား သောက်၍နေ၏။

တစ်နေ့သောအခါ မြတ်စွာဘုရားကြွလာတော်မူ၍ တရားဟောရာ ကျွတ်တမ်းဝင်လျက် သောတာပန် အရိယာ အဖြစ်သို့ ရောက်လေသည်။

သုစိလောမဘီလူးနှင့် ခရလောမဘီလူးတို့သည်လည်း ခဟာဗောဓိပင်အနီး ဂယာရွာကြီး၏တံခါး တံမြတ်ချေးဖွဲ့နုရာ အရပ်ဝယ် နေကြ၏။

တစ်နေ့သောအခါ မြတ်စွာဘုရားကြွလာတော်မူ၍ တရားဟောရာ ကျွတ်တမ်းဝင် သောတာပန် အရိယာအဖြစ် သို့ရောက်လျက်၊ ဘုမ္မစိုးနတ်တို့ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားကြ ရလေသည်။

သာတာဂိရိတောင်၌နေသော သာတာဂိရိ နတ်ဘီလူး စစ်သူကြီးနှင့် ဟေမဝတတောင်၌နေသော ဟေမဝတနတ် ဘီလူး စစ်သူကြီးနှစ်ယောက်တို့လည်း တစ်ထောင်သော နတ် ဘီလူးအပေါင်း ခြံရံလျက် မိဂဒါဝုန်တောတွင် သီတင်းသုံး နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားထံသို့သွား၍ တရားနာကြရာ ကျွတ်တမ်းဝင်ကာ သောတာပန် အရိယာအဖြစ်သို့ ရောက်ကြ သည်။ အခြံအရံနတ်ဘီလူးတို့သည် သရဏဂုံ၊ ပဉ္စသိ၌ တည် ကြသည်။

ငါးရာငါးဆယ် နိပါတ်တော်တွင်ပါရှိသည့် ဘီလူးများ အကြောင်းကို အပဏ္ဏကဇာတ်တွင် တွေ့ရသည်။

အပဏ္ဏကဇာတ်တွင် ရေမရှိသော ကန္တာရခရီး၌ နေ သောဘီလူးတို့သည် ခရီးသည်တို့ကို လှည့်ပတ်ကာ စားကြ သည်။

မဟာသီလဝ ဇာတ်တွင် သုဿန်၌ လူသေကောင်ကို လုနေသော ဘီလူးနှစ်ဦးအား မဟာသီလဝမင်းကြီးက ခွဲဝေစေ ရသည်။

ပဉ္စာဝုဇာတ်တွင် တောအလယ်၌နေသော ဘီလူးတို့နှင့် ဘီလူးသည် တောတွင်းသို့လာသောသူတို့ကို ဖမ်း၍ စားသည်။

ဝလာဟကဇာတ်တွင် သီဟိုဠ်ကျွန်း သိရိသဝတ္ထမြို့၌ နေသော ဘီလူးတို့သည် ကျွန်းသို့လာသောသူတို့ကို ဖမ်း၍စားကြသည်။

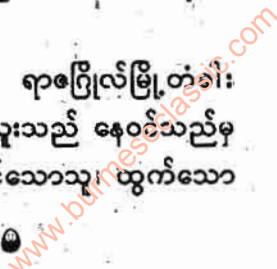
တေလပတ္တဇာတ်တွင် ဗာရာဏသီပြည်နှင့် တက္ကသိုလ်ပြည်အကြား တောအုပ်ကြီး၌နေသော ဘီလူးတို့သည် တောအုပ်ကြီးသို့လာသောသူတို့ကို ဖမ်း၍စားကြသည်။

ဘဂ္ဂဝဇာတ်တွင် ဗာရာဏသီမြို့တော် တံခါးပြင်ဘက်ရှိ ဧရပ်၌နေသော ဘီလူးသည် ဧရပ်တွင်းသို့ဝင်သောသူတို့အနက် ချေဆတ်သောအခါ အသက်ရှည်စေသော် ဆိုသောသူနှင့် တစ်ဇန်တုံ့ပြန်ကာ အသက်ရှည်စေသော် ဆိုသောသူတို့မှတစ်ပါး သောသူတို့ကို စားစေဟု နတ်မင်းကြီးတို့ထံမှ အပိုင်စားရသဖြင့် ထိုဧရပ်တွင်းသို့ ဝင်သောသူတို့ကို စီစစ်၍ စားသည်။

ဂုမ္ဘိယဇာတ်တွင် ဂုမ္ဘိယဘီလူးသည် ဗာရာဏသီပြည်တောအုပ်တစ်ခုဝယ် လမ်းခရီး၌ အဆိပ်ထည့်ထားသော ပျားထာတို့ကို ကုသိုလ်ပြုသည်ထင်မှတ်အောင်လှည့်ပတ်ကာထား၍ ၎င်းကိုစားမိသဖြင့် သေသောသူတို့ကို စားသည်။

သုတနဇာတ်တွင် ဗာရာဏသီပြည် တစ်ခုသောညောင်စင်၌နေသော မဃဒေဝဘီလူးသည် ညောင်ပင်အောက်သို့ဝင်သောသူတို့ကို စားသည်။

ကာကဝလိယသူဌေးဝတ္ထုတွင် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တံခါးဆန်းပင်နှစ်ပင်၌နေသော ဒီဃကာလဘီလူးသည် နေဝင်သည်မှ အရုဏ်တက်သည်အထိ မြို့တံခါးမှ ဝင်သောသူ၊ ဗွက်သော

သူတို့ကို စားစေဟု ဘုရင်မင်းမြတ်ထံမှ အပိုင်စားရသဖြင့် မြို့
တံခါးဝမှဝင်သောသူ ထွက်သောသူတို့ကို စားသည်။

ခုဒ္ဒကပါဌ အဋ္ဌကထာရတနာသုတ်အဖွင့် ဝေသာလီ
ဝတ္ထုတွင် ဝေသာလီပြည်၌ (၁) အစာငတ်မွတ်ခြင်းဘေး၊ (၂)
ဘီလူးဘေး (၃) အနာရောဂါဘေး ဟူသော ဘေးကြီးသုံးပါး
ဆိုက်ရက်၍ လူအများသေကြေပျက်စီးသောအခါ မြတ်စွာ
ဘုရားထံ သွားရောက်၍ ပင့်ဖိတ်သဖြင့် ရဟန်းငါးရာနှင့် ကြွ
လာတော်မူပြီးလျှင် ရတနာသုတ် ပရိတ်တော်ကို ဟောတော်မူရာ
ဘေးကြီးသုံးပါး အေးငြိမ်း၍ လူအများအသက်ဘေးမှ ချမ်းသာ
လေသည်။

နဋ္ဌကပါနဇာတ်တွင် ဟိမဝန္တာတောအတွင်းရှိ ရေအိုင်
တစ်ခု၌နေသော ရက္ခိုသ်ဘီလူးသည် ရေအိုင်အတွင်းသို့ ဆင်း
သက်သော သတ္တဝါတို့ကို ဖမ်း၍စားသည်။

ဒေဝဓမ္မဇာတ်တွင် ဟိမဝန္တာတောအတွင်းရှိ ရေအိုင်
တစ်ခု၌ နေသော ရက္ခိုသ်ဘီလူးသည် ရေအိုင်အတွင်းသို့ ဆင်း
သက်သော သူတို့တွင် ဒေဝဓမ္မတရားနှစ်ပါးကို မသိသောသူတို့
ကို စားစေဟု နတ်မင်းကြီးတို့ထံမှ အပိုင်စားရသဖြင့် ဆင်းသက်
သောသူတို့ကို မေးခွန်းမေးမြန်းစိစစ်၍ စားသည်။

အယကုဋ္ဌဇာတ်တွင် ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည် သတ္တဝါ
တို့အသက်ကို မသတ်ရဟု စည်လည်စေသဖြင့် ဘီလူးတို့သည်
သတ္တဝါတို့၏ အသားအသွေးဖြင့် ပူဇော်သက္ကာရကို မရသော
ကြောင့် အမျက်ထွက်ကာ ကုမ္ဘဏ်ရက္ခိုသ်ဘီလူးတို့ကို

ထွတ်ရာ - ထိုတီလူးသည် သံတူကြီးကိုကိုင်လျက် ညဉ့်အခါ
မင်းကြီး၏ ကျက်သရေတိုက်ခန်းသို့ဝင်၍ မင်းအားသတ်မည်
ပြုသောအခါ သိကြားမင်းလာ၍ စောင့်ရှောက်သဖြင့် မသတ်ဝံ့
ဘဲ ပြေးရသည်။

သမုဂ္ဂဇာတ်တွင် ဗာရာဏသီပြည် တောအုပ်တစ်ခု၌နေ
သော ရက္ခိုသ်တီလူးသည် တောအုပ်တွင်းသို့ ရောက်လာသော
သူတို့ကို ဖမ်း၍စားသည်။

သမ္ဗုလ္လာဇာတ်တွင် ဒါနောရက္ခိုသ်တီလူးသည် နုနာစွဲ
အပ်သဖြင့် တော၌နေသော သောတ္ထိသေနမင်းသား၏ မိဖုရား
သမ္ဗုလ္လာကို သစ်သီးရှာသွားလိုက် ဖမ်း၍စားမည်ပြုသောအခါ
သိကြားမင်းလာ၍ ဒဏ်ခတ်သဖြင့် မစားဝံ့ဘဲ ပြေးရသည်။

ပဒကုသလမာဏာဇာတ်တွင် တောင်ခြေရင်းရှိ လိုဏ်ဂူ
တစ်ခု၌ နေသော အဿမုခိ တီလူးမသည် တောအုပ်အတွင်းသို့
လာသောသူတို့ကို ဖမ်း၍စားသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ပုဏ္ဏားလုလင်တစ်ယောက်ကို ဖမ်း၍
ခီရာ မစားဘဲ ခင်ပွန်းလင်ပြု၍ထားသဖြင့် ပဒကုသလလုလင်
ထို မွေးဖွားသည်။ ထိုပဒကုသလလုလင်ကား လူယောက်ျားနှင့်
သီလူးမိန်းမ စပ်သောကြောင့် လူစပ်တီလူး ဖြစ်သည်။

မဟာဝင်ဝတ္ထုတွင် သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ ရှေးဦးစွာ နန်းတက်
သော ဝိဇယမင်းကြီးသည် ကုဝဏ္ဏာမည်သော တီလူးမကို မိဖုရား
မြှောက်သဖြင့် ဇီဝဟတ္ထသားတော်နှင့် ဒီပေလ္လာသမီးတော်တို့
ထို မွေးဖွားသည်။

ထိုသားတော်၊ သမီးတော်တို့ကား လူယောက်ျားနှင့် ဘီလူးမိန်းမစပ်သောကြောင့် လူစပ်ဘီလူးများဖြစ်ကြသည်။

မဟာရာဇဝင်ကြီး ပဌမတွဲတွင် ကုက္ကိုတောင်ပရွာသား သူကြွယ်တစ်ဦး၏ ကျွန်မသည် ယာစောင့်နေရာ အနီးရှိ သစ်ပင် ကြီး၌နေသော ဘုမ္မစိုးနတ်ဘီးလူးနှင့် သံဝါသပြုသဖြင့် သားတစ် ယောက်မွေးဖွားသည်။

ထိုသားကား နောင်အခါ ပုဂံပြည်မင်းငါးဆယ့်ငါးဆက် ရှိသည့်အနက် နှစ်ဆယ့်ခြောက်ဆက်မြောက် မြင်းကျွေးမင်း ဖြစ်လာသည်။

နော်ရထာမင်းစောလက်ထက် ပန်းတော်ဆက်ရာထူး ဖြင့် ထမ်းရွက်နေသော သူရဲကောင်း ကုလားဗျတ္တသည် ပုပ္ဖား အရပ်မှာ ဘီလူးမနှင့် အိမ်ထောင်ကျသဖြင့် ရွှေဖျဉ်းကြီး၊ ရွှေဖျဉ်း ငယ် သားနှစ်ယောက်ကို မွေးဖွားသည်။

ထိုသားနှစ်ယောက်တို့ကား လူယောက်ျားနှင့် ဘီလူး မိန်းမစပ်သောကြောင့် လူစပ်ဘီလူးများဖြစ်သည်။

ဇေဒိသဇာတ်တွင် သုဿာန်၌နေသော ရန်သူဘီလူးမ တစ်ယောက်သည် ပဉ္စာလမင်းကြီး၏ မိဖုရားကြီးမှ မွေးဖွား သော ပဌမသားတော်နှင့် ဒုတိယသားတော်တို့ကို စားပြီးလျှင် တတိယသားတော်ကိုကား မစားတော့ဘဲ သားအမှတ် မွေးစား ထားသည်။

ထိုပဉ္စာလမင်းကြီး၏ တတိယသားတော်သည် ဘီလူးမ ထံတွင် လူသားအဖြစ်ကြီးပြင်းလာရကာ မိမိကိုယ်ကို ဘီလူး

စစ်မှတ်ထင်ကာ လူတို့ကို ဖမ်း၍စားလျက်သာနေထိုင်သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် သူသည် ဘီလူးမဟုတ်၊ လူဘီလူးသာ ဖြစ်သည်။

မဟာသုတသောမဇာတ်တွင် ဗာရာဏသီပြည်၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် လူသားကိုစားသဖြင့် တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်ခြင်း ခံရသောကြောင့် တောသို့ဝင်ကာ လူတို့ကိုဖမ်း၍စားနေသဖြင့် လူသားစား ပေါရိသာဒဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

ထိုမင်းလည်း လူဘီလူးပင်ဖြစ်သည်။

နောက်သော် မဟာသုတသောမမင်း တရားဟောသဖြင့် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် လူသားစားခြင်းကို စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်။

အယောဃရ ဇာတ်တွင် ဗာရာဏသီပြည် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး၏ မိဖုရားကြီးမှ မွေးဖွားသော ပဌမသားတော်နှင့် ဒုတိယသားတော်တို့ကို ရန်သူဘီလူးမသည် အတင်းလုယူ၍ စားသည်။

တတိယသားတော်ကို ကိုယ်ဝန်တည်သောအခါ မင်းကြီး၏ မေးမြန်းချက်အရ ဘီလူးတို့မည်သည် သံကို ကြောက်တုန်၏ဟု အမတ်တစ်ယောက် လျှောက်ထားသဖြင့် သံအိမ်ကြီးကိုဆောက်လုပ်စေပြီးလျှင် ထိုသံအိမ်ကြီးအတွင်း၌ မိဖုရားကြီးကို ဖွားမြင်စေရာ ဘီလူးမမစားနိုင်သဖြင့် အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာရာရသည်။

ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ ကာဠိယက္ခိနီ ဘီလူးမဝတ္ထုတွင် သာဝတ္ထိပြည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှ မွေးဖွားသော ပဌမသားနှင့် ဒုတိယသားတို့ကို ရန်သူဖြစ်သော ကာဠိယက္ခိနီဘီလူးမ

သည် အတင်းလုယူ၍ စားလေသည်။

တတိယသားကို ကိုယ်ဝန်လွယ်ရသောအခါ ဘီလူးမ
ဘေးမှ လွတ်မြောက်ရန် အမျိုးသမီးသည် ခင်ပွန်းလင်နှင့်တကွ
သွား၍ ဆွေမျိုးအိမ်၌ မွေးဖွားပြီး သားငယ်ကို ပြန်ခေါ်ဆောင်
လာရာ လမ်းခရီးတွင် ဘီလူးမအတင်းလိုက်လာသည်ကို မြင်
လျှင် မြတ်စွာဘုရားတရားဟောရာ ကျောင်းတော်သို့သွား၍
မြတ်စွာဘုရား တရားဟောရာ ကျောင်းတော်သို့ အရောက်သွား
ကြသည်။

အမျိုးသမီးသည် မိမိ၏သားငယ်ကို မြတ်စွာဘုရား
ရှေ့တော်တွင်ချကာ “အရှင်ဘုရားအား ဤသားငယ်ကို လှူဒါန်း
ပါ၏။ သားငယ်၏ အသက်ကို ကယ်တော်မူပါဘုရား”

ဟုလျှောက်ထားလေသည်။

ဘီလူးမလိုက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်
ကိုကြားနာရသဖြင့် ကျွတ်တမ်းဝင်ကာ သောတာပန်အရိယာ
အဖြစ်သို့ ရောက်လေသည်။

ပါရမီကဏ် အဋ္ဌကထာ ဗာဟိရ နိဒါန်းတွင် သမုဒ္ဒရာ
အနီးရှိ သုဝဏ္ဏဘူမိသထုံပြည် သီရိမာသောကမင်း၏ နန်းတော်
၌ မွေးဖွားတိုင်းသောသားတို့ကို သမုဒ္ဒရာ၌နေသော ရက္ခိုသ်
ဘီလူးမသည် လာ၍စားလေ့ရှိ၏။

တတိယသင်္ဂါယနာတင်ပြီးနောက် သောဏထေရ်နှင့်
ဥတ္တရထေရ်တို့ ရောက်လာသောနေ့၌လည်း နန်းတော်၌ သား
ဖွားခိုက်ကြံသဖြင့် ရက္ခိုသ်ဘီလူးမသည် အရံငါးရာနှင့်တကွ

စားမည်ဟု လာပြန်ရာ ဘီလူးတို့ရန်ကို နှိမ်နင်းရန် လက်နက် ကိုယ်စီကိုင်၍ လာကြသောလူတို့ လျှောက်ထားသဖြင့် မထေရ် တို့သည် ထိုရက္ခိသ်ဘီလူးတို့ထက် နှစ်ဆကြီးသော ကိုယ်ရှိသော ဓနုသိဟသဏ္ဍာန်ဖန်ဆင်း၍ လိုက်သောကြောင့် ဘီလူးတို့ ထွက် ပြေးကြသည်။

မထေရ်တို့က ဗြဟ္မဇေယျသုတ်ကို ဟောသဖြင့် အကျွတ် တရားရကြသည်။

နန်းတော်၌ မွေးဖွားသော သားကိုလည်း မထေရ်တို့ တန်ခိုးကြောင့် အသက်ချမ်းသာရာရသည့်အတွက် မထေရ်တို့ ၏ အမည်ကိုယူ၍ သောနတ္တရသတို့သားဟု အမည်မှည့်ကြ သည်။

မဟာရာဇဝင်တော်ကြီး ပဌမတွဲတွင် ပုဂံပြည်၊ နော် ရုထာမင်းစောသည် လယ်တွင်းကိုးခရိုင်မှ ပြန်လာ၍ ပုဂံမြို့ သရဗာတံခါးသို့ ရောက်သောအခါ မုဆိုးတစ်ယောက်သည် အောင်သာဖြစ်ခြေအရပ်၌ စက္ခုပါလက္ခရိုင်းသည် လူတို့ကို ရန်ပြု၍ နေပါသည်ဟု လျှောက်ထားသည်။

မင်းကြီးသည် မြို့တော်သို့ မဝင်သေးဘဲ “ငါဆင်နှင့် ဆိုက်သတ်မည်” ဟု မိန့်ဆိုကာ ဆင်တော် သန်မြင်စွာကိုစီး ထျက် စစ်သည်မိုလ်ပါနှင့်တကွ ကျွဲရိုင်းကိုလိုက်တော်မူသည်။

ထိုအခါ ကျွဲရိုင်းသည် ဆင်ထက်တွင် စီးနေသော မင်း ကြီးကို ခတ်လိုက်ရာ မင်းကြီး နတ်ရွာစံတော်မူသည်။

အဆိုပါ ကျွဲရိုင်းကား ကျွဲစစ်မဟုတ်၊ ရန်သူဖြစ်ဘူးသော

www.burmeseclassic.com

လိန်ပင်စောင့်နတ်က ကျွဲယောင်ဆောင်၍ ခတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤအဖြစ်အပျက်၌ နတ်ဆိုသော်လည်း နတ်ဘီလူး ဖြစ်သည်ဟု ယူဆနိုင်သည်။ ဤနတ်ဘီလူးသည် ကျွဲယောင် ဆောင်ထားသောကြောင့် ကျွဲနတ်ဘီလူးဟု ဆိုနိုင်သည်။

အထူးသဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်များ နတ်ရွာစံခါနီး၌သော် လည်းကောင်း၊ နန်းကျခါနီး၌သော်လည်းကောင်း ဘီလူးရယ် သည်၊ ဘီလူးကိုယ်ထင်ပြသည်ဟု အဆိုရှိသည်။

ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းကို ဗုဗ္ဗနိမိတ်ဟု ယူဆကြသည်။

ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ သုပုဗ္ဗကုဋ္ဌိဝတ္ထုတွင် သုပုဗ္ဗသုဗ္ဗ သည် တစ်နေ့သောအခါ မြတ်စွာဘုရား တရားတော်ကို နာရ၍ ကျွတ်တမ်းဝင်ကာ သောတာပန် အရိယာအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီး လျှင် မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှ ပြန်လာရာ ရန်သူဖြစ်ဘူးသော ဘီလူးမသည် သားသည်အမိ နွားမယောင်ဆောင်၍ ရှေ့သဖြင့် အနိစ္စရောက်ရသည်။

ထို့ပြင် ထိုဘီလူးမသည်ပင်လျှင် နွားမယောင်ဆောင်၍ ရှေ့သဖြင့် ပက္ကသာတီအမျိုးသား၊ ဗာဟိယ ဒါရုစိရိယ၊ တမ္ပဒါဋ္ဌိက ခိုးသူသတ်တို့လည်း အနိစ္စရောက်ကြရသည်။

ဤဘီလူးမကို နွားယောင်ဆောင်သောကြောင့် နွား ဘီလူးမဟု ဆိုထိုက်သည်။

ဇောတိက သူဌေးကြီးဝတ္ထုတွင် ဇောတိက သူဌေးကြီး ၏ အိမ်၌ တံတိုင်းခုနစ်ထပ်တို့၏ လေးမျက်နှာတို့တွင် ပဌမ တံခါးမုခ်ဝ၌ ကောဋိကနတ်ဘီလူးသည် အရံပာစံထောင်နှင့်

စောင့်၏။

ဒုတိယတံခါးမုခ်ဝ၌ ဥပ္ပလနတ်ဘီလူးသည် အရံ နှစ်
ထောင်နှင့်စောင့်၏။

တတိယတံခါးမုခ်ဝ၌ ဝဒီရနတ်ဘီလူးသည် အရံ သုံး
ထောင်နှင့်စောင့်၏။

စတုတ္ထတံခါးမုခ်ဝ၌ ဝဒီရဗာဟုနတ်ဘီလူးသည် အရံ
သေးထောင်နှင့်စောင့်၏။

ပဉ္စမတံခါးမုခ်ဝ၌ သံကနနတ်ဘီလူးသည် အရံ ငါး
ထောင်နှင့်စောင့်၏။

ဆဋ္ဌမ တံခါးမုခ်ဝ၌ ကဋ္ဌေ နတ်ဘီလူးသည် အရံ
ခြောက်ထောင်နှင့်စောင့်၏။

သတ္တမတံခါးမုခ်ဝ၌ ဒိသာပါမောက္ခ နတ်ဘီလူးသည်
အရံခုနစ်ထောင်နှင့် စောင့်၏။

ဤစကားကိုထောက်ထားသဖြင့် အခြားနေရာဌာနတို့
၌လည်း ထိုက်သည်အားလျော်စွာ နတ်ဘီလူးများစောင့်သည်
ဟု ယူဆသင့်လေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်တို့၏ နန်းတော်၌၎င်း၊ မြို့တော်၌၎င်း၊
ကျောင်းကန်ဘုရား၊ တန်ဆောင်းစုသော အဆောက်အအုံများ
၌၎င်း၊ အပြောက်အမွမ်းသဘောဖြင့်၎င်း၊ အစောင့်အရှောက်
သဘောဖြင့်၎င်း ဘီလူးရုပ်လုံးများ ထုလုပ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်
ရသည်။

ထုလုပ်ပုံမှာ အများအားဖြင့် နတ်ဝတ်တန်ဆာနှင့်

လက်ထာဒူးထောင်၊ လက်ဝဲဒူးချ၊ လက်ယာလက်က သန်လျက်
ခွဲ၊ လက်ဝဲလက်ထောက်၊ ဖောင်းသရဖူးဆောင်းလျက်ဖြစ်သည်။

အထူးအားဖြင့် ဘီလူးတို့သည် လူယောင်ဖန်ဆင်း၍နေ
သော်လည်း လူစစ်နှင့်မတူပေ။ ထူးခြားသောအရာတို့မှာ ..

(၁) မျက်စိနီခြင်း (၂) မျက်စိမမှိတ်ခြင်း (၃) အရိပ်
မထွက်ခြင်း (၄) မကြောက်ရွံ့ခြင်း ဟူ၍ လေးပါးဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် (၅) မသနားခြင်း (ရက်စက်ခြင်း)ကို ထည့်သွင်း
ပါက ငါးပါးဖြစ်သည်။

ထိုလေးပါး၊ ငါးပါးသော ထူးခြားချက်ကို ကြည့်ရှုဆင်
ခြင်၍ ဤသူကာ လူစစ်မဟုတ် လူယောင်ဖန်ဆင်းနေသော
ဘီလူးဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်သည်။

ယခုဖော်ပြခဲ့သည့် ဘီလူးများအပြင် ဥရောပတိုက်
အာရှတိုက်တို့မှ နိုင်ငံအသီးသီး၊ လူမျိုးအထွေထွေ၏ ထုံးဟောင်း
ပုံပြင်များတွင်လည်း လူမျိုးအလိုက်၊ ဒေသအလိုက် ဒဏ္ဍာရီ
ဘီလူးအမျိုးမျိုးရှိကြသည်။

ဥရောပ မြောက်ပိုင်းနိုင်ငံများ၏ ထုံးဟောင်းပုံပြင်များ
မှ ဘီလူးများသည် ဂရိဘီလူးများထက်ပင် အဆင့်အတန်း မြင့်စေ
သည်။

စကန်ဒီနေဗီးယန်းထုံးဟောင်းပုံပြင်တွင် ကမ္ဘာ၌ ဦးစွာ
ပထမ စတင်ပေါ်ပေါက်သော သတ္တဝါသည် အိမီးယာ အမည်ရှိ
ဘီလူးကြီးဖြစ်၍ နှင်းဘီလူးမျိုးကို စတင်ခဲ့သူဆိုလေသည်။

သိပ္ပံပညာရပ်ထွန်းကားလာသောခေတ်တွင် သိပ္ပံပညာ

ရှင်များက ထုံးဟောင်းပုံပြင်ပါ ဘီလူးများကို အယုံအကြည်မရှိ
ကြချေ။

သို့သော် အချို့လူများသည် လူသာမန်တို့ထက် အဆ
တန်ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးမားလှ၍ ယင်းတို့ကို ဘီလူးဟုခေါ်
ကြသည်။ သို့သော် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ပါ ဘီလူးများကဲ့သို့ တန်ခိုး
စွမ်းအား ရှိသည်ဟုကား မယူဆချေ။

အထက်ပါအကြောင်းများကို လေ့လာကြည့်သောအခါ
တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းကပင် ဘီလူးတို့သည် လူတို့နှင့်
ဆက်နွယ်ပတ်သက်မှုရှိကြောင်း သိထားနိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်
ဆျောက်ဘီလူးတောင်၌ရှိသော သိုက်စောင့်ဘီလူးသည် လူသား
တို့နှင့် ဆက်နွယ်ပတ်သက်မှုရှိသည်ကတော့ မထူးဆန်းတော့ပါ
ချေ...။

ရှေ့အခန်းများမှာတော့ ကျောက်ဘီလူးတောင်နှင့် ပတ်
သက်သည့် ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုများအကြောင်းကို ဆက်လက်
ရေးသားပေတော့မည်။

အခန်း [၄]

နီဟောင်နှင့် တောင်စောင်ဘီလူး

တနင်္သာရီမြစ်နှင့် ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းရှိသော နေရာ
ဈေးတွင် လူနေထိုင်မှုမရှိလှပေ။ တောင်နှင့် တောနက်ကြီးများက
သာ နေရာယူထားကြလေသည်။

တနင်္သာရီတိုင်းတွင် လူနေထိုင်မှု အများဆုံးပင်လယ်
ကမ်းခြေနှင့်နီးသော ကမ်းမြောင်ဒေသတစ်ဝိုက်တွင်ဖြစ်သည်။
ထို့ပြင် ပင်လယ်ပြင်၌ ရှိကြသော ကျွန်းများ၌လည်း
အနေများကြလေသည်။

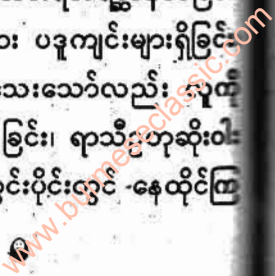
တနင်္သာရီ၊ ထားဝယ်၊ မြိတ်၊ ကော့သောင်း စသော မြို့များနှင့်နီးသော ပင်လယ်ပြင်၌ ကျွန်းကြီး ကျွန်းငယ်ပေါင်း ခြောက်များစွာရှိကြလေသည်။ ၎င်းကျွန်းများကို မြိတ်ကျွန်းစုများ ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြကာ ရာပေါင်းများစွာရှိပေသည်။

ထိုကျွန်းများပေါ်၌လည်း လူနေထိုင်မှုများပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သွားလာရေး လွယ်ကူပြီး သားငါးပုစွန် ပေါလှသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်းများပေါ်၌ သစ်ပင်စိုက်လျှင်လည်း ဖြစ်ထွန်းသည်။ ပင်လယ်ပြင်ထွက်ပြီး ငါးရှာလျှင်လည်း အရများသည်။ အချိန် မရွေး၊ ရာသီမရွေး ဝမ်းစာရှာဖွေရန် လွယ်ကူကြသောကြောင့် လည်း ကျွန်းစုများပေါ်မှာလည်း နေထိုင်ကြသူများသည်။

ပင်လယ်ကမ်းမြောင်းဒေသမှာလည်း နေထိုင်သူ လူဦး ရေများလေသည်။ လူနေထိုင်မှု နည်းပါးသော နေရာများကတော့ အရှေ့ဘက်ဟုခေါ်သော ကုန်းတွင်းပိုင်းဒေသများဖြစ်ကြလေ သည်။

ထိုနေရာများမှာ သစ်တောကြီးများ ထူထပ်ခြင်း တောင်မြင့်ကြီးများရှိခြင်း၊ စိုက်ပျိုးရန်အတွက်မြေပြန့်လွင်ပြင် နည်းပါးခြင်း၊ သွားလာရေးခက်ခဲခြင်း၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်ပေခြင်း အခြားအန္တရာယ်ပေးနိုင်သော အသားစား ပဒုကျင်းများရှိခြင်း မျှော့၊ ကျွတ်၊ ခြင် စသော အကောင်သေးသော်လည်း လူတို့ များစွာဒုက္ခပေးနိုင်သော သတ္တဝါများပေါ်ခြင်း၊ ရာသီဥတုဆိုးဝါး ခြင်း စသောအချက်များကြောင့် ကုန်းတွင်းပိုင်းလွင် နေထိုင်ကြ

သူနည်းပါးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာနေလျှင် ငါးပုစွန်ရရန် လွယ်ကူပြီး ကုန်းတွင်းပိုင်းမှာနေလျှင် ငါးပုစွန်မရနိုင်ပေ။ သို့ကြောင့် မနေချင်ကြပေ။ သို့သော် တနင်္သာရီ မြစ်ကမ်းနှင့်နီးသော နေရာများမှာ တော့ နေထိုင်သူများရှိသည်။ ရွာကြီးရွာငယ်များရှိသည်။

ထိုနေရာဘက်ရောက်ပြန်တော့ သွားလာရေး လွယ်ကူပြီး သီးနှံစိုက်ပျိုး၍လည်းရသည်။

ဒူးရင်း၊ ပိန္နဲ၊ သရက်၊ ဒညင်း၊ မရမ်း၊ အုန်းပင်၊ ကွမ်းသီးပင်၊ ရာဘာပင်၊ ဓနိပင်များစိုက်လျှင် များစွာဖြစ်ထွန်းလေသည်။

နေထိုင်သူအများစုကတော့ ကမ်းစပ်လဟာပြင် တုလျှောက်တွင် ဓနိတောများ စိုက်ပျိုးထားပြီး ကမ်းပေါ်မှာတော့ အုန်းပင်၊ ကွမ်းသီးပင်များ စိုက်ပျိုးထားကြသည်။

ထိုအချိန်က ဆီထွက်အုန်းနှင့် ရာဘာစိုက်ပျိုးလျှင် ဝင်ငွေရနိုင်ခြင်းမရှိကြသေးသဖြင့် တကူးတကစိုက်ပျိုးသူတော့ မရှိကြပေ။ အလှေကျပေါက်နေသည့် ရာဘာတောများသာရှိသည်။ တနင်္သာရီမြစ်ကမ်းနှင့် နီးသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ယိုးဒယားနယ်စပ်နှင့်လည်း သွားလာရေးမဝေးလှသောကြောင့် နေထိုင်ကြသော ရွာများရှိကြခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

တနင်္သာရီမြစ်မှာ အလျားရှည်လှသောမြစ်ကြီးတစ်စင်း ဖြစ်သည်။ ထိုမြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်တွင် အရှေ့ဘက်ကမ်း၊ အနောက်ဘက်ကမ်းတို့တွင် ရွာများရှိကြသည်။

အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင်ရှိကြသော ရွာကြီးရွာငယ်တို့တွင်

တောင်ညိုရွာ၊ ထိန်ပင်ကုန်းရွာနှင့် ကျွန်းညိုရွာတို့မှာ ရွာကြီးများ ဖြစ်ကြလေသည်။

အနောက်ဘက်ကမ်းတလျှောက်မှာ ရှိကြသော ရွာများ အနက် မိုးမခရွာ၊ ပျဉ်းမကုန်းရွာ၊ မရမ်းတောရွာ စသည်တို့မှာ ရွာကြီးများဖြစ်ကြသည်။ အနောက်ဘက်ကမ်းတွင်နေကြသော ရွာကြီးများအနက် မိုးမခရွာမှာ အိမ်ခြေအများဆုံးရှိလေသည်။

သုံးရွာပေါင်းတစ်ကျောင်း ဆိုသကဲ့သို့ အခြားနှစ်ရွာတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမရှိပဲ မိုးမခရွာ၌သာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ရှိသည်။ ထိုကျောင်း၏ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးမှာ ဦးပုညဖြစ်ပြီး ထားဝယ်လူမျိုးဖြစ်သည်။

စကားပြောလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ တရားဟောလျှင် သော်လည်းကောင်း စကားမပီသော်လည်း သူ့အရပ်နှင့် သူတော့ အဆင်ပြေသည်။

သုံးရွာပေါင်းမှ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းသာ ရှိ သောကြောင့် အခြားရွာများမှ သာရေးနာရေး၊ အလှူအတန်း ကိစ္စများရှိလျှင် မိုးမခရွာကျောင်းမှ ဘုန်းကြီးများကို လာပင့်ကြ ရသည်။

ရှင်ပြုပွဲ၊ ကထိန်ပွဲ၊ ဘုရားပွဲကဲ့သို့ ပွဲကြီးများပြုလုပ်ကြ လျှင်တော့ ထိုကျောင်းမှာပင် လာလုပ်ကြလေသည်။ ကျောင်း တွင် ကျောင်းထိုင်တစ်ပါး၊ ဦးပဇွင်းနှစ်ပါးနှင့် ကိုရင်ငယ်များရှိ သည်။

ဆွမ်းကွမ်းဝေယျာဝစ္စ စီစဉ်ပေးသော ကပွဲကြီးတစ်

ယောက်လည်းရှိသည်။ ဦးဗန်ကောင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဦးဗန်ကောင်းက ကပ္ပိယတစ်ပိုင်း၊ ဆေးဆရာတစ်ပိုင်း ဖြစ်သည်။

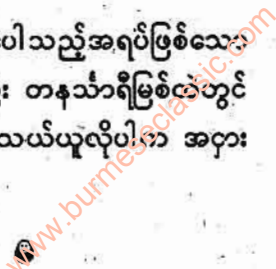
ရွာထဲမှာ နေထိုင်ကြသူများ ရောဂါရလျှင် ဆေးကုပေး သည်။ အလုပ်မရှိလျှင်တော့ ဖိုခန်းထဲဝင်ပြီး ဖိုထိုးနေတတ် သည်။ ထားဝယ်လူမျိုး ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး ဦးပုညမှာ ရှေး ဟောင်းအစီအရင်ပညာများ၊ ဆေးပညာ၊ အဂ္ဂိရတ်ပညာများကို တတ်ကျွမ်းသောကြောင့် ဦးဗန်ကောင်းအား သင်ကြားပေးထား ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးမခရာမှာ အိမ်ခြေတစ်ရာကျော်ခန့်ရှိပြီး ရွာလူကြီး အုပ်ချုပ်သော ရွာတစ်ရွာဖြစ်သည်။

ရွာလူကြီးမှာ ဦးမွန်ထော်ဖြစ်သည်။

နေထိုင်သူအများစုကတော့ ဓနိခြံ၊ အခြားသီးပင်စား ပင်ခြံများ စိုက်ပျိုးခြင်း၊ လယ်လုပ်ခြင်း၊ တောထဲဝင်၍ အမဲ လိုက်ခြင်း၊ ရွှေငွေသတ္တုများရှာဖွေခြင်း၊ မြစ်ထဲဆင်းပြီး ငါးရှာ ခြင်း၊ လှေအငှားလိုက်ခြင်း၊ အထမ်းလိုက်ခြင်း စသော ဒေသနှင့် ကိုက်ညီသော အလုပ်များကို အဆင်ပြေသလို လုပ်ကိုင်စား သောက်ကြလေသည်။

လှေအငှားလိုက်ခြင်းမှာ သစ်ပေါသည့်အရပ်ဖြစ်သော ကြောင့် လှေကြီးလှေငယ်များစပ်ထားပြီး တနင်္သာရီမြစ်ထဲတွင် ကုန်ပစ္စည်းများ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသယ်ယူလိုပါက အငှား လိုက်ပေးကြသည်။

အရှေ့ဘက်ကမ်း၊ အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးသန်းလို လျှင်လည်း ပို့ပေးကြသည်။

အထမ်းလိုက်ခြင်းကတော့ ယိုးဒယားဘက်နှင့် ကုန်အ ရောင်းအဝယ်သွားလာသူတို့က ငှားရမ်းလျှင် ပစ္စည်းထုပ်များကို ခြင်းတောင်းများ၊ အိတ်များဖြင့် ထည့်၍ ထမ်းကာ လိုသောနေ ရာသို့ သယ်ဆောင်ပေးရသော အလုပ်များဖြစ်သည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ နေကြသော ရွာသားအချို့ပင် ငွေ ကြေးချောင်လည်သောအခါ ယိုးဒယားနယ်စပ်သို့ သွားကာ မှောင်ခိုကုန်အရောင်းအဝယ်များ ပြုလုပ်ကြသည်မျိုးရှိကြသည်။

သို့သော် လူတိုင်းတော့ မလုပ်နိုင်ကြပေ...

ထိုနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ဒီရေတက်သောပင်လယ်ဒေသဖြစ် သောကြောင့် ရေချိုရှားပါးသည်။ သို့ကြောင့် ဆန်စပါးစိုက်ပျိုးရ သည်မှာ အခက်ခဲဆုံး ဖြစ်လေသည်။

ဆန်စပါးစိုက်ပျိုးရန် မြေပြန့်ကျယ်မရှိသောကြောင့် သင့်တော်သော မြေပြန့်နေရာမျိုးတွေ့လျှင် ထိုနေရာများမှာရှိ သော သစ်ပင်၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို ခုတ်ထွင်ပြီး စပါးစိုက် ပျိုးကြရသည်။

ထိုသို့ စိုက်ပျိုးခြင်းကို 'တောတိုးခြင်း' ဟုခေါ်ကြသည်။ တောတိုးပြီးလယ်စိုက်ရသည်မှာလည်း မလွယ်လှပေ။ မြေဩဇာ ကောင်းသောနေရာများဖြစ်သောကြောင့် မထွန်မယက်ပဲ စပါး စိုက်၍ရသော်လည်း အပျက်အဆီးကများသည်။

စပါးပင်ဘဝမှာပင် ဂဏန်းညှပ်၍ ပျက်စီးခြင်း၊ ခရ

ကိုက်၍ ပျက်စီးခြင်းမျိုး ကြုံရသည်။

အသီးမှည့်ပြန်တော့လည်း ကြက်တူရွေးအုပ်များ၊
မျောက်အုပ်များ လာရောက်ဖျက်ဆီးစားသောက်ကြသဖြင့် ပျက်
စီးကြရပြန်သည်။

သို့ကြောင့် တောနှင့်နီးသောနေရာများတွင် တောတိုး
ပြီး လယ်လုပ်ရသောကိစ္စမှာလည်း စင်စစ်တော့ လွယ်ကူသော
ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း ထိုအရပ်တွင် ဆန်စပါးရှား
ပါးသောကြောင့် ဆန်စပါးရလျှင် တန်ဖိုးရှိသည်။

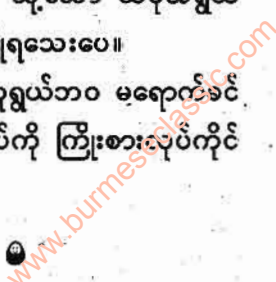
ဈေးကောင်းရသည်။

ထို့ကြောင့် အခက်အခဲအပျက်အဆီးများရှိကြသော်
လည်း ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် တောတိုးပြီး လယ်လုပ်နေကြသူများ
လည်းရှိကြသည်။

ထိုအထဲတွင် နီမောင်တို့ မိသားစုများလည်း ပါဝင်ကြ
လေသည်။ နီမောင်တို့ မိသားစုက မိုးမရွာမှာနေကြသူများ
ဖြစ်သည်။ မိခင်နှင့်ဖခင်မှာ ဦးဘရှိန်နှင့် ဒေါ်ကျင်မေတို့ဖြစ်ကြ
ပြီး နီမောင်မှာ ညီတစ်ယောက်ရှိသည်။

နီမောင်က (၂၅)နှစ်အရွယ်ရှိနေပြီး ညီဖြစ်သူ ရင်မောင်
က (၁၅)နှစ်လောက်သာ ရှိသေးသည်။ သို့သော် ယခုအရွယ်
ရောက်သည်အထိ ရင်မောင်မှာ ရှင်မပြုရသေးပေ။

နီမောင်မှာ ညီဖြစ်သူကို လူပျိုလူရွယ်ဘဝ မရောက်ခင်
ရှင်ပြုပေးချင်သောကြောင့် ရသမျှအလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်
ကာ ငွေစုဆောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

၎င်းတို့ပိုင်သောခြံမှာ အတော်ကလေးကျယ်သည်။ ခြံထဲတွင် အုန်းပင်၊ ကွမ်းသီးပင်၊ မရမ်းပင်၊ ဒူးရင်း၊ ပိန္နဲ၊ ငှက်ပျောပင် စသော သီးပင်စားပင်များရှိသည်။ အနောက်ဘက်ကမ်းခြေ တလျှောက်မှာတော့ သူတို့ပိုင်ဆိုင်သော ဓနိတောများရှိသေးသည်။

သို့သော် စပါးစိုက်ရန်လယ်ကွက်ကတော့ များများမရှိပေ။ သူတို့အရပ်ဒေသတွင် နေကြသူအတော်များများမှာ အခြားအသီးအနှံစိုက်ပျိုးသောခြံနှင့်မြေကွက်များကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိကြသော်လည်း ဆန်းစပါးစိုက်ပျိုးရန် လယ်မြေကွက်ကတော့ များများမရှိကြပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ရှေ့၌ ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကျောက်တောင်နှင့် သစ်တောများကသာ နေရာအနှံ့ရှိနေပြီး မြေပြန့်ကျယ်ကျယ် မရှိသောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

ဆန်းစပါးစိုက်ပျိုးရန် မြေကွက်ပိုင်ဆိုင်ထားကြသူတို့မှာ တောင်နှင့် တောင်ကုန်းများတို့ကို ခုတ်ထွင်ဖယ်ရှားပြီးမှ လယ်ကွက်ရထားကြသူများဖြစ်ကြသည်။

အချို့ကလည်း ကိုယ်တိုင်တောခုတ်ပြီး လယ်ကွက်ရအောင် ဖော်သည်။ ငွေကြေးရှိသူများကျတော့လည်း အလုပ်သမားများကို အခငွေကြေးပေးပြီး တောခုတ်ခိုင်းကြသည်။

သို့ကြောင့် လယ်ကေများများ မရှိကြခြင်းဖြစ်၏။

နီမောင်တို့မိသားစုမှာလည်း ဆန်စပါးစိုက်ပျိုးရန် မြေကွက် အချို့ရှိသည်။ များများစားစားတော့မရှိပေ။

သို့ကြောင့် နွေရာသီရောက်သည်နှင့် အခြားအလုပ်များ

www.burmeseclassic.com

မရှိသောခါ လယ်ကွက်ဖော်ရန်အတွက် တောခုတ်သွားကြသည်။

တောခုတ်ရန်အတွက် သွားရပြန်တော့လည်း ရွာများနှင့် နီးသောနေရာများမှာတော့ တောခုတ်စရာမြေမရှိတော့ပေ။

ရွာနှင့်ဝေးသော နေရာများမှာပင်ရှိသဖြင့် ထိုနေရာရောက်အောင်သွားခုတ်ကြရသည်။

တောင်ကုန်းများသောနေရာ၊ တောထူထပ်သောနေရာများကို အခြားသူများက ရှောင်ကွင်းသွားကြသည်။

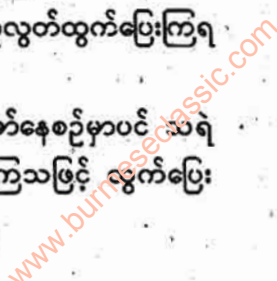
ထို့ပြင် နယ်မြေကြမ်းသော နေရာများ၌လည်း မလုပ်ချင်ကြပေ။ ထိုနေရာများကတော့ ကျန်နေတတ်သည်။

မြေပြန့်ကျယ်ကျယ်များရှိသေးသော်လည်း အခြားသူများမလုပ်ဝံ့သောကြောင့် ကျန်နေသော နေရာအချို့ရှိသည်။ မြေကြမ်းသဖြင့် မလုပ်ဝံ့ကြသောနေရာများထဲတွင် ကျောက်ဘီလူးတောင်နှင့်နီးသော နေရာတစ်ဝိုက်မှ မြေကွက်များလည်းပါဝင်လေသည်။

ထိုနေရာများမှာ အခြောက်အလှန်၊ အနောက်အယုက်များလှသောကြောင့် မည်သူမှ မလာဝံ့သောနေရာများဖြစ်သည်။

တောခုတ်သူတို့မှာ မြေလိုက်သဖြင့် ပြေးကြရခြင်း၊ ဣားထွက်ဆွဲသဖြင့် ပြေးကြရခြင်း၊ အချို့လည်း တောထဲမှ ဆင်ရိုင်းများထွက်လာပြီး နောက်ယုက်သဖြင့် လူလွတ်ထွက်ပြေးကြရသည်။

ထို့ထက်ပိုဆိုသည်က မြေကွက်ဖော်နေစဉ်မှာပင် သရဲသဘက်များ ခြောက်လှန့်သဖြင့် မနေနိုင်ကြသဖြင့် လွှက်ပြေး

ကြရသည်။

ထို့ထက်ပိုဆိုးသည်က မြေကွက်ဖော်နေစဉ်မှာပင် သရဲသဘက်များ ခြောက်လှန်သဖြင့် မနေနိုင်သဖြင့် ထွက်ပြေးကြရသည်။ အခြားနေရာများသို့ ရွှေ့ပြောင်းကြရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျောက်ဘီလူးတောင်နှင့် နီးသောနေရာ တစ်ဝိုက်မှာရှိကြသော မြေကွက်များကို မည်သူမှလာရောက် မလုပ်ဝံ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

နီမောင်က အခြားသူများမလုပ်ဝံ့သော မြေကွက်များကို လယ်ကွက်ဖော်ရန် ပြင်ဆင်နေသည်။

ထိုသို့ပြင်နေစဉ် ဖခင်ဖြစ်သူကမေးသည်။

“မင်း ကျောက်ဘီလူးတောင်နားက မြေကွက်တွေ ဖော်မလို့လား။”

“ဟုတ်တယ်အဖေ”

“နေရာကတော့ ဘယ်သူမှ မလုပ်ဝံ့တဲ့ လုပ်ရင်လည်း အဆင်မပြေတဲ့နေရာကြမ်းပဲ”

“အခြေအနေကြည့်လုပ်ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်မကြောက်တတ်ပါဘူး အဖေ..”

“သတိထားပြီးလုပ်၊ ဘယ်နေရာမှာပဲနေနေ ဘာပဲလုပ်လုပ် ဘုရားတရားသံဃာရတနာ သုံးပါးကိုစိတ်ထဲက မမေ့နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သွားမည့်မနက်ရောက်တော့ အမေက ထမင်းနှင့် ဟင်းများကို ချိုင့်ဟောင်းတစ်လုံးဖြင့် ထည့်ပေးသည်။

သောက်ရေအတွက် ရေဖူးများပါထည့်ပေးလိုက်သည်။
သူသွားတော့ ညီဖြစ်သူ ရင်မောင်ကိုပါ ခေါ်သွားလေသည်။

ရင်မောင်က (၁၅)နှစ်သားပင် ဖြစ်သော်လည်း လူ
ကောင်က လူပျိုပေါက်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ထွားကျိုင်းသန်မာမှု
ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သတ္တိကလည်း မခေလှပေ။

နီမောင်အလုပ်သွားတိုင်း အဖော်လိုက်ပေးလေ့ရှိသည်။
လယ်ထဲသွားသည်ဖြစ်စေ..ငါးဖမ်းဆင်းသည်အခါ
ဖြစ်စေ အဖော်အဖြစ် အားကိုးရသူဖြစ်လေသည်။

ယခုလည်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တောခုတ်ရန်အတွက်
ဆါက်တူး၊ တူးရွင်း၊ လွှ၊ ခါး၊ ပေါက်ဆိန်စသော လက်နက်
ဆီရိယာများပါ တစ်ပါတည်းယူဆောင်ကာ ကျောက်ဘီလူး
ဆောင်ဘက်သို့ သွားကြလေသည်။

“အစ်ကို အခုဘယ်နေရာသွားမှာလဲ”

“ကျောက်ဘီလူးတောင်”

“အဲဒီနေရာက သူများတွေ မသွားဝံ့ကြဘူးမဟုတ်လား”

“ဒါပေမယ့် အဲဒီနေရာမှာက မြေကွက်ကျယ်ကျယ်တွေ
အများကြီးရှိတယ်ကွ၊ ငါတို့မိသားစု စားဖို့အတွက်ဆိုရင်တော့
အလောက်မလိုပါဘူး၊ အခုလိုလုပ်ရတာ မင်းကိုရှင်ပြုပေးချင်လို့
ညီလေးရ”

နီမောင်ကပြောတော့ ရင်မောင်ကမေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့ ရှင်ပြုပေးများလဲဟင်”

“ဒီမြေကွက်တွေသာ ငါတို့လုပ်လို့အဆင်ပြေရင်တော့

တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက်ဆိုရင် ရည်ရွယ်ချက်ပြည့်မှာပါ..”

ဟုပြောတော့ ရင်မောင်လည်း ကျေနပ်သွားဟန်ရှိသည်။ သူ့အတွေးမှာည်း မောင်ရင်လောင်းအဖြစ်နှင့် ပြင်ဆင်ထားချိန်တွင် အနားမှာ လူပျိုများ၊ အပျိုချောများဝန်းရံနေကြမည်ကိုပင် မြင်ယောင်နေမိလေသည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြရာ နံနက်ပိုင်းအချိန်မှာပင် ကျောက်ဘီလူးတောင်ခြေသို့ ရောက်လာကြလေသည်။

ကျောက်ဘီလူးတောင်မှာ ပေ '၄၀၀၀'ကျော်ခန့်မြင့်ပြီး ထိုဒေသတစ်ဝိုက်မှာတော့ တတိယအမြင့်ဆုံးတောင်တစ်တောင်ပင်ဖြစ်လေသည်။

အမြင့်ဆုံးတောင်မှာ ပေပေါင်း '၆၈၀၀'ပေမြင့်သော မြင့်မိုရ်လက်ခတ်တောင်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်ကျေးကူးတောင်မှာ ပေပေါင်း '၅၁၀၄'ပေမြင့်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျောက်ဘီလူးတောင်မှာ ပေ(၄၀၀၀)ကျော် မြင့်သောကြောင့် တတိယအမြင့်ဆုံးတောင်စာရင်းဝင်ဖြစ်တော့သည်။

နီမောင်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ တောင်ခြေတစ်ဝိုက်သို့ ရောက်သည်နှင့် ဆောင်ရွက်ရန်ကိစ္စများကို ပြုလုပ်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စများကိုလည်း

အင်ဖြစ်သူ ဦးဘရှိန်က အသေအခြာမှာကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေရာသို့ရောက်ပြီး ပစ္စည်းများကို နေရာချပြီးနောက် ချွင်းထဲမှာအမေထည့်ပေးလိုက်သည့် ထမင်းနှင့်ဟင်းများကို ထုတ်ပြီးနောက် အချို့ကိုဖက်တစ်ရွက်ပေါ်သို့ပုံကာ ကျောက်တီလူးတောင်ခြေသို့ သွားချကာ ရွတ်ဆိုတိုင်တည်မှုများ ပြုလုပ်ထားသည်။

“ဤအရပ်ဒေသမှာရှိနေကြသော သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ဤတောင်မှာရှိသော သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ဤတောင်အနောက်မှာရှိသော သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့သည် ဤနေရာ၌ လယ်မြေများလုပ်ရန် လာကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။”

မိတ်ဆွေအနေနဲ့ လက်ခံပေးပါ။ အနောက်အယုက်ပေးခြင်းများ မပြုလုပ်ဖို့လည်း တောင်းပန်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ခြင်းကို လက်ခံပါက မိတ်ဖြစ်အောင်ဖြစ်အနေဖြင့် ကျွေးမွေးသော ဤအစားအသောက်များကို အသောက်ကြပါ”

ဟုပြောဆိုပြီး ဖက်ဖြင့် ထည့်ယူသွားသော အစားအသောက်တို့ကို တောင်ခြေတစ်နေရာမှာ ချထားခဲ့ပြီး ပြန်လာလေသည်။ ထို့နောက် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မိခင်ထည့်ပေးလိုက်သည့် ထမင်းနှင့်ဟင်းအချို့ကို ဝမ်းပြည့်အောင်စားသောက်ပြီးနောက် တောခုတ်ခြင်းကို စတင်ကြလေသည်။

တောခုတ်သော ကိစ္စမှာလွယ်ကူသော ကိစ္စမဟုတ်ပေ
မြေကွက်ပေါ်မှာရှိသည့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ကို လွှ၊ ဓားတို့ဖြင့်
ခုတ်ထွင်ဖြတ်တောက်ပြီး တစ်နေရာမှာ စုပုံထားရလေသည်။

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများရှိလျှင် တူးရွင်း၊ ပေါက်ဖြူး
များသုံးပြီး တူးဖော်ပစ်ရသည်။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်ကြသော်လည်း အနှောင့်
အယှက် မတွေ့ရပေ။ ညနေပိုင်းပြန်ကာနီးတော့ ဖက်ဖြင့်ပုံထားခဲ့
သော အစားအသောက်များကို သွားကြည့်ရာ မတွေ့ရတော့ပေ။

သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပြန်ရန်အတွက် ပစ္စည်း
များသိမ်းနေစဉ် တောစပ်မှ လူရွယ်တစ်ယောက်ထွက်လာလေ
သည်။ အသက်အရွယ်က နီမောင်နှင့် မတိမ်းမယိမ်းလောက်ပင်
ရှိပေလိမ့်မည်။

မနီးမဝေးရောက်တော့ ရပ်ပြီးမေးသည်။

“မင်းတို့က ဒီနေရာမှာ လယ်လုပ်ကြမလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

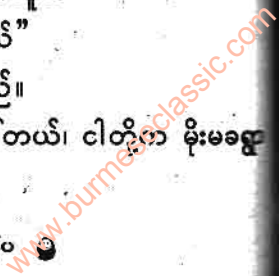
“ဒီနေရာကကြမ်းတယ်၊ မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ပါဘူး၊ ငါ့ညီလေးကို ရှင်ပြုပေးချင်လို့ လာ
လုပ်ကြတာပါ။ ဒါထက်မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ငါ့နာမည် ဒီပလို ခေါ်တယ်”

ဟု လူရွယ်က ပြန်ပြောသည်။

“ငါ့နာမည်က နီမောင်လို့ခေါ်တယ်၊ ငါတို့က မိုးမခရွာ
မှာနေတယ်၊ မင်းကဘယ်ရွာကလဲ”

“ငါက ဝေမာနိကရွာမှာနေတယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး ဒီပဆိုသော လူရွယ်က ရယ်နေလေသည်။

ထိုစကားကြားတော့မှ နီမောင်က သဘောပေါက်သွားလေသည်။

“မင်း...ငါတို့မိတ်ဆွေဖွဲ့တာကို လက်ခံသလား”

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ငါတို့ ဒီနေရာမှာ လယ်လုပ်ရင်ကော ရသလား”

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မင်းကငါတို့ကို မိတ်ဆွေအဖြစ်လက်ခံတာကို ငါတို့ သိသောပါတယ်။ ငါတို့ကို အနှောက်အယှက်တွေကင်းအောင် မင်းကစောင့်ရှောက်ပေးပါ။ မင်းလိုတဲ့အကူအညီရှိရင်လည်း ငါ ချီးပေးပါ့မယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒီပဆိုသောလူရွယ်က အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ...

“ငါ အမဲသားစားချင်တယ်။ မင်းဝယ်လာပေးမလား” ဟုမေးလေသည်။

“တွေ့ရင်တော့ ဝယ်လာပေးပါ့မယ်။ ဒါပေမယ့် ငါတို့ နှုတ်တွေမှာ အမဲသားရှားတယ်။ နေ့တိုင်းမရဘူး။ ငါးတော့ပေါ့တယ်။ မင်း ငါးစားမလား”

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“စားမယ်။ ငါးဝယ်ဖို့ ငါငွေပေးလိုက်မယ်”

“မပေးပါနဲ့ကွာ။ ငါဝယ်ပေးပါ့မယ်”

“နေ့တိုင်းဆိုရင် မင်းလည်း ဝယ်ပေးချင်မှာမဟုတ်ဘူး ဒီတော့ ငါ့ငွေနဲ့သာဝယ်ပေးပါ။ မင်းတို့ ဒီနေရာလာတဲ့ရင် ရောက်တော့ ချက်ပြီးယူလာပေးပါ”

ဟုပြောပြီး သူ့ဆီမှာအသင့်ပါလာဟန်တူသော အထုပ် တစ်ထုပ်ကို ပစ်ပေးသဖြင့် နီမောင်က ဖမ်းယူထားလိုက်ရသေး သည်။

ထို့နောက် ဒီပကတောထဲပြန်ဝင်သွားလေသည်။

နီမောင်က ဖြေကြည့်လိုက်တော့ အထုပ်ထဲမှာ ငွေဒင်္ဂါး အချို့ကို တွေ့ရလေသည်။

ငွေဒင်္ဂါးများကိုမြင်သောအခါ ရင်မောင်က လူငယ်တို့ ဝမ်းသာအားရပြောသည်။

“ငွေဒင်္ဂါးတွေပါလား၊ ဟန်ကျတာပဲ”

“ငါတို့အနေနဲ့ ငွေဒင်္ဂါးတွေရတာ ဝမ်းသာစရာမဟုတ်ဘူး ညီလေးရဲ့”

“ဟင် ..ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီငွေတွေက ကိုယ်ပိုင်ငွေတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်ဘာသာနဲ့ကိုယ် သုံးချင်တိုင်းသုံးလို့မရဘူး၊ သူက အစ်ကိုတို့ သုံးပေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ဈေးမှာလို့ သုံးဖို့ပေးတာ”

ရင်မောင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ငွေဒင်္ဂါတွေရတာထက် ပိုပြီးဝမ်းသာစရာကောင်းတာက ငါတို့မိတ်ဆွေဖွဲ့တာကို သူလက်ခံလိုက်တာပဲ၊ အဲဒါထက် အစ်ကိုတို့မိသားစုအတွက် တကယ့်ဝမ်းသာရမှာပဲ”

“ဒါထက် သူကဘယ်သူလဲ ဟင်...”

“အမဲသားစားချင်လို့မှာမှတော့ တောင်စောင့်ဘီလူး

အပြင် ဘာရှိမလဲကွာ..”

ထိုစကားကြားတော့ စောစောက ဝမ်းသာအားရ ပြော
ဆိုနေသော ရင်မောင်မှာ မျက်လုံးပြူးသွားလေတော့သည်။

ထို့နောက် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မိမိတို့ရွာသို့ ပြန်ခဲ့
ကြလေသည်။

အခန်း [၅]

ဗားပွဲဆရာတော်နှင့် အင်းဘီလူး

အိမ်ရောက်တော့ နီမောင်က အဖေနှင့် အမေတို့ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဦးဘရှိန်က..

“အဲဒီနေရာကို မလွဲသာလို့သာလွတ်လိုက်ရပေမယ့် အတော့်ကိုစိတ်ပူနေတာ၊ အခုလိုအဆင်ပြေတယ်ဆိုတဲ့ အသံကြားရမှပဲ ရင်အေးရပေတော့တယ်”

ဟုပြောရာ မခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ကျင်မေကလည်း ဝင်ပြော

လေသည်။

“လူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပရလောကသားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရန်သူဖြစ်နေရင် မကောင်းဘူး၊ မိတ်ဆွေဖြစ်နေရင် ကိုယ့်အတွက် ဘေးအန္တရာယ်ကင်းတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့နဲ့ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာ ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်ဘက်က ကတိမပျက်စေနဲ့၊ စည်းမပေါက်စေနဲ့။”

ဟုမှာကြားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့ အခြားရွာတစ်ရွာမှ အမဲသားလာရောင်းသဖြင့် ဒေါကျင်မေက သင့်တော်သလောက် ဝယ်ယူပြီး ချက်ထားလေသည်။

နောက်တစ်ရက် နီမောင်တို့ လယ်ကွက်ရှင်းသော နေရာဘက်သွားတော့ ချိုင့်ဖြင့်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကျောက်ဘီလူးတောင်ရောက်တော့ ဝူပေါက်ဝမှာရပ်ပြီး အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီပရေ..ဒီပရေ..မင်းမှာတဲ့ အစားအသောက်တွေ ပါလာပြီဟေ့”

နီမောင်အသံက ဝူအတွင်းမှာ ပဲ့တင်ထပ်သွားလေသည်။

ထိုသို့အော်ပြောသော်လည်း အရိပ်အယောင်မတွေ့ရသဖြင့် အမဲသားဟင်းထည့်ထားသော ချိုင့်ကို ဝူပေါက်ဝတစ်နေရာတွင် ချထားပေးခဲ့ပြီး အလုပ်လုပ်သောနေရာသို့ လာကြလေသည်။

သူတို့ထွက်သွားတော့မှ အမှောင်ရိပ်အတွင်းမှ အမွှေး
စုတ်ဖွားနှင့် ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော လက်ကြီးတစ်ဖက် ထွက်လာ
ပြီး အမဲသားဟင်းထည့်ထားသောချိုင့်ကို ဆွဲယူသွားလေတော့
သည်။

ထိုအခြေအနေကိုတော့ နီမောင်တို့ မြင်လည်းမမြင်၊
သိလည်းမသိကြတော့ပေ။

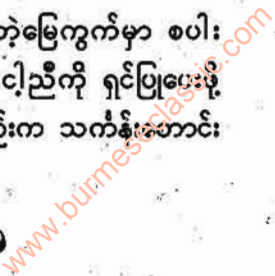
ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ လှဲဖြတ်ရန် ခက်ခဲသော သစ်ပင်
ကြီးများ သိပ်မရှိပဲ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများလောက်သာ ထူထပ်
နေရာ ခုတ်ထွင်းရှင်းလင်းရတာ မခက်ခဲလှပေ။

ခုတ်ထားသော ချုံနွယ်တို့ကို တစ်နေရာ၌ စုပုံထားပြီး
ခြောက်သွေ့သွားသည်နှင့် မီးရှို့ပစ်လိုက်သည်။

ရက်အနည်းငယ်အတွင်းများပင် ၎င်းတို့ ခုတ်ထွင်းရှင်း
လင်းနေသော မြေကွက်မှာ အတော်ပင်ကျယ်ဝန်းလှသည်ကို
တွေ့ကြရသည်။

နီမောင်တို့ ညီအစ်ကိုမှာလည်း အလုပ်လုပ်ရတာ အ
ဆင်ပြေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ မည်သူမှမလုပ်ဝံ့သော နေရာတွင်
မြေကွက်ကျယ်ကြီး တစ်ကွက်ပိုင်ဆိုင်ရသည်ကတစ်ကြောင်း
ကြောင့် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေကြလေသည်။

“ညီလေးရေ ငါတို့ဒီနေ့မှာ ရှင်းတဲ့မြေကွက်မှာ စပါး
စိုက်ပြီး၊ နောင်နှစ် စပါးသိမ်းပြီးရင်တော့ ငါ့ညီကို ရှင်ပြုပေးဖို့
ရလောက်နိုင်တယ်၊ မင်းလည်း အခုကတည်းက သင်္ကန်းဘောင်း
လေးဘာလေး ကြိုတင်ကျက်ထားကွ့..”

ဟုပြောဆိုလေသည်။

နီမောင်တို့ ညီအစ်ကိုများ မနက်ဆိုလျှင်ရွာမှ ထွက်သွားပြီး ညနေစောင်းမှ ရွာသို့ပြန်လာကြသည်။

မနက်ပိုင်းသွားသောအခါမှာလည်း ဒေါ်ကျင်မေက နီမောင်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စားသောက်ဖို့အပြင် ဒီပအတွက်ပါ ရသမျှ အမဲသားငါးများကို ချက်ပြုတ်ပြီး လူသူမသိအောင် ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

ဒီပအတွက်ထည့်ပေးလိုက်သည့် ထမင်းနှင့်ဟင်းများကိုလည်း အခြားသူများမမြင်စေ၊ မသိစေရန် တစ်ခါတည်း မှာကြားလိုက်လေသည်။

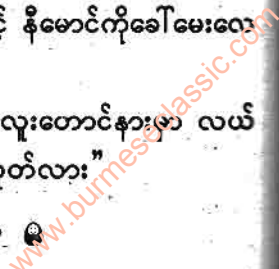
ပထမတော့ ရွာထဲမှာ နေကြသူများက နီမောင်တို့ ဘယ်နေရာမှာ အလုပ်လုပ်နေမှန်း မသိကြပေ။

တစ်နေ့တော့ ရွာမှ အမဲလိုက်ရာမှ ပြန်လာသော လူအချို့က တွေ့မြင်သွားတော့မှ ကျောက်ဘီလူးတောင်အနီးမှ မြေကွက်များကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းနေမှန်း သိသွားကြတော့သည်။

ထိုအခါမှ တအံ့တဩဖြစ်ကြပြီး တဆင့်စကားတဆင့်ပြောကြရင်းမှာ တစ်ရွာလုံး သိကြတော့သည်။

ထိုအကြောင်းကို ရွာဦးကျောင်းမှာနေသော ကပ္ပိယကြီး ဦးဗန်ကောင်းကပါ သတင်းကြားသဖြင့် နီမောင်ကိုခေါ်မေးလေသည်။

“နီမောင် မင်းတို့ ကျောက်ဘီလူးတောင်နားမှာ လယ်လုပ်မလို့ တောခုတ်နေကြတယ်ဆို ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ”

ဦးဗန်ကောင်းက နီမောင်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် နီမောင်က တောထဲမှ ရှာဖွေရရှိထားသော အစားအသောက်အချို့ကိုပါ ယူဆောင်သွားလေသည်။

“အံ့ဩစရာပဲကွ၊ အဲဒီကျောက်ဘီလူးတောင်နဲ့ နီးတဲ့ နေရာတွေက ဘယ်သူမှ မလုပ်ဝံ့ကြလို့ ပစ်ထားကြရတဲ့ နေရာတွေမဟုတ်လား”

နီမောင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

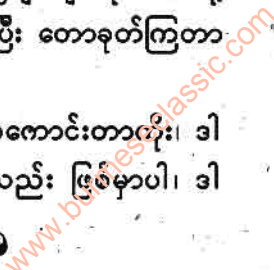
“မင်းတို့သွားလုပ်တော့ အနောက်အယုက်တွေနဲ့ မတွေ့ရဘူးလား”

“မတွေ့ရသေးပါဘူးအဘ၊ နောက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်လာမယ်ဆိုတာတော့ မသိရသေးပါဘူး”

“ကြမ်းတဲ့နေရာတွေက ရှေ့တွေနောက်တွေ အချိန်ရွေးနေတာမျိုးမရှိပါဘူး၊ အစပိုင်းအဆင်ပြေရင် နောက်ပိုင်းလည်း အဆင်ပြေတာပဲ၊ အစပိုင်းအဆင်မပြေခဲ့ရင် နောက်ပိုင်းလည်း အဆင်မပြေဘူး”

“ကျွန်တော်တို့တော့ အဲဒါတွေ မသိပါဘူး၊ ကျွန်တော့် ညီလေး ရှင်ပြုပေးချင်လို့ လယ်ကွက်တွေများများရအောင်လို့ သူများမလုပ်ချင်တဲ့နေရာတွေကို အရဲစွန့်ပြီး တောခုတ်ကြတာပါ”

“အင်း ..မင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကကောင်းတာတို့၊ ဒါကြောင့် အနောက်အယုက်မပေးကြတာလည်း ဖြစ်မှာပါ၊ ဒါ

ထက် အဲဒီနေရာမှာ သွားလုပ်တော့ ထူးထူးခြားခြား ဘာတွေနဲ့ တွေ့ရသလဲ၊ ငါ့လည်းပြောပြပါဦး”

ထို့ကြောင့် နီမောင်က ကျောက်ဘီလူးတောင်မှ ဒီပဆိုသော လူရွယ်တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီးနောက် ၎င်းမှာကြားသော ထမင်းဟင်းများ ချက်ပြုပေးရပုံများပါ ပြောပြလိုက်လေသည်။

“အော် ..ဒါကြောင့်ကိုး၊ မင်းက မင်းတို့ကို အနှောက်အယှက်ပေးမယ့်သူကိုတောင် မိတ်ဆွေဖွဲ့ထားပြီး မိတ်ဆွေဘဝ ရောက်နေကြမှပဲ၊ ဒါကြောင့် အနှောင့်အယှက်မပေးတာကိုး”

ဟု ကွမ်းတမြုံမြုံဝါးနေရာမှ မှတ်ချက်ချလေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း သိလို့တော့မဟုတ်ပါဘူး အဘရယ်၊ အဖေမှာထားတဲ့အတိုင်း ‘ဘယ်နေရာသွားသွား ဘယ်နေရာ ရောက်ရောက် မြင်ရတဲ့သူရော မမြင်ရတဲ့သူတွေပါ မေတ္တာပို့ပြီး မိတ်ဆွေဖွဲ့ရမယ်’ ဆိုတာနဲ့ အဲဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ခဲ့တာပါ”

“မှန်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါက ရှေးကတည်းကရှိခဲ့တဲ့ နည်းလမ်းကောင်းပဲ၊ တောကြမ်းတဲ့နေရာတွေကို သွားတော့မယ် ဆိုရင်တောင် အဲဒီနေရာကို စိတ်နဲ့မှန်းပြီး မြင်ရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မမြင်အပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မေတ္တာပို့ထားရင် ကိုယ်သွားတဲ့အခါ အနှောက်အယှက်မပေးကြတော့ဘူးပေါ့၊ မေတ္တာကိုလက်ကိုင်ထားတဲ့သူဟာ ခရီးသွားလက်မှတ်ရထားသလိုမျိုးပေါ့”

ဟုပြောပြလေသည်။

နီမောင်စိတ်ထဲမှာတော့ သူ့အနေဖြင့် အနည်းငယ်မျှ လောက်သာလုပ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ထိုမျှလောက်အကျိုးကျေးဇူး

မျိုးရရှိခဲ့သည်ဆိုပါလျှင်..

နေ့စဉ် မေတ္တာဘာဝနာပွားများပြီး နေထိုင်ကြသော သူတော်ကောင်းပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက်ဆိုပါက အဘယ်မျှလောက် အကျိုးကျေးဇူးရှိကြလေမလဲ...ဟုစိတ်ထဲမှ တွေးနေမိလေသည်။

“ဒါထက် အဘနဲ့တွေ့တုန်းမေးရဦးမယ်၊ ဒီပဆိုတာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ”

“ကျောက်ဘီလူးတောင်မှာ နေမှတော့ ဘီလူးအပြင် ဘာရှိဦးမလဲ”

“ဒါပေမယ့် သူက လူနဲ့တော့ အတော်တူတယ်”

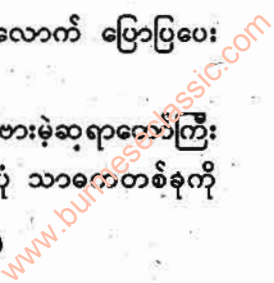
“မင်းတို့ကြောက်မှာစိုးလို့ လူယောင်ဖန်ဆင်းထား တာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘီလူးက လူတွေနဲ့နေလို့ရသလား၊ အခုလိုရင်းရင်း နှီးနှီးနေတာမျိုးရောရှိသလား”

“ရှိတာပေါ့ကွာ မိတ်ဆွေအဖြစ်တောင် ဘယ်ကပါမလဲ၊ လူနဲ့ဘီလူးနဲ့ အကြောင်းပါပြီး သားသမီးရကြတာတွေတောင် အများကြီးရှိကြတာပဲ၊ ဘီလူးတွေက ကြမ်းတမ်းတယ်ဆိုပေမယ့် ထမ္မဓိဒ္ဓိတန်ခိုးရှိကြတော့ သူတို့နဲ့ အဆင်ပြေရင် အကူအညီပေး နိုင်ကြတယ်”

“ကျွန်တော်ကို သာဓက တစ်ခုလောက် ပြောပြပေး ဝါအဘ...”

ဟုပြောသဖြင့် ဦးဗန်ကောင်းက ဗားမဲ့ဆုရာသော်ကြီး ဘီလူးနှင့်ပတ်သက်ပြီး အကူအညီယူခဲ့ရပုံ သာဓကတစ်ခုကို

ပြောပြလေသည်။

ဗားမဲ့ဆရာတော်လောင်းလျာကို ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ဗားမဲ့
တောင်ခြေ၌ သက္ကရာဇ် (၉၃၃) ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်တော်မူသည်။
အရွယ်ရောက်သော် ဟံသာဝတီသို့ ရွှေ့ပြောင်းကာ ရှင်သာ
မဏေအဖြစ်နှင့်ပင် စာပေပဋကတ်တို့ကို ဆည်းပူးသင်ကြားလေ
သည်။ ဘွဲ့အမည်မှာ 'နန္ဒသာရ' ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သ၌ ဟံသာဝတီမြစ်ကမ်း၌ သီတင်းသုံးနေစဉ်
သူရူးတစ်ယောက်ရောက်လာလေသည်။

သူရူးရောက်လာပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် မြစ်လယ်မှ
မိကျောင်းတစ်ကောင်သည် ပါးစပ်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ခုကိုကိုက်
ချီကာ ဆရာတော်ရှိရာ မြစ်ကမ်းသို့ ရောက်လာသည်။

ကမ်းစပ်သို့ရောက်သောအခါ မေးတင်ပြီးနေသည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်က သူရူးအား...

“မိကျောင်းပါးစပ်ထဲက ပုရပိုဒ်ကိုလုယူလော့”

ဟုပြောရာ..သူရူးလည်း ကမ်းစပ်သို့ဆင်းသွားပြီး
မိကျောင်းကိုက်ချီလာသော ပုရပိုဒ်ထုပ်ကို လုယူရာ ရလေသည်။
ထိုသို့ရသောအခါ သာမဏေမဘဝပင်ရှိသေးသော ရှင်နန္ဒသာရ
ကိုပေးကာ အခြားသို့ထွက်သွားလေသည်။

ရှင်နန္ဒသာရသည် ရရှိသော ပုရပိုဒ်တို့ကိုကြည့်ရှုသော
အခါ အင်း၊ စမ စသောအစီအရင်များကို တွေ့ရလေသည်။

အချို့အကြောင်းအရာများကိုသာသိပြီး၊ အချို့တို့တော့
မသိပေ။

တတ်ကျွမ်းနားလည်သူတို့ကိုပြသကာ မေးမြန်းပါသော်
ည်း အချို့လောက်ကိုသာသိပြီး အချို့ကိုတော့ မသိနိုင်ကြပေ။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နှစ်ခန့်အချိန်ကြာသွားခဲ့သည်။

သာမဏေဘဝမှ အသက်ပြည့်သောအခါ ဟံသာဝတီ
ေးထပ်ဆရာတော် ကျောင်းတွင် ရဟန်းပြုလေသည်။

ရဟန်းဖြစ်သည်အထိ မိကျောင်းပါးစပ်မှရသော ပုရိပိုဒ်
အင်း၊ စမ စသော အစီအရင်တို့၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မသိရသေးပဲ
ဖြစ်နေလေသည်။

ဗားမဲ့ဆရာတော်အဖြစ်သို့ မရောက်သေးပဲ ရှင်နန္ဒသာရ
ဝဖြင့်သာ ရှိနေရသေးစဉ် တစ်ညမှာတော့ ထူးခြားမှုတစ်ခုကို
တွေ့ရလေသည်။

ရှင်နန္ဒသာရ ရဟန်းသည် အင်ကြင်ပင်အောက်၌
ောက်ထားသော ဝါးကျောင်း၌ မိမိအားထုတ်နေကျဖြစ်သော
ဒွါနုဿတီ' ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပွားများနေစဉ် တကာယောကျ်ားပျို
စ်ယောက် ဝင်ရောက်လာပြီးနောက် ရှိခိုးလေသည်။ ၎င်းဝင်
ောက်လာစဉ်ကပင် မွှေးရနံ့များကကြိုင်နေလေ၏။

“အဘယ်သူနည်း”

“တပည့်တော် ဝိဇ္ဇာစိုရ်ယောကျ်ားပါ”

“အမည်ဘယ်သူလဲ”

“မဟာသိဒ္ဓိပါဘုရား”

“ဘယ်အရပ်မှာနေသဖြင့် မွှေးကြိုင်နေရသနည်း”

ဟုမေးမြန်းရာ ဝိဇ္ဇာစိုရ်မဟာသိဒ္ဓိက ၎င်းနေထိုင်ရာ

အရပ်ဒေသအကြောင်းကို စုံလင်အောင် ပြောပြလေသည်။

၎င်းနေထိုင်သည့်တောမှာ တန်ခိုးသိဒ္ဓိရှိပြီး ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသော ဆေးပင်များရှိသည်။ ၎င်းနေသည့်တောနှင့် တောင်တို့တွင် ထိုကဲ့သို့ တန်ခိုးသိဒ္ဓိနှင့်ပြည့်စုံသည့် ဆေးပင်များရှိသဖြင့် သီရိရက္ခဟု အမည်တွင်ပါကြောင်း၊

ထိုတောင်အနီး၌ ဆန်းကြယ်လှသော ဂန္ဓမာဒနတောင်ရှိပါကြောင်း၊ ထိုတောင်၌ ရွှေဂူ၊ ငွေဂူတို့လည်းရှိကြောင်း၊ ထိုအနီး၌ပင် အနောက်တတ်ရေအိုင်လည်းရှိကြောင်းနှင့် ထိုရေအိုင်သို့ ဥတုသုံးပါစလုံး နေရောင်ခြည်မကျရောက်ပေ။

ထိုရေအိုင်သို့ တန်ခိုးကြီးသော နဂါး၊ ဂဠုန်တို့မှစပြီး ဝိဇ္ဇာစိုရ်ယောက်ျားများနှင့် အချို့နတ်များ ရေသုံးသပ်၍ ပျော်ပါးကြပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ တန်ခိုးသိဒ္ဓိနှင့်ပြည့်စုံသော တောင်ပေါင်း (၂၁၀)ရှိသော်လည်း သာမန်လူတို့မရောက်နိုင်ကြပဲ အနိမ့်ဆုံး ဝိဇ္ဇာစိုရ်ယောက်ျားအဆင့်မျိုး ရောက်မှသာ ရောက်နိုင်ကြပေသည်။

ဂန္ဓမာဒနတောင်၌ ဇဗ္ဗသပြေသီးနှင့် အဟန္တရမည်သော သရက်သီးတို့ တစ်ဆယ့်နှစ်ရာသီလုံးရှိသဖြင့် ဝိဇ္ဇာစိုရ်တို့ စားသုံးကြရသည်။ ထိုအသီးတို့မှာ အိုးစရည်းခန့်ကြီးမား၍ အနံ့အရသာမှာ လွန်စွာကောင်းမွန်လှပေသည်။

“ထိုအသီးများကို စားရသဖြင့် တပည့်တော်တို့အဖို့မှာ မွေးကြိုင်နေရပါသည်ဘုရား။”

ဟုလျှောက်ထားလေသည်။

“ထိုသစ်သီးကိုစားရသဖြင့် မွေးကြိုင်သည့် ကိုယ်ရနံ့ရှိသည့်အပြင် အလွန်ပေါ့ပါးသော ကိုယ်လည်းဖြစ်သဖြင့် လိုသော အရပ်သို့ အချိန်တိုအတွင်း သွားလာနိုင်ပါသည်ဘုရား”

ဟုလျှောက်ထားလေသည်။

“ဤအရပ်သို့ အဘယ်သို့သော အကြောင်းကိစ္စကြောင့် ဆောက်လာရသနည်း”

“အရှင်ဘုရားနှင့် တပည့်တော်သည် ယခင်ဘဝဟောင်း ဘညီအစ်ကိုရင်း တော်စပ်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် ရွှေပေကို လှူဒါန်း နေ့လာခဲ့ပါသည်ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားကာ ယူလာသော ရွှေပေကို ဆက်ကပ်သည်။

“ရွှေပေပါ ပညာရပ်များကို လိုက်စားတော်မူပါက အလိုဆော်ရှိသမျှ ပြည့်ဝစုံလင်တော်မူပါလိမ့်မည်ဘုရား”

ထိုသို့လျှောက်ထားသောအခါ ရှင်နန္ဒသာရက မိဘောင်းပါးစပ်မှရသော ပုရပိုဒ်၌ပါသော အကြောင်းအရာတို့ကို မေးမြန်သောအခါ ဝိဇ္ဇာစိုရ်ယောက်ျားက..

“တပည့်တော်မှာ အရှင်ဘုရားအား သင်ကြားပြသပေး နှိအချိန်မရနိုင်ပါ။ သိလိုပါက ပုပ္ဖားတောင်၏ အရှေ့ဘက်၌ ဆောက်ရူပါသည်။ ကျောက်ဂူအတွင်း အင်းဘီလူးရှိပါသည်။ အင်းဘီလူးရှိသောနေရာသို့ ကြွသွားပြီး မေးမြန်းက သိနိုင်ပါသည်ဘုရား”

“ဘယ်လိုဆောင်ရွက်ရမလဲ”

“အရှင်ဘုရား ကြွသွားသောအခါ အရွယ်တော် အမဲသားတုံးများနှင့် အတုံးကြီးကြီးတစ်တုံး ယူဆောင်သွားပါ။ အင်းဘီလူးရှိရာလေရာက်လျှင် ‘အင်းဘီလူးမင်း အမဲသား စားမည်လား’ ဟုမေးလျှင် ‘စားမည်’ ဟုပြောပါလိမ့်မည်။

‘စားချင်လျှင် ပါးစပ်ဟ’ ဟုပြောလျှင် ပါးစပ်ဟပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ခတ်လှမ်းလှမ်းနေရာက အမဲသားတုံးများကို ဘီလူးပါးစပ်ထဲရောက်အောင် ပစ်ထည့်ပေးပါ။ ပါးစပ်တွင်းရောက်၍ အမဲသားစားနေစဉ်မှာ သိလိုသောအကြောင်းအရာများ မေးပါက ပြောပြပေးပါလိမ့်မည်။

အမဲသားတုံးကုန်ကုန်နီးတွင် အကြီးဆုံးအမဲသားတုံးကို အင်းဘီလူးပါးစပ်တွင်းသို့ ရောက်အောင်ပစ်ထည့်ပြီး အပြင်ရောက်အောင် မြန်မြန်ပြန်ကြွတော်မူပါ”

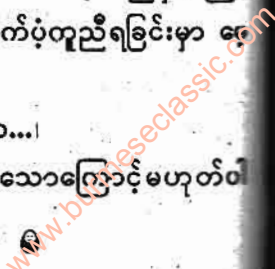
ဟုလျှောက်ထားလေသည်။

ရှင်နန္ဒသာရလည်း သိလိုသောအကြောင်းများ သိရသောကြောင့် များစွာကျေနပ်သွားလေသည်။

“အခုလို လာရောက်ပြောပြပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့သောဘဝက ညီအစ်ကိုတော်စပ်ခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်လှပေပြီ..။ ယခုမှ လာရောက်ထောက်ပံ့တူညီခြင်းမှာ ငွေလျော့နေဟန်ရှိပေသည်”

ထိုအခါ ဝိဇ္ဇာစိုရ်ယောကျ်ားက...

“တပည့်တော် မေ့လျော့နေသောကြောင့်မဟုတ်ပါ”

ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့အနေဖြင့် လူ့ပြည်လူ့လောကသို့လာရခြင်းကို ဝန်လေးလှပါသည်။

ဘုန်းကံကြီးမားသော သူတို့ထံသို့ဖြစ်စေ၊ သီလသမာဓိပြည့်စုံသူတို့ထံကိုဖြစ်စေ လာရောက်လိုသော စိတ်ဆန္ဒရှိကြပါသည်။

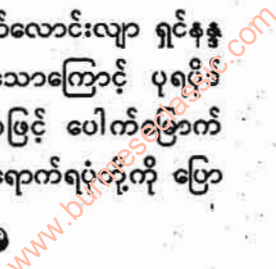
ယခုအခါ ရှင်ဘုရားမှာ သီလသမာဓိနှင့်ပြည့်စုံနေပြီဖြစ်သောကြောင့်သာ လာရောက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည် ဘုရား”

ဟုပြောဆိုလျှောက်ထားကာ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ပြန်သွားလေတော့သည်။

ထို့နောက် ဗားမဲ့ဆရာတော်လောင်းလျား ရှင်နန္ဒသာရသည် ဝိဇ္ဇာစိုရ်ပြောပြသွားသည့်အတိုင်း ရှင်မုန်ယိုဆိုသော သာမဏေတစ်ပါးကို ခေါ်ဆောင်ကာ ပုပ္ဖားတောင်သို့ ကြွသွားလေသည်။

ပုပ္ဖားတောင်သို့ ရောက်သောအခါ အင်းဘီလူးရှိသော ဇူတို ရှာဖွေ၍ အစီအစဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်လေရာ ပြည့်စုံအောင်မြင်ခြင်းသို့ရရှိကာ သက္ကရာဇ်(၉၅၅) ခုနှစ်တွင် ညောင်ရမ်းမြို့၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ‘ဗားမဲ့ဆရာတော်’ ဟု ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့လေသည်။

ဦးဗန်ကောင်းက ဗားမဲ့ဆရာတော်လောင်းလျား ရှင်နန္ဒသာရအား အင်းဘီလူးအကူအညီပေးခဲ့သောကြောင့် ပုရဇိန်မှာပါသော အင်းအစီအရင်များကိုသိရသဖြင့် ပေါက်မြောက်အောင်မြင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအဖြစ်သို့ ရောက်ရပုံတို့ကို ပြော

ပြလေသည်။

“ဒါကြောင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့တတ်ရင် လူမပြောနဲ့ ဖုတ် ပြိတ္တာ၊ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ဘီလူး တွေကတောင် နှစ်သက်သဘောကျ လေ့ရှိကြတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အင်းဘီလူးဆီသွားတာတောင် အဲ သားတုံးတွေ ယူသွားရတယ်ဆိုတော့ မိတ်ဆွေဖွဲ့တာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ကွာ၊ ပေးကမ်းခြင်းသည် အောင်မြင်ရာ၏ ဆို တဲ့စကားရှိတာပဲ၊ ကိုယ့်မေတ္တာသွားမှ သူ့မေတ္တာလာတယ်ဆိုတဲ့ အတိုင်း၊ မင်းကမေတ္တာနဲ့ ပေးကမ်းကျွေးမွေးပြီး မိတ်ဆွေဖွဲ့တော့ သူ့ဘက်ကလည်း လက်ခံပေးတဲ့ သဘောပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စိုသောလက် မခြောက်စေနဲ့ ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မိတ်ဆွေဖြစ်ကြဖို့ကမလွယ်လှဘူးကွ...၊ ဖြစ် ပြီးရင်လည်း မပျက်ကြတာအကောင်းဆုံးပဲဟေ့၊ နောက်ပြီး မင် ကိုမှာစရာတွေရှိသေးတယ်ကွ”

“ဘာများလည်းအဘ”

“ဒီအကြောင်းတွေကိုတော့ မင်တို့မိသားစုကလွဲပြီး တ ခြားလူတွေမသိစေနဲ့ဟေ့၊ မသိတာပိုကောင်းတယ်၊ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ အနောက်အယုက်ပေးတဲ့လူတွေနဲ့တွေ့ရင် မင်းပေး အချင်းချင်း မိတ်ဆွေပျက်တတ်တယ်၊ တကယ်လို့ မိတ်ဆွေပျက် သွားခဲ့ရင် မင်းအခုကြိုးစားထားတာတွေဟာ အလွန်အလွန် သွားတတ်တယ်”

စိတ်ချပါအဘ၊ ကျွန်တော်လျှို့ဝှက်ထားပါ့မယ်”
ထို့နောက် အခြားအကြောင်းကိစ္စများကို ပြောဆိုပြီး
နောက် နိမောင်လည်း ကျောင်းမှ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

2013

အခန်း [၆]

အန္တရာယ်လွမ်းသော မေတ္တာပန်း

ပင်လယ်ပြင်နှင့် ထိစပ်နေသော ကမ်းမြောင်ဒေသဖြစ်
သောကြောင့် ကမ်းရိုးတန်းရှည်ပြီး အနံ့ကျဉ်းနေခြင်းဖြစ်လေ
သည်။ သို့သော်လည်း တောင်မြင့်ကြီးများနှင့် သစ်တောကြီးများ
စူးလွမ်းထားသောကြောင့် သွားလာရေးခက်ခဲသည်။

စိုက်ပျိုးရန် မြေကွက်များနည်းပါးလှသည်။

ထို့ကြောင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေနှင့် နီးသောနေရာများ၊
မြစ်နှင့်နီးသောနေရာများ၌သာ လူနေထိုင်မှုများကြလေသည်။

အနောက်ဘက်ပင်လယ်ကမ်းခြေ တလျှောက်မှာတော့ ထားဝယ်၊ မြိတ်၊ ကော့သောင်း၊ စသောမြို့ကြီးများရှိကြသည့် အပြင်၊ ဘုတ်ပြင်း၊ ပုလောစသော စည်းကားသောမြို့များလည်း ရှိကြသည်။

ထို့ပြင် ပင်လယ်ပြင်၌ရှိကြသည့် ကျွန်းစုများပေါ်၌ သော်လည်းကောင်း၊ ကမ်းခြေတလျှောက်၌သော်လည်းကောင်း ရွာကြီးရွာငယ်ပေါင်း မြောက်များစွာတို့ရှိကြလေသည်။

ထို့ပြင် တနင်္သာရီ မြစ်နှင့်နီးသော နေရာများ၌လည်း ရွာကြီးရွာငယ်များရှိကြလေသည်။

အရှေ့ဘက်ကမ်းမှာရော အနောက်ဘက်ကမ်း၌ပါ ရွာများရှိကြသည်။

ရှေးအခါက ယိုးဒယားဘက်သွားလာလိုလျှင်တနင်္သာရီ မြစ်ကိုဖြတ်ကျော်ပြီး သွားကြရသည်။

နောက်ပိုင်းကာလများမှာတော့ ယိုးဒယားဘက်မှသော် လည်းကောင်း၊ မြန်မာပြည်ဘက်မှသော်လည်းကောင်း ကုန် သည်များ ကူးသန်းသွားလာကြသည်။

ရှေးအခါက ယိုးဒယားဘက်သို့ အရောင်းအဝယ်သွား ကြရာတွင် များစွာခက်ခဲလှသည်။

ပင်လယ်ရပ်ခြားမှလာသော ကုန်သည်တို့သည် ရွာ လှေသင်္ဘောတို့ဖြင့် မြိတ်သို့ရောက်အောင်လာကြရသည်။ မြိတ် ရောက်သောအခါ ပါလာသောကုန်ပစ္စည်းများကို လှေပေါ် ပြောင်းတင်ပြီး တနင်္သာရီမြစ်ရောက်သည်အထိ သွားကြရ

သည်။

မြိတ်မှ တနင်္သာရီမြစ်ဝအထိ (၁၀)မိုင်ခန့် စေးသည်။
ရွှံ့နွံထူထပ်သော တောများ၊ လယ်ကွင်းများ၊ ရွာအချို့တို့ကို
ကျော်ဖြတ်သွားကြရသည်။

ထိုကမ်းခြေတလျှောက်မှာရှိကြသော ရွာများမှာ ၁၆
ရာစုနှင့် ၁၈ ရာစုကြားလောက်ကပင် တရုတ်ကုန်သည် အိန္ဒိယ
ကုန်သည်တို့ အသွားအလာရှိခဲ့ကြောင်း အထောက်အထားများ
တွေ့ရသည်။

ထိုမြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရှေးက မဟာဝေဒင်
ထုလားများ အနေများသော တုံးပျော်ရွာမှာ အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။
မြိတ်နှင့် တနင်္သာရီကြား ခရီးတစ်ဝက်၌ရှိလေသည်။

တုံးပျော်ရွာသို့ ကျော်သွားသောအခါ မြစ်ကြောင်းက
ဆစ်တောများ ထူထပ်သောအရပ်မှ ဖြတ်သွားလေတော့သည်။

မိုင် (၂၀) ခန့်သွားသောအခါ တနင်္သာရီမြို့ဟောင်းသို့
ရောက်ပေသည်။

မြို့တည်ထားသောနေရာမှာ ကုန်းဘက်တွင်ရှိပြီး မြင့်
အားသော တောင်ကမ်းပါးယံကြီးများက ကာရံထားလျက်ရှိပြီး
ထိုင်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော မြေပေါ်တွင် မြို့တည်ထားကာ လေးမိုင်
ခန့်ကျယ်ဝန်းသော ကမ်းနဖူးကတုတ်များလည်း ရှိလေသည်။

ဒီရေတက်သောအချိန်တွင် မြိတ်မြို့မှ တနင်္သာရီမြို့
ရောက်သည့်အထိ လှေဖြင့်သွားလာ၍ ရလေသည်။

ကုန်သည်များက မြိတ်မှာ သင်္ဘောများဆိုလျှင် လှေငယ်

များပေါ်သို့ ကုန်ပစ္စည်းများတင်ကာ တနင်္သာရီအထိ သွားကြသည်။

တနင်္သာရီရောက်သောအခါ တနင်္သာရီမြစ်အရှေ့ဘက်၌ရှိသော ယိုးဒယားမြို့တော်ဖြစ်သည့် အယုဒ္ဓယမြို့ရောက်သည်အထိ ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှု ပြုကြလေသည်။

တနင်္သာရီမြစ်မှတစ်ဆင့် အယုဒ္ဓယသို့သွားသောအခါ ခရီးကြမ်းသော တောလမ်းများမှ ဖြတ်သွားကြရသည်။

ကုန်ပစ္စည်းထမ်းသော အလုပ်သမားများကတော့ ကုလားလူမျိုးများဖြစ်ကြသည်။

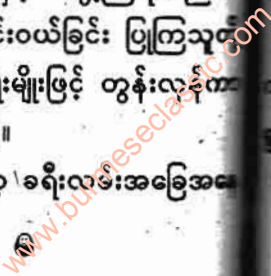
ရှေးအခါက တောလမ်းခရီးမှ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်သွားကြသော ကုန်သည်များမှာ အန္တရာယ်မျိုးစုံတို့နှင့် ကြုံတွေ့ကြရသည်။

ကျား၊ ဆင်စသော တောတိရစ္ဆာန်ကြီးများ၊ ဘီလူးများ ကြောက်စရာကောင်းသော ပုခူများ၊ ပုရွတ်ဆိတ်များနှင့် တွေ့ကြရသည်။

ပုခူများနှင့်တွေ့လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ သာမန်အရွယ်အစားထက်ကြီးကာ အဆိပ်ပြင်းလှသော ပုရွတ်ဆိတ်များနှင့်တွေ့သဖြင့် အသက်ဘေးအန္တရာယ်တို့နှင့် တွေ့ကြရသည်။

သို့သော်လည်း ကူးသန်းရောင်းဝယ်ခြင်း ပြုကြသူတို့သည် ဘေးအန္တရာယ်တို့ကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် တွန်းလှန်ကာ အရောင်းအဝယ်သွားလာခဲ့ကြပေသည်။

(၁၉၂၀)ဝန်းကျင်လောက်တော့ ခရီးလမ်းအခြေအနေ

ဇနီးတို့တက်အဆင်ပြေလာကာ ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှုများ
လည်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာလေသည်။

(၁၉၆၂)ခုနှစ်နောက်ပိုင်း တော်လှန်ရေးကောင်စီ တက်
လာပြီးသည့်နောက်ပိုင်း မော်လမြိုင်ကို ဗဟိုရုံးပြုလျှက် မှောင်ခို
အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းများ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးခဲ့သည်။

ထိုအချိန်ကာလက တောလမ်းများမှ တစ်နိုင်တစ်ပိုင်
စခန်းသွားသယ်ယူသွားကာ အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ကြသူများ ရှိ
သလို ပင်လယ်ပြင်မှ စက်လှေကြီးငယ်တို့ဖြင့် အရောင်းအဝယ်
သွားကြသူတို့လည်း အများအပြားရှိခဲ့ကြသည်။

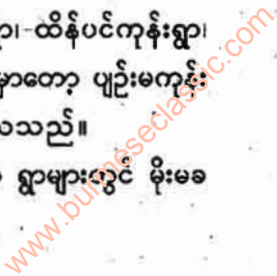
ထိုအချိန်ကာလကတော့ မော်လမြိုင်ရထားလူသိများ၊
ဆောင်ခိုတစ်ခေတ် ရွှေဖြစ်ခဲ့သော ကာလဟုပင် ဆိုရပေမည်။

ထိုနှစ်များမတိုင်ခင် (၁၉၂၀)ခုနှစ်ဝန်းကျင်လောက်က
တော့ ထိုမျှလောက်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုမရှိသေးသော်လည်း စီးပွား
ရေးအမြင်ရှိသူတို့က တောလမ်းတောင်လမ်းများမှတစ်ဆင့်
အိန္ဒိယနှင့် တနင်္သာရီဒေသကို ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှု သွားလာ
ကြသည်။

ထိုအချိန်ကာလက တနင်္သာရီမြစ်ကမ်းအရှေ့အနောက်
ဘက်တွင် ရွာကြီးရွာငယ်အချို့ရှိခဲ့ကြသည်။

အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် တောင်ညိုရွာ၊ ထိန်ပင်ကုန်းရွာ၊
အုန်းညိုရွာတို့ရှိကြပြီး၊ အနောက်ဘက်ကမ်းမှာတော့ ပျဉ်းမကုန်း
ရွာ၊ မရမ်းတောရွာနှင့် မိုးမခရွာတို့ရှိကြလေသည်။

အနောက်ဘက်ကမ်းတွင်ရှိကြသော ရွာများတွင် မိုးမခ

ရွာသည် အိမ်ခြေတစ်ရာကျော်ခန့်ရှိသောကြောင့် အကြီးဆုံးအစည်းကားဆုံးဖြစ်လေသည်။

ထိုရွာတွင် လက်လုပ်လက်စားများရှိသလို အရောင်းအဝယ်အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးသူတို့လည်းရှိကြလေသည်။ ထိုအထဲတွင် 'ဦးထန်ဖုန်းရှိန်'တို့ မိသားစုလည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

ဦးထန်ဖုန်းရှိန်မှာ ကုန်ပစ္စည်းအရောင်းအဝယ် သွားလာရာမှ ကြီးပွားလာသူဖြစ်သည်။

ယခုတော့ အသက်ကြီးလာပြီဖြစ်သောကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင်မသွားတော့ပဲ ယုံကြည်စိတ်ချရသူများကိုသာ စေလွှတ်လေသည်။

ဦးထန်ဖုန်းရှိန်နှင့် ဒေါ်မင်းဖြူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ရှိသည်။ သမီးဖြစ်သူ မြနင်းဖြူက (၂၃)နှစ်အရွယ်ခန့် ရှိနေပြီး သားဖြစ်သူ 'သူရ'က (၁၅)နှစ်ခန့်ရှိပေသေးသည်။

ဦးထန်ဖုန်းရှိန်က စီးပွားရေး ချောင်လည်သူဖြစ်သောကြောင့် သားနှင့်သမီးကို အပြင်အလုပ်မခိုင်းစေပဲ အိမ်အလုပ်များသာ လုပ်ကိုင်စေသည်။

ဦးထန်ဖုန်းရှိန်၏ အဓိက စီးပွားရေးအလုပ်မှာ ယိုယားနိုင်ငံဘက်သို့ ကုန်ပစ္စည်း ကူးသန်းရောင်းဝယ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုလုပ်ငန်းကိုတော့ တူဝမ်းကွဲတော်သူ 'ကျော်သီဟ'

ထို လုပ်ကိုင်စေသည်။

ကျော်သီဟမှာ အသက်(၃၀)ဝန်းကျင်ခန့်ရှိပြီး ငယ်စဉ်
ထပင် ဦးထန်ဖုန်းရှိန်က ခေါ်ယူထားပြီး လုပ်ငန်းများလည်း
သင်ကြားပေးထားလေသည်။

ယခင်က ဦးထန်ဖုန်းရှိန် ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်သွားသော
အခါ အတူတူတွဲပြီး အမြဲလိုက်လေ့ရှိသည်။

ထိုသို့လိုက်ရင်းမှ အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်သော ကုန်
သည်များ၊ အဆက်အသွယ်များဖြင့် သိကျွမ်းနေလေသည်။

ဦးထန်ဖုန်းရှိန်က တူဖြစ်သူကျော်သီဟအား တူသား
အောင်မယ်လိုသာမက...၎င်းအတွက်အားကိုးရသော လက်
ဆောက်အနေနှင့်ပါ အစစအရာရာ သင်ကြားပြသပေးလေသည်။

ကျော်သီဟကလည်း လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိသူဖြစ်သော
အပြင် သေခြာစွာလေ့လာမှတ်သားခဲ့ပေသည်။

ယခုတော့ ဦးထန်ဖုန်းရှိန်က သူကိုယ်တိုင်မသွားတော့ပဲ
ကျော်သီဟကိုပင် စေခိုင်းလေတော့သည်။

ကျော်သီဟကလည်း ဦးထန်ဖုန်းရှိန်စေခိုင်းသည်အ
တိုင်း အကျိုးရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးလေသည်။

တောလမ်းခရီးဖြင့် အရောင်းအဝယ်သွားသော ကိစ္စမှာ
အရေးကြီးသည်။ အန္တရာယ်များလှသောကြောင့် လူများဖို့လို
သည်။ သစ္စာရှိသော လက်တွဲဖက်များ ရှိဖို့လိုသည်။

ထို့ပြင် သေနတ်စသော လက်နက်များလည်း လျှို့ဝှက်
ဆောင်သွားကြရသည်။ တောထဲ၌ သွားလာကြရာတွင်

အန္တရာယ်မျိုးစုံတို့နှင့် တွေ့ရနိုင်သည်။

သဘာဝဘေးအန္တရာယ်များ၊ တောတိရစ္ဆာန်တို့၏ အန္တရာယ်များအပြင် တောထဲမှာသွားလာနေကြသူအချင်းချင်း လူယက်တိုက်ခိုက်မှုမျိုးဖြင့်လည်း ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။

တောထဲမှာ အရောင်းအဝယ်သွားလာနေကြသော အဖွဲ့များထဲတွင် မြန်မာပြည်ဘက်မှ အဖွဲ့များရှိသလို..ယိုးဒယားဘက်မှလာသော အဖွဲ့များလည်း ရှိကြလေသည်။

ယိုးဒယားဘက်မှ ဝင်ရောက်လာသော အဖွဲ့အချို့မှာ သစ္စာမရှိကြပေ။ လက်နက်များယူဆောင်လာပြီး အခွင့်သာပါက သတ်ဖြတ်သုတ်သင်ပြီး ငွေနှင့်ပစ္စည်းအားလုံး ယူဆောင်သွားတတ်ကြသည်။

ထိုအခါမျိုးနှင့် ကြုံလျှင် အကျိုးအမြတ်မရသည့်အပြင် ပစ္စည်းများပါဆုံးရှုံးကြရပေသည်။ ထို့ကြောင့် တောထဲသို့ သွားသောအခါမှာ လူများဖို့လိုသည်။ လက်နက်ပါဖို့လိုသည်။

ကျော်သီဟ ခေါင်းဆောင်ပြီးသွားသောအဖွဲ့မှာတော့ လူအင်အားတောင့်သည်။ ကုန်ပစ္စည်းထမ်းသော ကုလားအလုပ်သမားများအပြင် လက်ရွေးစင်ခေါ်ထားသော လူအချို့လည်း ရှိကြသည်။

၎င်းတို့မှာ သာဒိုးလှ၊ ထွန်းခ၊ စံနက်ကျော်၊ သန်းဇော်ပေတလူး စသူတို့ဖြစ်ကြလေသည်။

၎င်းတို့သည် လူညီသည်ကတစ်ကြောင်း၊ အဖွဲ့အင်အား တောင့်တင်းသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် အရောင်းအ

ထက်စွဲများကို နယ်စပ်မှာပင် မလုပ်ပဲ ယိုးဒယားနယ်အတွင်း
သွားရောက်ရောင်းချကြသည်။

ယိုးဒယားဘက်မှ လာသူများက မဲကလောင်မြစ်ကမ်း
မှာရှိသော စုရပ်များအထိ လာရောက်ကြသည်။

ကန်ချဘူရီ၊ အန်ဘူးဘန်ပေါင်း၊ အမ်စမတ်၊ မိုးဒွယ်ရရီ
စသော မြို့များမှ ကုန်သည်များဖြစ်ကြသည်။

၎င်းတို့က မဲကလောင်မြစ်ကမ်းမှာရှိသော စခန်းများ
သို့လာရောက်ကြသည်။

ကျော်သီဟတို့က ထိုနေရာအထိ သွားရောက်ကြလေ
သည်။ ယိုးဒယားလူမျိုးတစ်ယောက်ကို စကားပြန်အဖြစ် ခေါ်
ယူပြီး အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်သည့်အခါ များစွာအဆင်ပြေ
သည်။

ကုန်သည်များဆုံသော မဲကလောင်မြစ်ကမ်းမှ စခန်း
အထိ သွားသောအခါ နယ်စပ်မှာ အရောင်းအဝယ်လုပ်ကြ
သည်ထက် ပိုပြီးအကျိုးကျေးဇူးရရှိလေသည်။

မိမိတို့နယ်ဘက်မှယူသွားသော ကုန်ပစ္စည်းများလည်း
အကောင်းရသည်။ ယိုးဒယားဘက်မှလာသော ကုန်ပစ္စည်းများ
လည်း မျိုးစုံရသည်။ သို့ကြောင့် အသွားအပြန် အကျိုးရှိသော
အခန်းမျိုး ဖြစ်သည်။

မြန်မာပြည်ဘက်မှာရှိသော အချို့ကုန်သည်များက
ဥရားများသော ထိုခရီးမျိုးအထိ မသွားမလာကြပေ။

၎င်းတို့သည် မြိတ်၊ ထားဝယ် ဘက်မှယူဆောင်လာ

သော ကုန်ပစ္စည်းများကို လှေများဖြင့် တင်ယူလာပြီး တနင်္သာရီ
 မြစ်ကမ်းတလျှောက်မှာရှိသော ရွာများ၌ စခန်းချနေကြသည်။
 ယိုးဒယားဘက်မှ ကုန်ပစ္စည်းအရောင်းအဝယ်လာကြ
 သောကုန်သည်များနှင့်တွေ့လျှင် ကုန်ပစ္စည်းချင်းဖလှယ်ထု
 အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ကြလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် နှစ်ဦးနှစ်ဘက်
 အဆင်ပြေနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးထန်ဖုန်းရှိန်နေသော မိုးမခရွာမှာ အိမ်ခြေများပြား
 စည်ကားသောရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်သောကြောင့် အခြားမှထွက်
 ရောက်ကြသည့် ကုန်သည်များ စခန်းချကြလေသည်။

ဦးထန်ဖုန်းရှိန်က မြတ်၊ ထားဝယ်ဘက်မှ လှေကြီးများ
 ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ တောလမ်းခရီးမှသော်လည်းကောင်း
 ကုန်သည်များ ရောက်လာပါက သင့်တော်သော ကုန်ပစ္စည်းများ
 တွေ့လျှင် ကြိုတင်ဝယ်ယူထားပြီး ၎င်းထံမှာ သိုလှောင်ထား
 သော ရောင်းချရန်ရှိသော ကုန်ပစ္စည်းများရှိလျှင်လည်း အမြတ်
 ပါက ရောင်းချလိုက်သည်။

ထိုအရောင်းအဝယ်ကိစ္စများကိုတော့ မြနင်းဖြူ
 လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လေသည်။

မြနင်းဖြူက အသက် (၂၃)နှစ်ဝန်းကျင်အရွယ်ရှိလာ
 ဖြစ်သော်လည်း အပူအပင်မရှာပဲ မိဘအရိပ်တွင် အေးအေး
 နေလေသည်။ သူမက အေးအေးနေသော်လည်း မအေးနိုင်ဘဲ
 တွေ့ကတော့ ရှိကြသည်။

မြနင်းဖြူက ရုပ်ရည်ချောမောသည့်အပြင် သွက်လက်

ချက်ချာမှုလည်းရှိသည်။

ထို့ပြင် မိဘများက စီးပွားရေး အတန်အသင်ကောင်း
ဩဇာဖြင့် သူမကိုစိတ်ဝင်စားသူများသည်။

ရွာခံလူပျိုကာလသားများအပြင် အခြားရွာမှလူပျို
ဘာလသားများကလည်း ပိုးပန်းကြသည်။

ထိုမျှမကသေးပဲ အရောင်းအဝယ်လာကြသော ကုန်
သည်ပွဲစားများကလည်း နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ချဉ်းကပ်ကြသည်
ဖြစ်ရုံသည်။

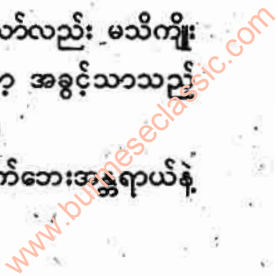
သို့သော် မြနင်းဖြူကတော့ ယခုအချိန်ထိ မည်သူတစ်
ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ လက်ခံခြင်းမရှိသေးပေ။ ထိုအထဲတွင် ကျော်
သီဟလည်း အပါအဝင်ဖြစ်ပေသည်။

ကျော်သီဟက ဆွေမျိုးသားချင်းတော်စပ်သည်ဆိုသော်
လည်း ဝမ်းကွဲဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူက မြနင်းဖြူကို ချိန်ရွယ်နေလေသည်။
တစ်အိမ်ထဲမှာ လက်ပွန်းတတီးနေရသူလည်းဖြစ်ပြန်၊ သူမတို့၏
ပွားရေးလုပ်ငန်းကို ဦးဆောင်ဦးရွက် လုပ်ကိုင်ပေးနေရသူ
လည်း ဖြစ်သောကြောင့် တစ်နေ့ကျလျှင် မြနင်းဖြူမှာ သူ့လက်
ရောက်ရမည်ဟု ချိန်ရွယ်ထားလေသည်။

မြနင်းဖြူက ထိုအခြေအနေကို သိသော်လည်း မသိကျိုး
လျှင်သာ နေလေသည်။ ကျော်သီဟကတော့ အခွင့်သာသည့်
ခေါ်တိုင်း ထိုအကြောင်းကို စကားစသည်။

“ငါတို့ခရီးသွားတဲ့အလုပ်က အသက်ဘေးအန္တရာယ်နဲ့

အတော်နီးတယ်.. ဒါပေမယ့် ငါဘာကြောင့် လုပ်ပေးနေတယ် ဆိုတာ နင်သိသလား”

“ဘယ်သိမှာလဲ...”

“နင့်သံယောဇဉ်ကြောင့် လုပ်ပေးနေတာ”

“ငါကအဲဒါမျိုးတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“တကယ်ဆိုရင် ငါ့အရည်အချင်းနဲ့ဆိုရင် ကိုယ်ဖာသာ ခွဲလုပ်ရင်ရနေပြီ၊ ဒါပေမယ့်..”

“နင်က အခုတော့ ဒီစကားမျိုးပြောလာပြီလား၊ အခု ကတော့ အဖေသင်ပေးတဲ့ကျေးဇူးတွေ၊ ခေါ်ယူစောင်ရှောင် ထားတဲ့ကျေးဇူးတွေကို ပြန်ဆပ်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ် လား”

ချက်ကျလက်ကျပြောလိုက်သော မြနင်းဖြူစကား ကြောင့် ကျော်သီဟမှာ မျက်စိမျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားတော့ သည်။

“ဒါကတော့ ဒါပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နင်လည်း ငါ့ဘက်က တော့ စဉ်းစားပေးသင့်တာပေါ့”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ ငါနင့်ကို မောင်နှမ တစ်ယောက်လိုပဲ ခင်တယ်၊ ဒီထက်တော့ မပိုနိုင်ဘူး၊ တခြား သူတွေကလည်း ငါတို့နှစ်ယောက်ကို မောင်နှမလိုပဲသိထားကြ တာဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“နင်ဘက်က ဒီလိုပြောလာမှတော့ ငါ့ဘက်ကလည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စဉ်းစားရမှာပေါ့”

ဟု အကြပ်ကိုင်သည့် လေသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

“နင်မရှိရင် မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ဒီစကားမျိုး

ပြောတာလား”

ကျော်သီဟက ဘာမှပြန်မပြောပေ။

“ဒါကတော့ နင့်သဘော နင်ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲပေါ့”

“ဒီလိုအကျပ်ကိုင်ပြီးတော့မှ ငါ့မေတ္တာကို ရဖို့ကတော့

အိတ်သက် မမျှော်လင့်နဲ့တော့”

ဟုပြောပြီး နေရာမှ ထသွားရာ ကျော်သီဟမှာ မကျေ

မနပ်ဖြစ် အံတင်းတင်းကျိတ်ကာ နေရာ၌ ကျန်ခဲ့လေသည်။

အခန်း [၇]

ထမင်း၊ ဟင်းဖိုးပေးသော ကျောက်ဘီလူး

လအနည်းငယ်ကြာသောအခါ နီမောင်နှင့် ရင်မောင်
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကြိုးစားရှင်းလင်းသော မြေကွက်မှာ
အတော်ပင် ကျယ်ဝန်းသွားခဲ့လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဦးဘရှိန်ပါလိုက်လာပြီး ဝိုင်းကူသဖြင့်
သုံးယောက်ဖြစ်သည်။ ဦးဘရှိန် မပါလျှင်တော့ ညီအစ်ကိုနှစ်
ယောက်သာ နေ့စဉ်လာပြီး ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကြလေသည်။

သူတို့ရှင်းလင်းသော မြေကွက်မှာ ကြီးမားသော သစ်

ပင်ကြီးများ မရှိသလောက်နည်းသဖြင့် လပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကျယ်ပြန့်သောမြေကွက်ကို ပိုင်ဆိုင်ရရှိခြင်းဖြစ်လေသည်။

ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းထားသော သစ်ပင်ချုံနွယ်တို့အား ခြေပေါ်တွင်ပုံထားပြီး ခြောက်သွားသောအခါ မီးရှို့ပစ်လိုက်သည်။

မီးရှို့ရာမှ ထွက်လာသော ပြာများမှ လယ်အတွက် အကောင်းဆုံးမြေဩဇာများပင်ဖြစ်သည်။ သစ်တောမြေများထက်

ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး စိုက်ပျိုးသောမြေမှာ နှစ်ဦးပိုင်း ကာလများတွင် ထွန်းယက်စရာမလိုပဲ သဘာဝအတိုင်း စိုက်ပျိုး၍

ရသည်။ နှစ်ကြာပြီး မြေသားကျစ်သွားတော့မှ ကျွဲနွားတို့ဖြင့် ထွန်ယက်ကြရသည်။ သစ်တောမြေမှာ မြေဩဇာကောင်းထူး

သောကြောင့် စပါးစိုက်သည့်အခါ များစွာဖြစ်ထွန်းလေသည်။ ရင်မောင်မှာ အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် လိုက်လာရသော်လည်း

ပထမရက်များမှာတော့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုရှိခဲ့ပေသည်။ နောက်ပိုင်းရက်အတော်ကြာလာသည်အထိ အနှောင့်

အယှက်အန္တရာယ်များနှင့် မတွေ့ရတော့မှ စိတ်သက်သာရာရပြီး အလုပ်ကိုတွင်ကျယ်စွာ လုပ်နိုင်လေသည်။

ထိုလယ်မှ စပါးထွက်လာသောအခါ သူ့ကိုရှင်ပြုပေးနိုင်တော့မည်ကိုသိသဖြင့်လည်း စိတ်အားထက်သန်မှုဖြစ်လာလေသည်။

နီမောင်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကျောက်ဘီလူးတောင်တစ်ဝိုက်တွင် အလုပ်လုပ်၍ အဆင်ပြေနေချိန်မှာ ထို

တောင်တစ်ဝိုက်မှာနေသည်ဆိုသော ဒီပဆိုသည့် လူရွယ်နှင့်

ခင်မင်ရင်းနှီးနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ့အတွက်တော့ ထမင်းဟင်းများ ချက်ပြုတ် ပြီးယူလာပေးရသည်။

ဒီပကလည်း အလကားစားနေသည်တော့မဟုတ်ပေ။ လိုအပ်သော ငွေကိုပေးပြီး သူ့စားသောက်လိုသော အစားအ သောက်တို့ကို မှာယူစားသောက်နေခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။ ဒီပ ပေးသောငွေက ကုန်သောငွေထက် ပိုနေသဖြင့် ထိုငွေများကို စုဆောင်းထားလေသည်။

ဒီပက ငွေပေးသောအခါတိုင်း နီမောင်က ကျန်နေသေး ထွင် ကျန်နေကြောင်း ပြောပြရသည်။

“မင်းပေးထားတဲ့ငွေက မကုန်သေးဘူး၊ ရှိသေးတယ်”

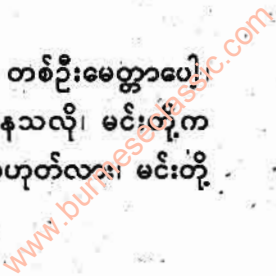
“ငါက စေတနာရှိလို့ပေးတာပါကွာ၊ ပိုနေတော့လည်း သိမ်းထားပေါ့၊ မင်းညီကို ရှင်ပြုတဲ့အခါကျတော့ ထည့်သုံးပေး ဆို၊ ငါလည်းကုသိုလ်ရတာပေါ့”

ထိုသို့ပြောတော့မှ သဘောပေါက်သွားပေတော့သည်။

နောက်ပိုင်းတော့ ဒီပကငွေပေးလျှင် ပိုသည်ဖြစ်စေ မပို သည်ဖြစ်စေ ဘာမှထွေထွေထူးထူး မပြောတော့ပေ။

“ငါတို့မိသားစုကို အခုလိုကူညီစောင့်ရှောက်ပေးနေတာ ထို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ...”

“ဒီလိုပေါ့ကွာ၊ တစ်ဦးစေတနာ၊ တစ်ဦးမေတ္တာပေါ့၊ ငါက မင်းတို့ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးနေသလို၊ မင်းတို့က ထည်း ပြန်ပြီးအကူအညီပေးနေကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ မင်းတို့

ရောက်လာတော့မှပဲ ငါလည်း အစားအသောက်တွေ ဝအောင် စားရပေတော့တယ်။ ဒီအတွက်လည်း ငါကမင်းတို့ကို ကျေးဇူး တင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုသို့ ခင်မင်ရင်းနှီးနေသော်လည်း ဒီပကို အမြဲ တွေ့နေရခြင်းတော့မဟုတ်ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ တွေ့ရခြင်းဖြစ် သည်။

ငွေလာပေးသည်အခါလောက်သာတွေ့ရပြီး အစား အသောက်များပါလာလျှင်တော့ ဖက်ဖြင့်ပုံပြီး ဝူပေါက်ဝမှာ ချထားပေးရသည်။

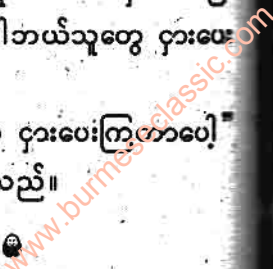
လာယူတာလည်းမတွေ့ရ၊ စားသောက်တာလည်း မ တွေ့ရပေ။

သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ နီမောင် အလုပ်နားနေ သော အချိန်တွင် ရောက်လာပြီး စကားပြောလေ့ရှိလေသည်။

တစ်နေ့တော့ ရင်မောင်မရှိခိုက် နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ ကြသောအခါ နီမောင်ကမေးလေသည်။

“မင်းကဒီတောင်မှာနေတာဆိုတော့ မေးရဦးမယ်။ ရွာ ထဲကလူတွေက အလှူအတန်းကိစ္စတွေရှိရင် ဒီတောင်မှာ လာပြီး လက်ဝတ်ရတနာတွေ ငှားကြတယ်။ အဲဒါဘယ်သူတွေ ငှားပေး တာလဲဟင်”

“ဒီတောင်မှာရှိကြတဲ့ သူတွေက ငှားပေးကြတာပေါ့” ဒီပက အေးအေးပင် ပြန်ပြောသည်။

“ပစ္စည်းတွေငှားရင် ကျိန်စာဆိုတာကရော ဘယ်သူတွေ
ဆဆိုတာလဲ”

“ဒီမှာရှိတဲ့သူတွေကပဲ ဆိုကြတာပေါ့”

“ရတနာပစ္စည်းတွေကရော ဘယ်မှာရှိတာလဲဟင်”

“ဒီတောင်မှာပဲ ရှိတာပေါ့”

“မင်းတွေဖူးသလား”

ဒီပက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အဲဒီပစ္စည်းတွေက မင်းပိုင်တာလား”

“သက်ဆိုင်တာပါ”

ဒီပက ထိုမျှလောက်သာပြောလေသည်။

သို့ကြောင့် နီမောင်က ဆက်မမေးတော့ပေ။

ထိုအခါ ဒီပက မေးသည်။

“မင်း ရတနာပစ္စည်းတွေ လိုချင်လို့လား”

“မလိုချင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါက ငါကိုယ်တိုင် ရှာဖွေပေးထားတဲ့ ပစ္စည်းမျိုးမ
ဟုတ်ပဲ အလဲကားရတဲ့ ပစ္စည်းမျိုးဆိုရင် ဘာမှ မလိုချင်ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ဒီပက တစ်ချက်ရယ်လိုက်လေသည်။

“မင်းက တံကယ်ရိုးသားတာပဲ စိတ်ထားလည်းအတော်
ပြုစင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါနဲ့ပေါင်းလို့ဖြစ်တာပဲ...”

ဒီပကပြောသော်လည်း နီမောင်ကတော့ ထွေထွေထူး
ထူး ဘာမှမပြောပေ။

“ဒီဂူထဲမှာရှိတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို မင်းကြည့်ချင်ရင် ငါပြပါ့မယ်”

“မကြည့်ချင်ပါဘူးကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ်နဲ့မသက်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေကိုမြင်တော့ စိတ်ထဲက လောဘဖြစ်မိရင် အကုသိုလ်များမှာ စိုးလိုပါ”

ဟု ရိုးရိုးသားသားပင် ပြောလိုက်သည်။

“ငါ မင်းကို မှာထားစရာတစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာများလဲ”

“ရွာကလူတွေက ဒီတောင်မှာလာပြီး ရွှေငွေလက်ဝတ်ရတနာတွေလာပြီး ငှားရမ်းကြတယ်၊ တချို့ကတော့ ရိုးသားကြတယ်၊ တချို့က မရိုးသားကြဘူး၊

ဒါကြောင့် ဒီတောင်မှာ ပစ္စည်းငှားဖို့ တခြားလူတွေက ခေါ်ရင် မင်းဘယ်တော့မှ လိုက်မလာပါနဲ့၊ ဘယ်သူ့အတွက်မှ လည်း ကျိန်စာ(ကတိ)မခံပါနဲ့။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပစ္စည်းငှားသွားတဲ့လူတွေဘက်က မရိုးဖြောင့်ပဲ တစ်ခုခုလုပ်ခဲ့ရင် ဒီတောင်ရဲ့ ကျိန်စာကိုခံကြရတယ်၊ အဲဒီအခါကျရင် ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကျိန်စာဆိုထားခဲ့တဲ့သူပဲ ကျိန်စာခံရတယ်၊ တခြားသူအတွက်နဲ့ မင်းခံရမှာစိုးလို့ ငါကကြိုတင်သတိပေးထားတာပါ”

“အေးပါကွာ၊ ငါက ဒါမျိုးတွေလည်း ခိုဟိမဝင်စားပါ”

ဘူး၊ ဘယ်သူ့အတွက်မှာလဲ ကျိန်စာဝင်မခံပါဘူး”

ဟုပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“နောက်တစ်ခုလည်း ငါပြောစရာရှိသေးတယ် နီမောင်

ရ”

“ဘာလဲ”

“မင်းဒီတစ်ခါ ဟင်းချက်ယူလာရင်..ခါတိုင်းလို ဝူပေါက်
ဝမှာ ချမထားပဲ ဝူထဲကိုဝင်လာပြီး ထားပေးပါကွာ”

“ဘယ်နေရာမှာ ချထားရမှာလဲ”

“ဝူပေါက်ထဲကိုဝင်လာရင် အတွင်းရောက်တဲ့ခါ ဘီလူး
ရုပ်တုကြီး တွေ့ရလိမ့်မယ်”

“ဟင်..”

“ဟင်းနဲ့ထမင်းတွေကို အဲဒီဘီလူးရုပ်တုကြီးရဲ့ရှေ့မှာ
ချထားပေးပါကွာ၊ တစ်ခုတော့ မှာပါရစေ၊ တကယ်လို့ ဝူထဲဝင်
လာရင်တော့ တခြားသူတွေ ဘယ်သူမှ မပါပါစေနဲ့၊ မင်းတစ်
ယောက်တည်းပဲ ဝင်လာခဲ့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဝူထဲကို တခြားလူတွေဝင်ခွင့်မပေးဘူး၊ မင်းလာရင်
အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

“အေးပါကွာ၊ ဘယ်သူမှ မခေါ်ခဲ့ပါဘူး၊ ငါတစ်ယောက်
တည်းပဲ ဝင်လာခဲ့ပါ့မယ်”

ဟုပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

နောက်တစ်ရက်မှာတော့ ဒီပအတွက် ရှက်ယူလာ

သော ထမင်းနှင့်ဟင်းများကို ခါတိုင်းလို ရူပေါက်ဝမှာ ဖက်ဖြင့် ပုံမထားခဲ့တော့ပဲ ရူထဲယူသွားရန်ပြင်နေသည်ကို မြင်သောအခါ ရင်မောင်ကမေးသည်။

“အစ်ကို ထမင်းနဲ့ဟင်းတွေကို ဘယ်ယူသွားမလို့လဲ”

“ရူထဲယူသွားမလို့”

“ခါတိုင်းလို ရူပေါက်ဝမှာ ဖက်နဲ့ပုံမထားပေးတော့ဘူးလား”

နီမောင်က ခေါင်းခါပြလိုက်လေသည်။

“ငါ ရူထဲခဏဝင်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ မင်းဝင်လိုက်မလာနဲ့နော်၊ ငါအတွင်းဝင်သွားတုန်း တခြားလူတွေရောက်လာပြီး မေးရင်လည်း မပြောနဲ့”

ရင်မောင်က မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

ထို့နောက် တမင်းနှင့်ဟင်းအပိုများ ထည့်ထားသော ချိုင့်ကိုဆွဲကာ ရူအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။

ကျောက်ဘီလူးတောင်ပတ်လည်တွင် ရူပေါက်များစွာ ရှိကြသည်။ နီမောင်အနေဖြင့် အခြားရူပေါက်များအတွင်းသို့ မရောက်ဖူးပေ၊ ယခုဝင်သော ရူပေါက်မှာလည်း ဦးစွာရောက်ခဲ့ဖူးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ရူပေါက်မှာအတွင်း ရောက်တော့ အတော်ပင် ကျယ်သန်းလေသည်။ ပင့်ကူအိမ်ပိုးမျှင်များ၊ လင်းနို့ချေများဖြင့် ရှုပ်ထွေးလှသည်။

အထဲသို့ လူအဝင်အထွက် မရှိသေးသောကြောင့် ဝူပေါက်ဝများမှာ ပင့်ကူမျှင်များပိတ်နေလေသည်။

နီမောင်က တုတ်တစ်ချောင်းကိုယူပြီး အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

အတွင်းမှာတော့ အလင်းရောင်မရှိသဖြင့် မှောင်နေသည်။ ဝူအပြင်ဘက်မှဝင်နေသော အလင်းရောင်ကြောင့်သာ အတန်အသင့်မြင်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်ဆိုပါက ထိုဝူပေါက်အတွင်းသို့ တစ်ယောက်တည်းမဝင်သင့်ပေ။

သို့သော် နီမောင်ကတော့ ဒီပမှာထားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် မကြောက်မရွံ့နှင့် တစ်ယောက်တည်းပင် ဝင်လာခဲ့လေသည်။ အတွင်းဘက်သို့ရောက်တော့ ဝူပေါက်က အနည်းငယ် ထူယံဝန်းပြီး ရှင်းလင်းလာသည်။

တစ်နေရာရောက်တော့ ရုပ်တုကြီးတစ်ခုကိုတွေ့ရလေသည်။ ကျောက်ပလ္လင်ပေါ်တွင် ဒူးတစ်ဖက်ထောင် တစ်ဖက်လှဲ အနေအထားမျိုးဖြင့် သံလျက်ထမ်းထားသော ကျောက်ဘီလူးကြီးပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

အရွယ်အစားကတော့ လူထက် နှစ်ဆသုံးဆခန့်ကြီးမားလေသည်။ မည်သည့် အချိန်ကထုလုပ်ထားမှန်းမသိရသော်လည်း ထုလုပ်ထားပုံမှာ လက်ရာမြောက်လှသောကြောင့် အထွတ်ထွယ်သက်ရှိ ဘီလူးတစ်ကောင်ထိုင်နေသည်နှင့် များစွာတူလှလေသည်။

အပြင်သို့ ပြူးထွက်နေသော မျက်လုံးနှစ်လုံးက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။

မှောင်မည်းနေသော ကျောက်ပူအတွင်းမှာ ကြောက်စရာကောင်းလှသော ဘီလူးရုပ်တုကြီးနှင့်အတူရှိနေခြင်းမှာ ကောင်းလှသည်တော့မဟုတ်ပေ။

သို့သော် နီမောင်ကတော့ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိပေ။

“ဒီပူထဲမှာ ကျောက်ဘီလူးရုပ်တုကြီးရှိနေတာကိုး၊ ဒါကြောင့် ဒီတောင်ကို ကျောက်ဘီလူးတောင်လို့ ခေါ်ကြတာကိုး၊ ဒီပ ပြောသွားတဲ့ ကျောက်ဘီလူးရုပ်တုဆိုတာ ဒီရုပ်တုပဲ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

ဟုတွေးပြီး ပါလာသောထမင်းနှင့် ဟင်းတို့ကို ကျောက်ပလ္လင်ရှေ့တွင်ရှိသော ကျောက်ပြားပေါ်တွင် ဖက်ဖြင့်ပုံကာ တင်ထားပေးခဲ့ပြီး အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာလေသည်။

“အစ်ကို ပူထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲဟင်”

အပြင်ရောက်တော့ ရင်မောင်ကမေးသည်။

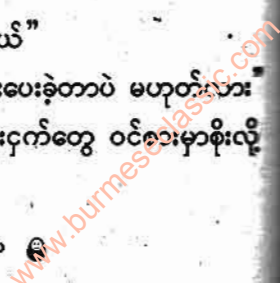
“ဘာမှမရှိပါဘူးကွာ..”

“ဒါဖြင့် ထမင်းတွေဟင်းတွေက ဘယ်နေရာသွားချထားတာလဲ”

“ပူထဲမှ သွားချပေးထားခဲ့တယ်”

“ခါတိုင်း ပူပေါက်ဝမှာ ချထားပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်ဘူး”

“ပူပေါက်ဝမှာထားသော ကျေးငှက်တွေ ဝင်စားမှာစိုးလို့ ပေါ့ကွာ”

ဟုအဆင်ပြေသလို ပြောလိုက်လေသည်။

သို့သော်လည်း နောက်ရက်များမှာတော့ ဒီပကို မတွေ့

ရပေ။

ဒီပတစ်ယောက် ဘယ်ပျောက်နေသည်ကို သူမသိသော်
လည်း ပို့ပေးနေကျထမင်းနှင့် ဟင်းများကိုတော့ ဝူအတွင်းမှာ
ရှိသော ကျောက်ဘီလူး ရုပ်ကြီးရှိသောနေရာသို့ ရောက်အောင်
သွားပို့ပေးခဲ့သည်။

တစ်နေ့တော့ ထမင်းဟင်းများ ပုံနေကျကျောက်ပြား
ဆီမှာ ဖက်ဖြင့်ပုံထားသော အရာများကို တွေ့ရလေသည်။

အခြားတော့မဟုတ်ပေ။

ငွေဒင်္ဂါးအချို့ပင်ဖြစ်လေသည်။

နီမောင်က ငွေဒင်္ဂါးများမြင်တော့ မအံ့ဩမိပေ။

သို့သော်..ယူသွားရမလား..မယူပဲထားခဲ့ရမား ဧဝေဝေ
ဖြစ်နေသည်။

“ငွေဒင်္ဂါးတွေက ငါ့ကို ထမင်းဖိုး ဟင်းဖိုးပေးတာများ
ဖြစ်မလား၊ အရင်ကတော့ ဒီပက လာပေးနေတာပဲ ၊ အခု ဒီပ
တစ်ယောက် ဘယ်ပျောက်နေသလဲမသိဘူး၊ ငါ ဒီငွေဒင်္ဂါးတွေ
ကို ယူသွားရရင်ကောင်းမလား၊ မယူပဲ ဒီအတိုင်းထားခဲ့ရရင်
ဘာင်းမလား”

ဟု ချီတုံချီတုံဖြစ်နေမိသည်။

သို့သော်လည်း သူ့အနေနှင့် မယူဝံ့ပေ။

အမှားအယွင်းကြောင့် တစ်ခုခုဖြစ်မည်ကို စိတ်ထဲက

စိုးရွံ့နေမိလေသည်။

သို့ကြောင့် မယူတော့ပဲ ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းနှင့် ဟင်းများကို ဖက်ဖြင့်ပုံပေးခဲ့ပြီး ပြန်လှည့်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် နောက်ဘက်မှ အသံကြားလိုက်ရသည်။

“ငွေဒင်္ဂါးတွေက ထမင်းဖိုးပေးတာ၊ ယူသွားလေ...”

“ဟင်...”

ထိုအသံကြောင့် တအံ့တဩဖြစ်လာကာ နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

နောက်ဘက်မှာတော့ ငြိမ်သက်နေသော ကျောက်ဘီလူးရုပ်တုကြီးမှလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မတွေ့ရပေ။

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ အမှောင်ထဲမှာရှိနေသော ကျောက်ဘီလူးရုပ်တုကြီးမှာ မျက်လုံးနေရာတစ်ဝိုက်တွင် အရောင်လင်းနေပြီး အသက်ဝင်နေသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။

ထိုအခြေအနေကြောင့် နီမောင်လည်း ထွေထွေထူးထူးစဉ်းစားမနေတော့ပဲ ကျောက်ပြားပေါ်မှာ ပုံထားသော ငွေဒင်္ဂါးများကို ကောက်ယူပြီး ဝူအတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

နောက်ဘက်၌ ကျန်ခဲ့သော ကျောက်ဘီလူးကြီးတော့ သူထွက်သွားရာသို့ ဦးခေါင်းလှည့်ပြီး လိုက်ကြည့်သည်ကိုတော့ နီမောင် မသိတော့ပေ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း [၈]

ကျိန်စာဖြင့် ငှားယူရသော ရတနာပျား၊

နွေရာသီစပါးသိမ်းချိန်ပြီးသောအခါ ကျေးရွာများမှာ
ထိုင်ကြသူတို့အတွက် အလုပ်တာဝန်များ အတော်ပင်နည်း
သွားကြလေသည်။

အချို့လည်း လယ်ယာလုပ်ငန်းမရှိသောအခါ အထမ်း
သိုက်ခြင်း၊ အချို့ကတော့ တောထဲဝင်ပြီး အမဲထောင်းခြင်း၊
အမဲလိုက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။

အချို့က မြစ်ထဲ၊ ချောင်းထဲဆင်းပြီး ငါးပုစွန်ရှာ
သော အလုပ်လုပ်ကြသည်။

အချို့ကျတော့ သက်စွန့်ဆံဖျား အလုပ်မျိုးဖြစ်သော
မိကျောင်းဖမ်းသောအလုပ်မျိုးလုပ်ကြသည်။

၎င်းတို့ နေသောအရပ်မှာ ဒီရေတက်ပြီး ရွံ့နွံထူထပ်
လှသည့် အရပ်ဖြစ်သောကြောင့် မိကျောင်း အလွန်ပေါသည်။

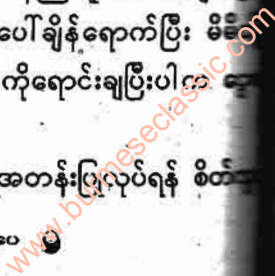
သို့သော် မိကျောင်းဖမ်းရသည်မှာ အန္တရာယ်များစွာ
သည်။ ကျွမ်းကျင်မှုမရှိပါက အသက်အန္တရာယ်ဘေးဖြင့် ကြုံ
တွေ့ရတတ်သည်။

သို့စေကာမူ မိကျောင်းတစ်ကောင်ဖမ်းမိပါက အ
ကောင်လိုက်သော်လည်းကောင်း၊ သားရေချပ်နှင့် သည်းခြေထု
ထုတ်၍သော်လည်းကောင်း ယိုးဒယားဘက်မှလာသော ထူး
သည်များကိုရောင်းချလျှင် ငွေရများလေသည်။

ထိုအချိန်များတွင် အချို့လည်း သင့်တော်သော
ကွက်ရှာပြီး တောရှင်းကြသည်။ လယ်တစ်ကွက်ရလျှင် စပါးထူ
တင်းပိုထွက်သည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လယ်သစ်များ
ချဲ့ကြသည်။

ကျေးလက်တောရွာများမှာ နေကြသူအတော်များမှာ
တို့မှာ နွေရာသီ စပါးပေါ်ချိန်၊ ဓနိပေါ်ချိန်ရောက်ပြီး မိမိ
လယ်၊ မိမိတို့ခြံမှထွက်သော ဓနိများကိုရောင်းချပြီးပါက
ရွှင်ကြသည်။

အပိုငွေရှိကြသူများက အလှူအတန်းပြုလုပ်ရန် စိတ်ထူး

ဤလေသည်။ အများအားဖြင့်တော့ ဘုရားပွဲ၊ ရှင်ပြုပွဲများ ပြု
ချုပ်ကြလေသည်။

ယခုလည်း မိုးမခရွာမှာရှိသော ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်
စုပေါင်းရှင်ပြုပွဲရှိသည်။

ထိုဒေသတွင် နေကြသော ရွာများမှာ ရွာကြီးများ မရှိ
ချေ။ သို့ကြောင့် ရွာတိုင်းတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမရှိပေ။

အနောက်ဘက်ကမ်းတွင် မိုးမခရွာ၌ ဘုန်းကြီးကျောင်း
ပြီး အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် တောင်ညိုရွာ၌ ဘုန်းကြီးကျောင်း
တစ်ကျောင်းရှိသည်။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာနေကြသော ရွာများမှလူတို့သည်
အထူးအတန်းကိစ္စရှိပါက ထိုကျောင်းများ၌ သွားရောက်လှူဒါန်း
ကြရသည်။

မိုးမခရွာမှာရှိသော ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် စုပေါင်း
ပြုပွဲရှိသဖြင့် ရွာများမှာ နေကြသူတို့မှာ ပြင်ဆင်နေကြသည်။

ရှင်ပြုပွဲကို ရွာလူကြီးဦးမွန်ထော်ကပင် ဦးဆောင်ပြီး
ချုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ငွေကြေးဆင်းရဲမျိုးတဲ့သူတို့၏ သားသမီး
တို့ပင် စုပေါင်းငွေဖြင့် ရှင်ပြုပေးလေသည်။

ရှင်ပြုပွဲနီးတော့ ဦးမွန်ထော်က ဦးဘရှိန်ကိုခေါ်မေးလေ
သည်။

“ကိုဘရှိန် ခင်ဗျားသားရင်မောင်က ရှင်မပြုရသေးဘူး
ဘဲလား၊ တစ်ပါတည်း ထည့်လိုက်မလား။”

“ရင်မောင်ကို နောင်နှစ်ကျမှ ရှင်ပြုပေးဖို့ မှန်းလားတာ

www.burmeseclassic.com

မို့ ဒီနှစ်တော့ မထည့်သေးပါဘူး သူကြီး”

“ခင်ဗျားတို့က သင့်တော်သလောက် ချောင်လည်ကြတာပဲ။ ကိုယ်သားကို သီးသီးသန့်သန့် ပြုပေးချင်တော့လည်း ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ဒီနှစ် နီမောင်တို့လယ်သစ်ဖော်နေတာ အတော်ခရီးရောက်နေပြီလို့ကြားတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ နီမောင်က သူ့ညီလေးကိုရှင်ပြုပေးချင်လို့ ကြိုးစားနေတာပါ”

“ဒါထက် သူတို့လယ်တိုးတဲ့နေရာက ကျောက်ဘီလူးတောင်နားမှာဆို ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီနားမှာရှိတဲ့ မြေကွက်တွေက နယ်မြေကြမ်းထို အစဉ်အဆက် ဘယ်သူမှ မလုပ်ဝံ့ကြတဲ့နေရာတွေ မဟုတ်လား သူတို့တော့ ဘာမှပြောသံမကြားရပါလား”

“အခုထိတော့ ဘာမှပြောသံမကြားရသေးပါဘူး”

ဦးဘရှိန်က ထိုမျှလောက်သာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ဒီအတိုင်းပစ်ထားရတဲ့ မြေတွေကို လုပ်ဝံ့တဲ့သူရှိလို့ လုပ်ကြတော့လည်း ကျုပ်တို့ရွာအတွက် ပိုကောင်းတာပေါ့”

ဟုပြောလေသည်။

ရှင်ပြုပွဲနီးလာတော့ အချို့ကျောက်ဘီလူးတောင်ဘက် သွားပြီး ပစ္စည်းငှားရမ်းကြသည်။ သို့သော် လူတိုင်းတော့မရဘဲ ရှင်လောင်းဝတ်ဆင်ပေးရန် ငှားသူအချို့သာရပြီး၊ သာ

မန်ဝတ်ဆင်ရန်အတွက် ငှားရမ်းသူများကတော့ မရကြပေ။ ရှေ့
အခန်းများတွင် ရေးသားခဲ့သည့်အတိုင်း ပစ္စည်းငှားရမ်းယူသူ
တို့မှာလည်း ဒီအတိုင်းပေးလိုက်သည်တော့ မဟုတ်ကြပေ။

ကျောက်ဘီလူးတောင်မှ ကျိန်စာခံပြီးမှရခြင်းဖြစ်သည်။
ထိုတောင်မှ လက်ဝတ်ရတနာများ ငှားရမ်းယူလာခဲ့ပြီးလျှင် မိမိထံ
၌သုံးရက်ပြည့်အောင် ထားခွင့်ရှိသည်။

သုံးရက်ကျော်လျှင်တော့ ကတိခံထားသည့်အတိုင်း ပြန်
ပို့ပေးရသည်။ မပေးပဲ မေ့မေ့လျော့လျော့ရှိနေလျှင်တော့ ကျောက်
ဘီလူးတောင်ဘက်မှ တောင်ဟီသံကြားရတတ်သည်။

တောင်ဟီသံမှာ သတိပေးသောအသံပင်ဖြစ်သည်။ ထို
ဆဲသို့ သတိပေးသော်လည်း ပြန်မပို့ပေးလျှင်တော့ တောင်စောင့်
ဘီလူးရောက်လာပြီး သစ္စာခံထားသူကို အန္တရာယ်ပေးတော့
သည်။

ခြေကျင်းကိုယူထားလျှင် ခြေထောက်ကို ကိုက်ဖြတ်
သည်။ လက်စွပ်၊ လက်ကောက်စံညှိတို့ယူလျှင် လက်ကို ကိုက်
ဖြတ်သည်။ လည်ဆွဲတန်ဆာယူထားလျှင် လည်ပင်းကိုကိုက်
ဖြတ်သည်။ ရင်လွမ်းတန်ဆာယူလျှင် ရင်ဘတ်ကိုကိုက်ဖြတ်
သည်။ ဆံထိုးစသော ဦးခေါင်းမှာဆင်သော ပစ္စည်းများယူထား
လျှင် ဦးခေါင်းကိုဖြတ်သည်။

မိုးမခရွာမှ ကိုမောင်ငွေဆိုသူ လှူသောရှင်ပြုပွဲတွင်
ရုပ်ဝေးမှလာသော ဧည့်သည်အမျိုးသမီးက မောင်ရင်လောင်း
၌ဆင်ပေးထားသော ပုလဲလက်စွပ်ကို ခိုးယူထားသောကြောင့်

လက်တစ်ဖက်ပြတ်အောင် ဘီလူးကိုက်ခြင်းခံရဖူးလေသည်။
ထို့ကြောင့် အချို့လည်း မငှားဝံ့ကြပေ...။

အချို့ရိုးရိုးသားသားဝတ်ဆင်လိုသူများကတော့ ကထိန်
ပွဲ၊ ရှင်ပြုပွဲ၊ အလှူပွဲများရှိလျှင် ကျောက်ဘီလူးတောင်မှ လက်
ဝတ်တန်ဆာများ လာရောက်ငှားရမ်းပြီး ဝတ်ဆင်လေ့ရှိကြလေ
သည်။

တစ်နေ့သ၌ နေ့လည်ပိုင်းအချိန်လောက်တွင် ကျောက်
ဘီလူးတောင်သို့ လူသုံးယောက်ရောက်လာကြသည်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်
တို့ဖြစ်ကြလေသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ မြနင်းဖြူနှင့်
အဖော်ခေါ်လာသော မာလာဆိုသည့် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

ယောက်ျားလေးကတော့ မြနင်းဖြူတို့အတွက် အဖော်
လိုက်လာပေးသော ကျော်သီဟပင်ဖြစ်သည်။ ကျော်သီဟမှာ
ထိုနယ်သားပင်ဖြစ်သော်လည်း ကျောက်ဘီလူးတောင်ဘက်သို့
အရောက်အပေါက်နည်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ယခုလိုက်လာသောရည်ရွယ်ချက်မှာ မြနင်းဖြူအတွက်
အဖော်ရစေရန် ရည်ရွယ်၍သော်လည်းကောင်း၊ ရွှေငွေရတနာ
ပစ္စည်းများငှားရမ်း၍ ရသည်ကိုသိလိုသောကြောင့် လိုက်လာ
ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျောက်ဘီလူးတောင်နှင့် မနီးမဝေးရောက်တော့ လာ
ရှင်းပြီးအကွက်ဖော်ထားသည့် လယ်ကွက်များကို ကြွေ့ရသော
ကြောင့် အံ့ဩသွားကြလေသည်။

“ဒီတောင်တစ်ဝိုက်က နယ်မြေကြမ်းမို့ ဘယ်သူမှ မလာ ခဲ့ကြဘူး၊ ခုတော့ ဒီနေရာမှာ လယ်ကွက်တွေဖြစ်နေပါလား၊ အယ်သူတွေလာလုပ်နေကြတာလဲ မသိဘူး”

ဟု မြနင်းဖြူက ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်ရာ အတူပါလာ ဆော မာလာကပြောပြသည်။

“ဒီနေရာမှာ လယ်တိုးနေတာ တခြားသူတွေမဟုတ် ဘူး၊ နီမောင်တို့ ညီအစ်ကိုလာပြီး လုပ်နေကြတာလို့ ပြောသံ ကြားတယ်”

“သူတို့တော့ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလား”

“ဘာမှတော့ ပြောသံမကြားမိဘူး၊ သူတို့ဒီနေရာမှာ သာပြီးလုပ်နေတာ အတော်ကြာနေပြီ”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် တောစပ်မှ နီမောင်ထွက်လာလေ သည်။ နီမောင်က မြနင်းဖြူတို့ သုံးယောက်ရပ်နေသည်ကို မြင် ဆောအခါ ထိုနေရာသို့ လျှောက်လာလေသည်။

“နင်တို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“ကျောက်ဘီလူးတောင်သွားမလို့”

မြနင်းဖြူက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“လက်ဝတ်ရုစာနာတွေ ငှားမလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ နင်ဒီနေရာမှာ လယ်တိုးနေတာ ကျောက် ဘီလူးတောင်က အစောင့်တွေက အနှောက်အယှက် မပေးကြ သေးလား”

“မပေးပါဘူး”

“ကျောက်ဘီလူးတောင်မှာ ဘီလူးရှိတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလားဟင်”

“ရှိချင်လည်း ရှိမှာပေါ့၊ ငါတော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

“အံ့ဩစရာပဲ၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ မကြောက်မရွံ့ အလုပ်လာလုပ်ဝံ့တယ်ဆိုတော့ ဧကန္တ နှင့်ဆီမှာ ဆေးကောင်းဝါးကောင်းတွေ ရှိပုံရတယ်”

“ရှိတာပေါ့”

“ဘယ်လိုဆေးမျိုးလဲဟင်”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနေရာရောက်တာနဲ့ သူတို့ကို မေတ္တာပို့ ပေးလိုက်တယ်လေ၊ ဒီတော့ သူတို့ကလည်း ငါ့ကိုဘာမှ မနှောက်ယှက်ကြတော့ဘူးပေါ့”

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ နင်က ကျောက်ဘီလူးနဲ့တောင် အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းနိုင်တာပဲ တွေ့တုန်း ငါတစ်ခုလောက် အကူအညီတောင်းချင်တယ်”

“ဘယ်လိုအကူအညီမျိုးလဲ...”

“ငါတို့အခု ဒီကိုလာတာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ အလှူမှာ ဝတ်ဖို့ လက်ဝတ်ရတနာတွေလာငှားကြတာ၊ တစ်ခါမှ မငှားဘူးသေးတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ နင်လိုက်ပြီး ငှားပေးပါလား”

“အဲဒီလို မရဘူးထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီတောင်မှာ ပစ္စည်းငှားချင်ရင် ငှားတဲ့သူကိုယ်တိုင် သစ္စာခံပြီးမှ ငှားလို့ရတယ်လို့တော့ ပြောသံကြားတယ်။ တခြား သူက ကိုယ်စားဝင်ငှားပေးလို့မရဘူး။”

ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ မြနင်းဖြူ မျက်နှာပေါ်မှာ စိတ်ရှုပ်သွားသော အမူအယာမျိုး ပေါ်သွားလေသည်။

သူမအနေဖြင့် ကိုယ်တိုင်လာရောက်ပြီး ပစ္စည်းမငှားဖူး သေးသောကြောင့် ထိုအကြောင်းများကို မသိပေးပေ...။

နီမောင်နှင့်တွေ့တော့မှ ထိုအကြောင်းများကို သိရသော ကြောင့် စိတ်ညစ်သွားလေသည်။

ထိုအခြေအနေကြောင့် နံဘေးမှာရှိနေသော ကျော်သီဟ ထ ဝင်ပြောလေသည်။

“သူ ငှားမပေးချင်တာနေပါစေ၊ နင်လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ငါ ငှားပေးမယ်”

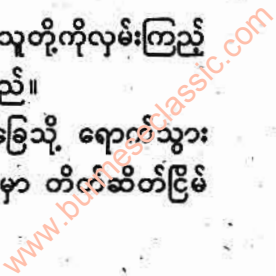
“နင် ငှားတတ်လို့လား”

“ငါလည်း ဒီအရပ်မှာနေတာပဲ သိသင့်သလောက်တော့ သိပါတယ်။ သွားကြရအောင်”

ဟုပြောဆိုကာ ထိုနေရာမှ ကျောက်တီလူးတောင်ရှိရာ အက်သို့ ထွက်သွားကြလေသည်။

နောက်မှာကျန်ခဲ့သော နီမောင်က သူတို့ကိုလှမ်းကြည့် ရင်းနှင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

မြနင်းဖြူတို့သုံးယောက် တောင်ခြေသို့ ရောက်သွား သောအချိန်တွင် ထိုဝတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ တိမ်ဆိတ်ငြိမ်

သက်နေသည်။

နေ့လည်ဘက်အချိန်ပင်ရှိသေးသော်လည်း တောရိပ်၊ တောင်ရိပ်များကျနေသောကြောင့် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာတော့ မှောင်နေလေသည်။

အပြင်မှာ အလင်းရောင်မရှိသောကြောင့် ဝူပေါက်များ အတွင်းမှာလည်း မှောင်မည်းနေသည်။

ဝူပေါက်ဝတစ်ခုရှေ့ရောက်တော့ သုံးယောက်သား ရပ်လိုက်ကြသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် သူတို့သုံးယောက်စလုံး စိတ်ထဲ၌ ကြောက်ရွံ့နေကြပြီဖြစ်၏။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြရမှာလဲ”

မြနှင်းဖြူကမေးတော့ ကျော်သီဟကဘာမှ ပြန်မပြောပေ။ တကယ်ဆိုလျှင် မြနှင်းဖြူအထင်ကြီးအောင် ပြောနေသော်လည်း သူကိုယ်တိုင်မှာ ဂဃနုဏ ဘာမှသိသူမဟုတ်ပေ။ ထိုအခါ အနီးမှာရှိနေသည့် မာလာက ဝင်ပြောသည်။

“နင်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်သူသစ္စာခံပြီး ပစ္စည်းငှားမှာလဲ”

ထိုအခါ ကျော်သီဟနှင့် မြနှင်းဖြူတို့မှာ ဘာမှပြန်မပြောကြသေးပဲ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ပစ္စည်းငှားချင်သော်လည်း သစ္စာခံမှုမည်ကိုတော့ ကြောက်လန့်နေကြလေသည်။

“နင်က ဝတ်မယ့်သူဆိုတော့ နင်ပဲ သစ္စာခံပြီး ငှားပေါ့”

ကျော်သီဟက ပြောလိုက်သည်။

“ငါကမိန်းကလေးဆိုတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် နင်က
ယောက်ျားလေးပဲ၊ နင်ပဲသစ္စာခံပြီး ငှားပေးပေါ့”

ထိုကဲ့သို့ ပြန်ပြောသည့်အခါ ကျော်သီဟမှာ မငြင်းသာ
တော့ပေ။ တကယ်ဆိုလျှင် သူ့အနေဖြင့် ထိုကဲ့သို့ပြုလုပ်ရမည့်
ကိစ္စများကို မလုပ်ချင်ပေ။

သို့သော် လိုက်လာမိမှတော့ မတတ်နိုင်တော့ပေ။

ထို့နောက် ထိုအကြောင်းများကို အတော်အသင့်သိ
သော မာလာကိုမေးမြန်းပြီး ပစ္စည်းများငှားရမ်းခြင်းကို လုပ်
လေသည်။

ဦးစွာအသင့်ယူလာသော ဖလားတစ်လုံးကို ဂူပေါက်ဝ
မှာချထားပြီးနောက် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အော်ပြောလိုက်လေ
သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းဥစ္စာ ငှားချင်လို့ပါဗျို့။”

ကျော်သီဟအော်လိုက်သောအသံက ဂူပေါက်များ၊
တောင်နံရံများဖြင့် ပဲတင်ရိုက်ကာ ပြန်လာလေသည်။

ကျော်သီဟက သုံးကြိမ်ပြည့်အောင် အော်ပြောလိုက်
သောအခါမှာတော့ ဂူပေါက်အတွင်းမှာ အသံတစ်ခု ပြန်ထွက်
လာလေသည်။

“ပစ္စည်းငှားမယ့်သူက ဘယ်သူလဲ”

ထိုအသံကြားရသောကြောင့် ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်
သွားကြကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ

သည်။

“ပစ္စည်းငှားမယ့်သူက ဘယ်သူလဲ”

ပူအတွင်းမှာ ထပ်မေးသံကြားရတော့ ကြောက်ကြောက်
လန့်လန့်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်..ကျွန်တော်ပါ”

“ဘာအတွက်ငှားချင်တာလဲ”

“အလှူနေ့ကျရင်ဝတ်ဖို့ပါ”

“လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေငှားပေးမယ်၊ တကယ်လို့ ပျက်စီး
ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရင် ပစ္စည်းတန်ဖိုးနဲ့ညီတာ ပြန်ပေးရတယ်၊
ပစ္စည်းပြန်မရရင် ငါကျိန်ဆဲတာခံရမယ်”

ထိုအသံကြားတော့ ပိုပြီးကြောက်ရွံ့သွားကြလေသည်။

သူတို့စိတ်ထဲတွင် ကျောက်ဘီလူးတောင်မှ ပစ္စည်းများ
ငှားရမ်းယူ၍ရခြင်းမှာ လွယ်လွယ်ဟုပင် ထင်နေကြသည်။

ယခုလက်တွေ့ကြုံတော့မှ ကြောက်စရာကောင်းမှန်း
သိကြရပေတော့သည်။ မတတ်နိုင်တော့ပေ။

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ‘ခဲပါမယ်’ ဟု ကတိပေး
လိုက်ရတော့သည်။ ထို့နောက် ပါလာသော ဖလားကို ပူပေါက်ဝ
မှာ ချထားခဲ့ပြီး ပြန်လာကြသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောအချိန် တစ်ခေါက်သွား
ကြည့်သောအခါမှာတော့ သူတို့ချထားခဲ့သော ဖလားထဲတွင်
သူတို့အလိုရှိသော လက်ဝတ်ရတနာများရောက်နေသည်ကို
တွေ့ကြရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။

“ရွှေ ငွေ လက်ဝတ်ရတနာတွေ မနည်းပါလား၊ တန်ဖိုး
လည်း နည်းမယ်မထင်ဘူး၊ တကယ်လို့ ဒါတွေပြန်မပေးရန်
ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ”

ထိုအခါ မာလာကပြောသည်။

“သစ္စာခံပြီး ငှားယူရတာ၊ ပြန်မပို့ရင် သစ္စာခံခဲ့တဲ့ နင်
ခံရမှာပေါ့”

“ဘယ်လိုခံရမှာလဲ”

“ငါကြားတာတော့ လက်ကောက်ပြန်မပို့ရင် လက်ကို
တိုက်ဖြတ်တယ်၊ ဆွဲကြိုး မပေးရင် လည်ပင်းကိုလာဖြတ်တယ်
လို့တော့ကြားတာပါ”

ထိုစကားကြောင့် ကျော်သီဟက ပခုံးတွန့်ပြလိုက်
သည်။

“ဒါတွေက တကယ်မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟာ၊ လူတွေကြောက်
လန့်အောင် ပြောထားတာနေမှာပါ”

“ကျော်သီဟ နင် မယုံမရှိနဲ့နော်၊ မဟုတ်တာတွေလည်း
ထုပ်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့၊ တော်ကြာ ဒုက္ခရောက်နေလိမ့်မယ်”

မာလာက စိုးရိမ်တကြီး သတိပေးလိုက်သည်။

သို့သော် ကျော်သီဟကတော့ စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခု
ကြံစည်တွေးတောနေလေသည်။

ကျောက်ဘီလူးတောင်မှ ပစ္စည်းများငှားရမ်း၍ရသော
အခါ သေချာစွာ အဝတ်ဖြင့်ထုတ်ကာ သုံးယောက်သား ဣသို့
ပြန်လာကြသည်။

လမ်းတစ်နေရာရောက်တော့ အလုပ်လုပ်ရန်ထွက်လာကြသည့် နီမောင်တို့ ညီအစ်ကိုနှင့် တွေ့ကြရသည်။

နီမောင်က မြန်းဖြူကိုမြင်တော့ အနီးသို့လျှောက်သွားပြီးမေးလိုက်သည်။ မြန်းဖြူကတော့ သူ့အကူအညီတောင်းတာ လုပ်မပေးခဲ့သောကြောင့် နီမောင်အပေါ်မှာ မကျေမနပ်စိတ်ဝင်နေဟန် ရှိလေသည်။

“မြန်းဖြူ နင်လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းတွေရခဲ့လား။”

“ရခဲ့တယ် နင်မငှားပေးလည်း ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်ငှားတော့လည်း ရတာပဲ”

“ငါက ငှားမပေးချင်လို့ တမင်ပြောလိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်စားဝင်ငှားပေးလို့ မရလို့ ငှားမပေးတာပါ။”

မြန်းဖြူက နှုတ်ခမ်းမသိမသာမဲ့ပြလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်ကိုတော့ သတိပေးလိုက်ပါတယ်။ ပစ္စည်းတွေငှားလို့ရလာရင်လည်း မပျောက်ပျက်ရအောင်တော့ နင်ဂရုစိုက်ပါ။ လူလူချင်းက ကျေနပ်အောင်တောင်းပန်လို့ရနိုင်သေးတယ်။ သူတို့နဲ့ဖြစ်ရင် တောင်းပန်လို့မရဘူး။”

ဟုပြောကာ နီမောင်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်သွားကြလေသည်။

ထိုအခါမှ မြန်းဖြူက အနားမှာရှိနေသော မာလာတို့ မေးလိုက်လေသည်။

“နီမောင် ပြောသွားတဲ့ ‘သူတို့’ ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ။”

www.burmeseclassic.com

“တခြားဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ တောင်စောင့်ဘီလူးကိုပဲ ပြော
သွားတာဖြစ်မှာပေါ့!”

ထိုစကားကြားတော့ မြနင်းဖြူစိတ်ထဲတွင် ကြောက်ရွံ့
စိတ်များ တစ်ကျော့ပြန်ဝင်လာပြန်တော့သည်။

အခန်း [၉]

ကျောက်တီလူးနှင့် အင်းချပ်ဗျား

မိုးမခရွာ ရွာဦးကျောင်း၌ ရွာလူကြီးဦးမွန်ထော်မှ ဦးဆောင်ပြီး ကျင်းပပြုလုပ်မည့် စုပေါင်းရှင်ပြုပွဲကြီးမှာ ရက်နီးနေဆဲပြီ။ ပွဲမတိုင်မီ ထားဝယ်နှင့် မြိတ်မှ ယိမ်းအဖွဲ့များပင် လာရောက်ဖြေဖျော်ပေးနေကြသည်။

တစ်ရွာလုံးမှာရှိသော ရွာသူရွာသားများတို့မှာလည်း မိမိဆုပ်ကိုင်နေသော အလုပ်များကို ရပ်တံ့ပြီး တစ်နှစ်တစ်ခါ ပျော်ရွှင်ခွင့်ရသော အလှူပွဲတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။

www.burmeseclassic.com

အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ရပ်ဝေးရောက်နေကြသူများမှလွဲပြီး ပြန်လာလို့ရသောရွာသူရွာသားများပင် ရွာသို့ပြန်ရောက်ကြလေပြီ...။

ထိုရက်များတွင် အချို့လည်း အလှူပွဲနေ့တွင် ဝတ်ဆင်ရန် ကျောက်ဘီလူးတောင်မှ လက်ဝတ်ရတနာများ သွားရောက်ငှားရမ်းကြသည်။

ရလာမည့်လူလည်းရှိသည်။

မရသူများလည်းရှိသည်။

ယခုရက်ပိုင်းရောက်တော့မှ ကျောက်ဘီလူးတောင်တွင် ရတနာပစ္စည်းငှားရမ်းယူရန် စိတ်အားထက်သန်နေသူများတွင် ကျော်သီဟတစ်ယောက်လည်း ပါဝင်နေသည်။ ၎င်းနေဖြင့် ထိုအရပ်ဒေသမှာ နေသူဖြစ်သောကြောင့် ထိုတောင်ရတနာပစ္စည်းများ ငှားရမ်းသုံးစွဲ၍ရသည်ကိုတော့ သတင်းကြားသည်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှတော့ ကိုယ်တိုင်မသွားဖူးခဲ့ပေ။ တစ်ရက်တွင် မြနင်းဖြူခေါ်သဖြင့် လိုက်သွားခဲ့ရာမှ ကိုယ်တိုင်ရတနာပစ္စည်းများ ငှားရမ်းခွင့် ကြုံလာခဲ့သည်။

ငှားရမ်း၍ရသော လက်ဝတ်ရတနာများကိုလည်း မြင်မြင်ခွင့်ရသည်။

စိန်၊ ပတ္တမြား၊ ပုလဲ စသော ကျောက်မျက်ရတနာတို့ကို ရွှေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော လက်ဝတ်ရတနာတို့မှာ မြင်ရုံနှင့် သွားရေကျစရာဖြစ်သည်။

ပစ္စည်းတစ်ခုတန်ဖိုးနှင့်ပင်လျှင် ချမ်းသာလောက်သော

ခြေအနေမျိုးရောက်နိုင်လေသည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်ဝင်စားနေခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တော့ ၎င်း၏ အဖွဲ့သားများနှင့် ထိုအကြောင်း

ပြောပြဖြစ်လေသည်။

အရက်သောက်ရင်းနှင့် ကျော်သီဟက ၎င်း၏ အတွေ့

ကြုံများကို ပြောပြခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်း၏အဖွဲ့သားများမှာ

သန်းခ၊ သာခိုးလှ၊ စံနက် ကျော်၊ သန်းရွှေနှင့် ပေတလူတို့ ဖြစ်

သည်။ ကျော်သီဟတို့ ခရီးထွက်လျှင် ထိုငါးယောက်က အမြဲ

ထိတ်ကြလေသည်။

“ဒါဖြင့် မင်းကိုယ်တိုင် ကျောက်ဘီလူးဆီက ရတနာ

အညှင်းတွေ ၎င်းလိုရခဲ့တယ်ပေါ့”

“အေး ရလာခဲ့တယ်”

“ငါတို့ကြားတုန်းက အဲဒီတောင်ကု လက်ဝတ်ရတနာ

လူတိုင်းလွယ်လွယ်နဲ့ ၎င်းလိုမရဘူးလို့ သတင်ကြားထား

မင်းကျတော့ လွယ်လှချည်လား”

“ဒီလိုလွယ်ရင်တော့ငါလည်း ငါ့မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေ

ဆီရဲ့ ၎င်းပေးဦးမှပဲ”

“ငှားတာတော့ဟုတ်ပါပြီ၊ ပျောက်သွားတော့ မင်းမှာ

လျှပ်စရာရှိလို့လား”

“မရှိတော့လည်း ရှိတာလျော်ပေးလိုက်တာပေါ့ဣ..

အညှင်းမပေးနိုင်တော့လည်း မွေးထားတဲ့ကလေး တစ်ယောက်

www.burmeseclassic.com

ကို ကျောက်ဘီလူးစားဖို့ ပေးလိုက်ရင်ပြီးရောပေါ့”

ဟု ပေတလူးကပြောရာ ကျန်လူများက အရက်ထွေထွေနှင့် ရယ်ကြလေသည်။

ထိုအခါ ကျော်သီဟက သောက်လက်စ အရက်ခွက်ထဲ ပြန်ချထားလိုက်ရင်း ပြောသည်။

“မင်းတို့က စဉ်းစားရင် ပေါ့ပေါ့ပဲ စဉ်းစားကြတယ် ဘယ်တော့မှ လေးလေးနက်နက် မစဉ်းစားကြဘူး၊ ငါကတော့ ဒီကိစ္စကို အချိကြီးကြံဖို့ စိတ်ကူးနေတယ်”

“ကဲ ပြောပါဦး၊ မင်းရဲ့ အကြံအစည်ကို..”

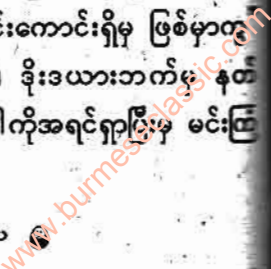
“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတို့တတွေ ကျောက်ဘီလူးတောင်က လက်ဝတ်ရတနာတွေငှားပြီး ယိုးဒယားဘက် သွားရောင်းရရင်မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတော့ကောင်းပါရဲ့၊ ကျောက်ဘီလူး လိုက်လာတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒီတော့လည်း သူ့ကိုနိုင်တဲ့ ဆရာရှာပြီး နှင်ထုတ်ရင် ရနိုင်တာပဲ”

“ဒီကိစ္စက မလွယ်လောက်ဘူး၊ ဒီလိုသာလုပ်လို့ရရင် လူတိုင်း မင်းလိုပဲလုပ်ကြမှာပေါ့၊ နောက်ပြီး ဒီလိုလုပ်တော့မယ်ဆိုရင် ဘီလူးနိုင်တဲ့ နတ်ဆရာကောင်းကောင်းရှိမှ ဖြစ်မှာကွ”

“သာဒိုးလှပြောတာမှန်တယ်၊ ဒိုးဒယားဘက်မှ နတ်ဆရာကောင်းကောင်းတွေရှိတယ်၊ အဲဒါကိုအရင်ရှာပြီးမှ မင်းကြံစည်တဲ့အတိုင်း လုပ်ချင်လုပ်ပေါ့”

ဟု ဝိုင်းဝန်း အကြံပေးကြလေသည်။

ကျော်သီဟကတော့ လက်မလျှော့ပေ။

“မင်းတို့ပြောတာလည်း ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာတို့အချို့ကြီးမကြံခင်မှာ နည်းနည်းစမ်းကြည့်ကြရင် မကောင်း သူးလား။”

“မင်းကဘယ်လိုလုပ်ချင်တာလဲ..”

ကျော်သီဟက ပြုလုပ်လိုသော အစီအစဉ်များကို ပြော ခြလေသည်။ ကျန်ငါးယောက်ကလည်း သူပြောသည့် အကြံအ ချဉ်းကို သဘောတူကြသေသည်။

နောက်တစ်ရက်မှာတော့ ၎င်းတို့ ငါးယောက်စလုံးစု စုတူတူ ကျောက်ဘီလူးတောင်သို့ သွားကြလေသည်။

သူတို့သွားသောအချိန်မှာ ညနေစောင်းအချိန်ပင်ဖြစ် သည်။ ကျော်သီဟက တစ်ကြိမ်ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးပြီးဖြစ်သဖြင့် မည်သို့ ပြုလုပ်ရမည်ကို သိသောကြောင့် ရှေ့မှဦးဆောင်ပြီးသွား သေးသည်။

၎င်းတို့နှင့်အတူ ရွှေငွေရတနာများ ထည့်ရန်အတွက် လာရောက်တစ်လုံးလည်း ယူဆောင်သွားလေသည်။

၎င်းတို့တောင်သို့ရောက်သောအခါတွင် လူသူအရိပ် အယောင်မမြင်ရတော့ပေ...။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေလေသည်။

တောင်ခြေ၌ရှိသော ဂူပေါက်ဝသို့ရောက်သောအခါ ကျော်သီဟက အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“လက်ဝတ်ရတနာ ပစ္စည်းတွေ ငှားချင်လို့ပါဗျို့။”

ဟု သုံးကြိမ်သုံးခါ အော်ပြောလိုက်သည်။

ဂူပေါက်ဝတွင် အသံများကပဲ့တင်ထပ်သွားလေသည်။
ခဏကြာသည်အထိ အတွင်းမှ ဘာမှအသံမကြားရသောကြောင့်
တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

“ဘာမှအသံမကြားရပါလား။”

“တောင်စောင့်ဘီလူးတော့ အိပ်ပျော်နေပြီထင်တယ်။”

“စံနက်ကျော် မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့
တော်ကြာ ဘီလူးထွက်လာလို့ ပြေးပေါက်မှားနေဦးမယ်။”

ဟု ထွန်းခက သတိပေးလိုက်သည်။

ဂူအတွင်းမှ အသံမကြားရသောကြောင့် ကျော်သီဟ
က နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်အော်လိုက်ပြန်သည်။

“ရတနာပစ္စည်းတွေငှားချင်လို့ပါဗျို့။”

နောက်တစ်ကြိမ် သုံးခါအော်သော်လည်း အတွင်းမှ
ပြန်မေးသံ မကြားရပေ။

မြနင်းဖြူနှင့်လာစဉ်က ဂူအတွင်းမှ ပြန်မေးသံကြားရ
သော်လည်း ယခုအခါမှာတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေ
သည်။

“ဘာသံမှမကြားရပါလား။ ကေန္တတောင်စောင့်ဘီလူး
ခရီးလွန်နေတာဖြစ်မယ်။”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။”

“ဖလားကို ဂူပေါက်ဝမှာ ချထားခဲ့မယ်ကွာ၊ မနက်လင်း

ရင်တော့ ရတနာတွေ ရောက်နေမှာပါ”

ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်ကာ ယူလာသော ဖလားကို ဝူပေါက် ခွံချထားပေးခဲ့ကာ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ပိုင်းရောက်တော့မှ သွေးကြည့် သောအခါ သူတို့ခထားခဲ့သောဖလားထဲတွင် ရွှေငွေလက်ဝတ် ရတနာများမတွေ့ရပဲ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ရောက်နေ သည်ကို တွေ့ကြရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျော်သီဟတို့တတွေမှာ ငိုရမလို ရယ်ရမလို ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“ဘယ်လိုလည်း ကျော်သီဟ မင်းပြောတော့ ရွှေငွေ ရတနာတွေ-ငှားလို့ရတယ်ဆို၊ အခုတော့ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲ တွေပဲ ဖလားထဲမှာ လာထည့်ထားပါလား”

“မြနင်းဖြူအတွက် ငှားပေးတုန်းကတော့ လက်ဝတ် ရတနာတွေရတာပဲ၊ အခုမှ ကျောက်ခဲတွေရောက်နေတာတော့ ငါလည်း မပြောတတ်တော့ဘူး”

“ဧကန္တ တောင်စောင့်ဘီလူးက မိန်းမတွေငှားရင်သာ ထက်ဝတ်ရတနာတွေ ထည့်ပေးပြီး၊ ယောက်ျားတွေငှားရင် ကျောက်တုံးတွေပဲ ထည့်ပေးတာဖြစ်မှာပေါ့ကွာ...”

ဟုပြောဆိုနေစဉ် ကျောက်တုံးတစ်တုံးနောက်မှ ‘ရှူး’ခနဲ အသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ခေါင်းထောင်ထဲ ထာသော မြွေတစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းကြီးကို တွေ့ကြရသည်။

ထန်းပင်လုံးတမျှ အရွယ်အစားကြီးမားသည့် မြွေကြီး

၏ ဦးခေါင်းပိုင်းကို မြင်ရသောအခါ ကျော်သီဟတို့မှာ ထိုနေရာ
၌ ဆက်မနေဝံ့ကြသောကြောင့် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ပြေးကြရ
လေတော့သည်။

နေမြင့်ချိန်ရောက်တော့ ထိုနေရာသို့ နီမောင်နှင့် ရင်
မောင်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့ ရောက်လာကြလေသည်။

ထိုနေရာရောက်သည်နှင့် ရင်မောင်ကို လုပ်စရာရှိတာ
လုပ်ခိုင်းထားခဲ့ပြီး နီမောင်က ထမင်းနှင့်ဟင်းများထည့်ထား
သောချိုင့်ကို ယူပြီး အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

ကျောက်ဘီလူး ရုပ်ထုကြီးရှေ့သို့ရောက်သောအခါ
ထမင်းနှင့်ဟင်းတို့ကို ဖက်ပေါ်မှာ ပုံပေးနေစဉ် တစ်နေရာမှ
လူတစ်ယောက်ထွက်လာလေသည်။

ဒီပ ပင်ဖြစ်လေသည်။

“မင်းနဲ့တောင် မတွေ့ရတာ အတော်ကြာပြီ”

“အေးကွာ ငါလည်း အလုပ်တွေများနေလို့ မင်းနဲ့လာ
မတွေ့ရတာပါ။ ဒါထက် ငါတို့ပေးတဲ့ငွေနဲ့ ထမင်းဟင်းတွေ
ချက်ပေးရတာ လောက်ငှရဲ့လား။”

“လောက်ငှတဲ့အပြင် ပိုတောင်နေပါသေးတယ်၊ ငါက
ငွေပြန်ပေးချင်ပေမယ့် မင်းကလက်မခံလို့သာ”

“မယူပါဘူး၊ ပိုရင်လည်း မင်းဆီမှာသာ သိမ်းထားလိုက်
ပါ။ နောင်နှစ် မင်းညီလေး ရှင်ပြုတဲ့အခါကျရင် ထည့်သုံးပေးဖို့
ကွာ..”

“စိတ်ချ၊ အဲဒီငွေတွေကို ငါတစ်ပြားမှ မသုံးဘူး၊ အလှူ

ရက်ရောက်မှ သုံးဖို့ရည်ရွယ်ထားပြီးသားပါ။ ငါ့ညီလေး ရှင်ပြု
ရင်တော့ မင်းလာခဲ့ရမယ်”

“လာလို့ရရင်တော့ လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ငါတို့အလှူဆိုပေမယ့် မင်းပေးတဲ့ငွေတွေလည်း ပါ
တာဆိုတော့ မင်းလည်း သက်ဆိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ရေစက်ချ
အမျှဝေရင် မင်းကိုပါ အမျှဝေပေးချင်လို့ပါ”

ဒီပက ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ငါလာလို့ရရင် လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ဒါထက် စောစောက ဒီတောင်ဘက်က လူတစ်စု ပြန်
ဈေးသွားတာတွေလိုက်တယ်။ သူတို့ ဒီတောင်ကိုလာပြီး ပစ္စည်း
ငှားကြတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာပစ္စည်းတွေရသွားကြသလဲမသိဘူး။ သူတို့တစ်ဖွဲ့
ထုံးက အရက်သမားတွေချည်းပဲ”

“ငါလည်း သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘာမှထည့်မပေး
လိုက်ပါဘူး”

နိမောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“နိမောင် မင်းတို့မိသားစုရော အလှူနေ့ရောက်ရင် ဝတ်
ဖို့ လက်ဝတ်ရတနာတွေ ယူဦးမလား”

“မယူတော့ပါဘူးကွာ။ ကိုယ်မပိုင်တဲ့ပစ္စည်း။ ကိုယ်နဲ့
မသက်ဆိုင်တာတွေ သုံးတယ်ဆိုတာ အန္တရာယ်များလှပါတယ်။
တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေ တွေ့ရင်လည်း လူ့ရဲ့စိတ်ကို

ပြောင်းလာစေတယ်။ ငါတို့မိသားစုက ရိုးသားဖြူစင်တာကိုပဲ တန်ဖိုးထားတယ်။ ဂုဏ်ပကာသနတွေကို မနှစ်သက်ကြပါဘူး။”

“မင်းမှာ ဖြူစင်တဲ့စိတ်ထားမျိုးရှိလို့လည်း ငါနဲ့ပေါင်း သင်းဆက်ဆံလို့ရတာပဲ။ ဒီဂူထဲမှာ မင်းနဲ့တွေ့တုန်း ငါပြုစရာ ရှိတယ်”

ဟုပြောဆိုကာ ကျောက်ဘီလူး ရုပ်တုကြီးနောက်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။

တကယ်တော့ ကျောက်ဂူအတွင်းမှာ အလင်းရောင် မရှိ ပေ။ ဂူပေါက်ဝမှ ဝင်လာသော အလင်းရောင်လောက်သာ ရှိလေ သည်။ ကျောက်ဘီလူးရုပ်တုရှိသော နေရာတစ်ဝိုက်မှာတော့ ထူးထူးခြားခြား အလင်းရောင်များရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မြင်နေရသည်။ နောက် ကျောဘက်ရောက်တော့ ကျောက်ဘီလူးကျောတစ်ဝိုက်တွင် အင်းချပ်များကိုတွေ့ရလေသည်။

စုစုပေါင်း အင်းချပ် (၁၂)ချပ်ရှိပြီး ကျောပြင်တစ်ခုလုံး ပြည့်နေလေသည်။

“အင်းချပ်တွေပါလား”

နီမောင်က တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် နီမောင်၊ ဒါ အဋ္ဌမုတ်အင်း (၁၂)ချပ်ပဲ။ အောက်မှာ ဘယ်လိုချရမယ်ဆိုတာရယ်၊ ဒီအင်းချပ်တွေကို ဘယ်လိုသုံးရမယ်ဆိုတာပါ ပါတယ်”

“ဒီအင်းချပ်တွေက ဘယ်လိုအစွမ်းရှိသလဲ”

“ဒီအင်းချပ် (၁၂)ချပ်ကို အညွန့်အတိုင်း အသုံးပြုရင် လောကမှာ မင်းလိုချင်တဲ့ အရာမှန်သမျှအားလုံး ရစေနိုင်တယ်”

“ဒါပေမယ့် ငါမှ ဒါတွေမလုပ်နိုင်တာပဲ ဒီပရယ်”

“မင်းမလုပ်နိုင်ပေမယ့် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ ဆရာကြီးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့တွေ့ရင် အသုံးချလို့ရအောင်လို့ ငါက ပြပေးတာပဲ”

“ဒါထက် ဒီအင်းချပ်တွေက ဒီအတိုင်း ကူးယူလို့ရသလား”

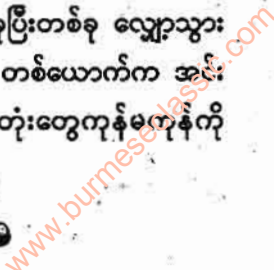
“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ အင်းဘီလူးက မင်းကို ဘယ်အနားကပ်ခံပါ့မလဲ၊ အခုတောင် ငါအနားမှာရှိနေလို့ သူက ဘာမှ မလုပ်ပဲ ငြိမ်နေတာ...”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“မင်း အင်းချပ်တွေကို ကူးယူချင်ရင်၊ အမဲသားတွေကို အရွယ်တော်တုံးပြီး ယူလာခဲ့ပါ၊ ဒီရောက်တဲ့အခါ ‘အင်းဘီလူးမင်း အမဲသားစားပါ၊ အင်းချပ်များလည်း ကူးခွင့်ပေးပါ’ ဆိုပြီး အမဲသားတုံးတွေကို သူ့ရှေ့မှာ ဖက်နဲ့ပုံပေးထားလိုက်ပါ”

“ဒီတော့ သူက စားမှာလား”

“သူစားတာကိုတော့ မင်းမြင်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ချပေးထားတဲ့ အမဲသားတုံးတွေတစ်ခုပြီးတစ်ခု လျှော့သွားတာကိုတော့ တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ တစ်ယောက်က အင်းချပ်တွေကို ကူးနေတဲ့အချိန်မှာ အမဲသားတုံးတွေကုန်မကုန်ကို ချက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ထားရမယ်”

“ကုန်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“မကုန်ခင် အမဲသားတုံးတွေ ထပ်ထည့်ပေးထားရတယ်။ အားလုံးကုန်သွားရင်တော့ သူစားနေတာ မကုန်ခင် ဝူအပြင်ကိုရောက်အောင် အမြန်ပြန်ထွက်ပေတော့”

“တစ်ကြိမ်နဲ့မပြီးခဲ့ရင်ကော ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“နောက်တစ်ကြိမ် အမဲသားတုံးတွေယူသွားပြီး အင်းဘီလူးကို အမဲသားကျွေးပြီးတော့ ထပ်ကူးယူပေါ့ကွာ”

“ငါကတော့ ဒါတွေဘာမှ မလုပ်တတ်ပါဘူး။ လုပ်တတ်တဲ့ဆရာတွေဘာတွေ တွေ့ရင်တော့ အကူအညီပေးသင့်ရင် ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး နိမောင်က ဝူပေါက်ဝသို့ ပြန်ထွက်လာသောအခါ ဒီပလည်း နှုတ်ဆက်ပြီး ဝူအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားလေတော့သည်။

နိမောင်စိတ်ထဲမှာတော့ ဆန်းကြယ်လှသော ကျောက်ဘီလူးတောင်အကြောင်း၊ ကျောက်ဘီလူးနှင့် အင်းချပ်များအကြောင်းတို့အပြင် ဒီပနှင့်တွေ့ရသော ဆန်းကြယ်မှုများအကြောင်းကိုပါ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်စပ်ကာ တွေးတောနေမိလေသည်။

အခန်း [၁၀]

သစ္စာပဲ့သုတို့၏ ကံကြမ္မာ

မိုးမခရွာကျောင်း၌ ပြုလုပ်သော စုပေါင်းရှင်ပြုပွဲကြီးက
 တော့ ပြီးသွားခဲ့ပေပြီ..။ ရှင်ပြုပွဲဟုသာဆိုသော်လည်း ထိုရက်
 တိုင်ခင်ကပင် ဖျော်ပွဲရွှင်ပွဲများထည့်သွင်းသောကြောင်း တစ်
 နှစ်တစ်ခါလောက်သာ ထိုကဲ့သို့သောပွဲမျိုး ကြုံတွေ့ကြရသည့်
 ရွာသူရွာသားများအတွက်ကတော့ ကျေနပ်လောက်စရာဖြစ်ခဲ့ကြ
 ပေသည်။

အလှူပွဲပြီးရပ်ဝေးမှလာကြသော ဧည့်သည်များလည်း ပြန်ကြလေသည်။ အရှေ့ဘက်ကမ်းမှလာရောက်ကြသူတို့လည်း ပြန်သွားကြလေပြီ။

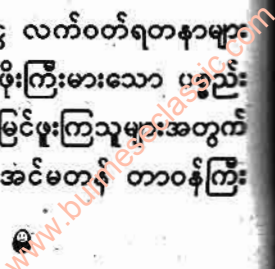
မိုးမခရွာ၊ ပျဉ်းမကုန်းရွာ၊ မရမ်းတောရွာ စသောရွာ များမှာ နေထိုင်ကြသူတို့လည်း အလှူရက်အတွင်း ဝတ်ဆင်ရန် ကျောက်ဘီလူးတောင်မှ ငှားရမ်းထားသော ရွှေငွေလက်ဝတ် ရတနာတို့ကို ငှားရမ်းထားသူကပင် ပြန်ပို့ပေးကြလေသည်။

ကျောက်ဘီလူးတောင်မှ ပစ္စည်းများငှားရမ်းထားလျှင် သုံးရက်အထိ ဝတ်ဆင်ခွင့်ရှိပြီး သုံးရက်ပြည့်ပါက သစ္စာခံပြီး ငှားရမ်းသူက ကိုယ်တိုင်ပင် ထိုပစ္စည်းများကို ပြန်ပို့ပေးကြရလေ သည်။ သုံးရက်ကျော်ပြီး ပြန်ပို့မပေးလျှင်တော့ ကျောက်ဘီလူး တောင်ဘက်မှ တောင်ဟီသံပေးတတ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ တောင်ဟီသံပေးလျှင်တော့ မနေဝံ့ကြတော့ ပေ။ အချို့မေ့မေ့လျော့လျော့ရှိနေလျှင်သော်မှ ချက်ချင်း ပြန်ပို့ ပေးကြရသည်။

တောင်ဟီသံမှာ သတိပေးခြင်းပင်ဖြစ်ပြီး...ထိုရက်ကျော် သည်အထိ ပြန်မပို့သေးပဲထားဦးမည်ဆိုလျှင်တော့ အန္တရာယ် များနှင့် တွေ့ကြရသည်။

ကျောက်ဘီလူးတောင်မှ ရွှေငွေ လက်ဝတ်ရတနာများ ငှားရမ်းဝတ်ဆင်ခွင့်ရခြင်းမှာ ထိုမျှတန်ဖိုးကြီးမားသော ပစ္စည်း များကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့မဆိုထားနှင့်၊ မြင့်ပင်မမြင့်ဖူးကြသူများအတွက် ကတော့ ဂုဏ်ယူစရာဖြစ်သော်လည်း အင်မတန် တာဝန်ကြီး

သာကိစ္စမျိုးတော့ဖြစ်သည်။

အသက်ဘေးအန္တရာယ်နှင့်ရင်းပြီး ပြုလုပ်ရသော အ
ချုပ်မျိုးလည်းဖြစ်သည်။

အကယ်၍ သစ္စာခံပြီး ငှားရမ်းထားခဲ့သော ပစ္စည်းများ
ထဲမှ တစ်ခုခုပျောက်ဆုံး ပျက်စီးပါက လျှော်စရာလည်း မရှိသော
ကြောင့် ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့ကြရတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ငှားရမ်း၍ရသော်လည်း အချို့မယူဝံ့ကြပေ။

ယခုလည်း အလှူပွဲပြီးသည်နှင့် ကျောက်ဘီလူးတောင်

ပစ္စည်းငှားရမ်းယူထားကြသူတို့မှ မိမိတို့ငှားရမ်းယူထားသည့်
ပစ္စည်းများကို အချိန်မဆိုင်းပဲ ပြန်ပို့ပေးကြရသည်။

ပစ္စည်းငှားရမ်းထားသူများထဲတွင် မြနင်းဖြူလည်း

အဝါအဝင်ဖြစ်သည်။

မြနင်းဖြူတို့ မိသားစုမှာ ထိုရွာတွင် စီးပွားရေးအဆင်

ပြကြသူများဖြစ်သဖြင့် မြနင်းဖြူအတွက် ဝတ်ဆင်ရန် လက်
ဆံ့ရတနာအချို့တော့ရှိပေသည်။

သို့သော် သာမန်လက်ဝတ်လက်စားများသာရှိသည်။

စိန်၊ ပတ္တမြား၊ နီလာ၊ ပုလဲစသော ကျောက်မျက်ရတနာ
များဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ရတနာပစ္စည်းမျိုးကတော့ မရှိပေ။

ပတ္တမြား၊ စိန် စသော တန်ဖိုးကြီးမားလှသည့် ကျောက်

မျက်ရတနာတို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ရတနာပစ္စည်းမျိုးကတော့
မရှိဆိုင်ဖို့မဆိုထားနှင့်၊ မြင်ဖူးသည်ပင်မရှိကြပေ။

ထို့ကြောင့် ကျောက်ဘီလူးတောင်မှ သွားရောက်ငှား

www.burmeseclassic.com

ရမ်းပြီး ဝတ်ဆင်ခြင်းဖြစ်၏။

ယခုတော့ အလှူပွဲလည်းပြီး၊ သုံးရက်လည်းစေ့ပြီဖြစ် သဖြင့် ငှားရမ်းထားသော ပစ္စည်းများ ပြန်ပို့ရန် ပြင်ဆင်ရတော့ သည်။

မြနှင်းဖြူက ငှားရမ်းယူထားသော ပစ္စည်းများကို ဒေ သေအချာစစ်ဆေးပြီး ပုဝါဖြင့်ထုတ်ကာ ကျော်သီဟလက်သို့ ပေးသည်။

“ငါလိုက်ခဲ့ရဦးမလား”

“နင်မလိုက်ပါနဲ့တော့ ပင်ပန်းပါတယ်၊ ငါပဲ အစေ တစ်ယောက်ခေါ်ပြီး သွားပို့ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ငါမလိုက်လို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ ပစ္စည်းငှားတုန်းက နင် ယောက်ငှားခဲ့ပြီးတော့ ပြန်ပို့တော့မှ နင်တစ်ယောက်တည်းဆီ တော့...”

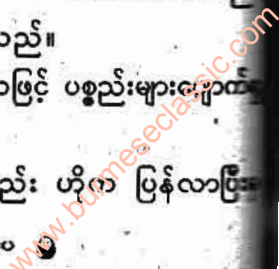
“ဒီလောက်လည်း စိတ်ပူမနေစမ်းပါနဲ့ဟာ..ပစ္စည်း တွေငှားတုန်းက ငါက သစ္စာခံပေးခဲ့ရတာဆိုတော့ ငါပြန်ပေးရင် လည်း ပြီးတာပါပဲ”

ဟုပြောလေသည်။

မြနှင်းဖြူကတော့ ကျော်သီဟ တစ်ယောက်တည်း ပစ္စည်းသွားပို့မှာကို စိတ်မချဖြစ်နေသည်။

ကျော်သီဟ၏ စရိုက်ကိုသိသဖြင့် ပစ္စည်းများပျောက် မည်ကိုစိတ်မချဖြစ်နေမိခြင်းဖြစ်၏။

“နင် အရက်သောက်ချင်လည်း ဟိုက ပြန်လာပြီး”

သောက်ချင်သောက်နော်၊ ဟိုတောင်ကိုတော့ ရောက်အောင်သွား
ပြီး ပစ္စည်းတွေ သွားပို့ပေးလိုက်ပါနော်၊ တော်ကြာ တစ်ခုခုဖြစ်
နေမှဖြစ်...”

“ဘာလဲ၊ နင်က ငါ့ကိုစိတ်မချဖြစ်နေတာလား”

“နင့်ကို စိတ်မချလို့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ငှားထား
တဲ့ပစ္စည်းတွေပျောက်မှာစိုးလို့ မှာနေတာ..”

ကျော်သီဟက ဘာမှပြန်မပြောတော့ပဲ ရတနာပစ္စည်း
ဆိုင်ကိုယူသွားပြီး ထွက်သွားလေတော့သည်။

သူထွက်သွားတော့မှ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မင်းဖြူကပြော
လာသည်။

“ကျော်သီဟက သွေးသားတော်တယ်ဆိုပေမယ့် စိတ်မ
ချဘူး၊ ရိုးသားတဲ့စိတ်လည်း သိပ်မရှိဘူး၊ ငါက ဦးထန်ဖုန်းရှိန်
နက်နာကြောင့်သာ မလွဲသာလို့ ဆက်ဆံနေရတာ၊ နောက်ဆိုရင်
သူနဲ့ တောထဲတောင်ထဲ ဘယ်တော့မှ မလိုက်သွားနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအမေ၊ အဲဒီနေ့ကလည်း မာလာပါလာလို့
ဆိုက်သွားတာပါ”

“နောက်ပြီး ပြောစရာရှိသေးတယ်၊ ကိုယ့်ဆီမှာလည်း
လက်ဝတ်လက်စားတွေ ရှိသင့်သလောက်ရှိတာပဲ၊ ဘာကြောင့်
ဒီလောက်အန္တရာယ်များတဲ့ ကျောက်ဘီလူးတောင်က လက်ဝတ်
ရတနာတွေ ငှားဝယ်ချင်ရတာလဲ၊ ငါတို့ဆို ဒီအရပ်မှာ ငယ်ငယ်
အတည်းက နေလာခဲ့ကြတာပဲ၊ တစ်ခါမှ မငှားခဲ့ဖူးဘူး”

မြနှင်းဖြူကတော့ ကိုယ်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ ဘာမှပြန်

မပြောပဲ မိခင်ဖြစ်သူရှေ့မှာ ခေါင်းငုံ့နေရလေသည်။
 “လက်ဝတ်ရတနာတွေက ဘယ်သူငှားတာလဲ”
 “သူငှားပေးတာပါ”

“အခုပြန်ပို့တော့ သူတစ်ယောက်တည်းသွားပို့တာလား
 မဟုတ်တာလုပ်ခဲ့ရင်တော့ အခက်ပဲ”

မြနှင်းဖြူ စိတ်ထဲမှာ စောစောကတည်းက စနိုးစနောင့်
 ရှိနေရာ ဒေါ်မင်းဖြူက ထိုသို့ပြောတော့မှ မီးလောင်ရာလေထဲ
 သကဲ့သို့ ပိုဆိုးသွားလေတော့သည်။ မတတ်နိုင်တော့ပေ။

မြနှင်းဖြူတို့ ပိုင်ဆိုင်သော ခြံမှာ အတော်ပင် ကျယ်ဝန်း
 သည်။ ထိုခြံဝန်းကျယ်ကြီးထဲတွင် သူတို့နေထိုင်ရန် ဆောက်ထား
 သော နှစ်ထပ်ပျက်ထောင်အိမ်ကြီးလည်းရှိသည်။ ကျော်သီဟ
 အပါအဝင် အလုပ်သမားများနေရန် ဆောက်ပေးထားသော အိမ်
 ကျယ်ကြီး တစ်လုံးလည်းရှိသည်။

ထိုအိမ်ကြီးတွင် ဝယ်ယူထားသော ပစ္စည်းများလည်း
 သိုလှောင်ထားသည်။ အလုပ်သမားများလည်း နေကြသည်။

အိမ်ထောင်ရှိသူများကတော့ အလုပ်ရှိသည့်အခါ လာ
 ရောက်နေကြပြီး အိမ်ထောင်မရှိသော လူလွတ်များကတော့
 ထိုအိမ်ကြီးမှာပင် လာရောက်နေကြလေသည်။

သူတို့အဖွဲ့တွင် ထွန်းခ၊ သာဒိုးလှ၊ သန်းရေအတို့ ဘုံ
 ယောက်က မိန်းမနှင့်ကလေးများရှိကြပြီး၊ ကျော်သီဟ၊ နှစ်
 ကျော်၊ ပေတလူတို့ သုံးယောက်ကတော့ လူလွတ်များဖြစ်ကြ
 သောကြောင့် ထိုအိမ်ကြီး၌ပင် နေကြလေသည်။

ထိုညက အနောက်ဘက်၌ ရှိသော အိမ်ကြီးတွင် ကျော် သီဟ စံနက်ကျော်နှင့် ပေတလူတို့ သုံးယောက်သာရှိနေကြ သည်။

နေ့လည်က ကျောက်ဘီလူးတောင်သို့ ပစ္စည်းများ သွား ခို့ပေးကြစဉ်ကလည်း အခြားသူများမပါပဲ ၎င်းတို့သုံးယောက် သာသွားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

၎င်းတို့သွားခဲ့ကြစဉ်က ပစ္စည်းထုပ်ထဲမှ ပတ္တမြားဖြင့် ဖြူလုပ်ထားသော လည်ဆွဲတစ်ခုကို ကျော်သီဟ ယူထားလိုက် သည်ကို ကျန်နှစ်ယောက်ကသိကြသည်။

“ကျော်သီဟ နေ့လည်က ပစ္စည်းတစ်ခု မင်းယူထား ထိုက်တယ်မဟုတ်လား။”

ကျော်သီဟက အရက်သောက်နေရင်းမှ ခေါင်းညိတ်ပြ သည်။

“ယူထားလို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ တော်ကြာ တောင်စောင့်ဘီလူး လိုက်လာတော့ ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

“မလာပါဘူးကွာ၊ လူတွေကနည်းနည်းကို များများလုပ် ပြောနေကြတာပါ။ လူတွေရဲ့ပစ္စည်းကို ယူရင် အမှုအခင်း ဖြစ် နိုင်သေးတယ်။ ဒီလိုပစ္စည်းမျိုးယူထားတော့ ဘယ်သူကမှ လာပြီး တရားစွဲမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။”

ဟုပြောလေရာ ကျန်နှစ်ယောက်လည်း ထွေထွေထူးထူး ဘာမှ ပြန်မပြောကြတော့ပဲ အရက်သောက်မြဲသောက်နေကြ လေသည်။

ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန်ရောက်တော့ ကျောက်ဘီလူးတောင်
ဘက်မှ တောင်ဟီသံကြီးပေါ်ထွက်လာသည်။

တောင်ဟီသံမှာ မိုးချုန်းသံကဲ့သို့ ကျယ်လောင်လှသော
ကြောင့် ထိုအရပ်ဒေသတွင်နေကြသော ရွာများမှ လူများကြား
ကြရလေသည်။

ထိုအသံကြောင့် အလှူရက်က လက်ဝတ်ရတနာများ
ငှားရမ်းဝတ်ဆင်ခဲ့ကြသူတို့မှာ မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

မိမိတို့ကိုများ သတိပေးခြင်းဖြစ်သလား...!

တစ်ခုခုများ အမှားအယွင်းဖြစ်ခဲ့လေသလား၊ အမျိုးမျိုး
တွေးတောကာ စိုးရိမ်ပူပန်နေကြရသည်။

တောင်ဟီသံကို အရက်သောက်နေသည့် ကျော်သီဟ
တို့သုံးယောက်လည်း ကြားကြရသည်။

“တောင်ဟီသံမဟုတ်လား”

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ်”

“ဧကန္တ ငါတို့ကို သတိပေးတာများ ဖြစ်မလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အလှူရက်က လက်ဝတ်ရတနာ
ပစ္စည်း ငှားဝတ်ကြတဲ့လူတွေက အများကြီးပါ၊ တခြားလူတွေက
သတိပေးတာပဲဖြစ်မှာပါ၊ ဒီလောက်လည်း မကြောက်ကြစမ်း
နဲ့”

ကျော်သီဟက ပြောသဖြင့် ကျန်နှစ်ယောက်က အား
ထပ်မပြောကြတော့ပေ...။

“ဒီတစ်ခေါက် ယိုးဒယားဘက်သွားရင် အဲဒီပစ္စည်းထဲ

သူ့သွားပြီး တစ်ခါတည်း ရောင်းထားခဲ့မယ်၊ ဒီပစ္စည်းငါတို့
ဆက်ထဲမှာ မရှိတော့ရင် ပြီးရောမဟုတ်လား”

သူတို့လိုချင်ရင် ယိုးဒယားလိုက်သွားပြီး တောင်းပေး
တော့”

“မင်းယူထားတဲ့ လည်ဆွဲက ပတ္တမြားတစ်လုံးတင် မ
နည်းရမှာ၊ မင်းတော့ ချမ်းသာတော့မယ်ထင်တယ်”

“ငါချမ်းသာရင် မင်းတို့နှစ်ကိုလည်း မမေ့ပါဘူး၊ ဒီဘဝ
ဆလွတ်အောင် ငါပေးဖို့ စိတ်ကူးထားပြီးသားပါ”

ထိုသို့ပြောဆိုရင်း အရက်သောက်နေကြရာ နောက်
ဆပ် တောင်ဟီသံ နှစ်ခါထပ်ကြားရလေသည်။

သို့သော်လည်း ကျော်သီဟတို့ကတော့ အရက်သောက်
မြဲသောက်နေကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူတို့ရှိသော တဲအနောက်ဘက်မှ ခြေ
သံပြင်းပြင်းနှင့် နင်းလျှောက်လားသော ခြေသံကြီးကို ကြားကြ
ရလေသည်။

ထိုပြင် သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများအပေါ်မှ နင်းလျှောက်လာ
သောကြောင့် သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများ ကျိုးပဲ့သံများကိုပါ ကြားရ
တော့မှ သုံးယောက်သား မျက်လုံးပြူးသွားကြလေတော့သည်။

“ဘာသံလည်း မသိဘူး”

“ခြေသံတော့ခြေသံပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ကြမ်းနူး
တော့ လူတော့ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး”

“စံနက်ကျော် ထွက်ကြည့်ကွာ..”

ခဲ”

“ငါတစ်ယောက်တည်းတော့မသွားဝံ့ဘူး၊ မင်းပါလို့

“သွေးကလည်းနည်းလိုက်တာကွာ”

ဟုပြောပြီး စံနက်ကျော်နှင့် ပေတလူတို့နှစ်ယောက် အိမ်အနောက်ဘက်သို့ ထသွားကြလေသည်။

အချိန်မှာ ညဦးပိုင်းအချိန်ပင်ရှိသေးသော်လည်း တောအရိပ်ကြောင့် တဲအနောက်ဘက်မှာ မှောင်နေလေသည်။

သို့သော် ကောင်းကင်မှ အလင်းရောင်အချို့ကြောင့် ဝိုးတဝါးတော့မြင်ရသေးသည်။

အိမ်ပေါ်မှလှမ်းကြည့်သောအခါမှာတော့ ထူးထူးထူးထူး ဘာမှမတွေ့ရပေ...။

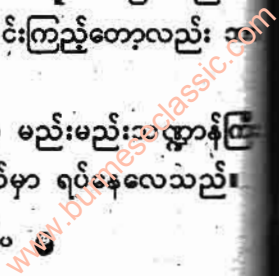
စောစောကကြားရသော ခြေသံလည်း မကြားရပြန်ပေသို့ကြောင့် နှစ်ယောက်သား ဓားတစ်လက်နှင့် လှံတစ်ချောင်းကိုယူကာ အောက်သို့ဆင်းသွားကြသေသည်။

အိမ်ကြီးအနောက်ဘက်တွင် ကွက်လပ်ရှိပြီး တောစင်မှာတော့ အိမ်သာတစ်လုံးသာရှိတော့သည်။

နှစ်ယောက်သား ထိုနေရာတစ်ဝိုက်သို့ လိုက်ကြည့်ကြသော်လည်း ဘာမှမတွေ့ရသဖြင့် ပေတလူက ပြောသည်။

“ခြေသံသာကြားရတာပါ၊ ဆင်းကြည့်တော့လည်း ဘာမှမတွေ့ရပါလား။”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် တောစပ်မှ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးထွက်လာပြီး ပေတလူ၏နောက်ဘက်မှာ ရပ်နေလေသည်။

ပေတလူကတော့ ကျောပေးထားသောကြောင့် နောက်
မှရောက်လာသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးကို သတိပြုမိဟန်
မတူပေ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေသော စံနက်ကျော်ကတော့
လှမ်းမြင်ရသောကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“ပေတလူ၊ မင်း...မင်း အနောက်မှာ”

“ဟင်..ဘာလဲ”

ဟုပြောကာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့မှ နောက်ဘက်မှာ
ရပ်နေသည့် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးကို မြင်ရလေတော့သည်။

အရွယ်က လူတစ်ယောက်ထက် နှစ်ဆခန့်မြင့်ပြီး ကိုယ်
လုံးကိုယ်ထည်ကလည်း ‘ထွားကျိုင်းသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အမွှေးရှည်များ ဖုံးထားလေသည်။

နီရဲနေသော မျက်လုံးနှစ်လုံးက အပြင်ဘက်သို့ ပြူး
ထွက်နေသည်။

ပြဲထွက်နေသော ပါးစပ်ထဲမှ အစွယ်နှစ်ချောင်းက အ
ပြင်သို့ ငေါထွက်နေလေသည်။

ဒေါသဖြစ်နေသောကြောင့် နှာခေါင်းပေါက်မှ နှာမူတ်
သံတို့ကို ကြားနေရသည်။

“ဘီ ..ဘီလူး”

ပေတလူးက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ရေရွတ်
လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ရပ်နေသော ဘီလူးထံမှ စကားသံတွေက်လာ
သည်။

“ယူထားတဲ့ပစ္စည်းကို သုံးရက်ကြာလို့မှ လာမအပ်ရင် သက်ဆိုင်သူတွေကို လာသတ်ပစ်မယ်”

အသံဩဩကြီးနှင့်ပြောသံ ကြားရပြီးနောက်၊ နှစ်ယောက်သား ကြောက်လွန်းသဖြင့် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ကြတော့ပဲ ငြိမ်နေကြရလေသည်။

သို့သော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ဝင်ပူးနေသကဲ့သို့ တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်နေကြလေသည်။

ထို့နောက် အနားမှာရပ်နေသော ဘီလူးကကြောက်စရာကောင်းသော မျက်နှာကြီးဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်မျက်နှာအနီးသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

အပြင်သို့ ပြူးထွက်နေသည့် နီရဲနေသော မျက်လုံးနှစ်လုံးနှင့် အပြင်သို့ ငေါထွက်နေသည့် အစွယ်နှစ်ချောင်းကို အနီးကပ်တွေ့ရသည်နှင့်ပင် နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်လိုမှ ဟန်ဆောင်မနေနိုင်ကြတော့ပဲ ဝူးဝူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ကာ အိပ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြေးကြလေတော့သည်။

ပေတလူနှင့် စံနက်ကျော်တို့နှစ်ယောက် အော်သံများက တိတ်ဆိတ်နေသောအချိန်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ ကြားလိုက်ကြရပေသည်။

အခန်း [၁၅]

ပစ္စရိယ ရန်ငြိုးရန်...

မြနင်းဖြူမှာ ညက အော်သံကြားရသဖြင့် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်နေသောကြောင့် တစ်ညလုံး ကောင်းစွာအိပ်ပျော်ခဲ့ပေ။ စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် စိုးရိမ်စိတ်များလည်း ဝင်နေလေသည်။

“ညက ကျောက်ဘီလူးတောင်ဘက်က တောင်ဟီသံလည်းကြားရတယ်။ ကျော်သီဟတို့နေတဲ့ အိမ်ဘက်ကလည်း အော်သံတွေကြားလိုက်ရတယ်။ ဘာတွေများဖြစ်နေတာလည်း ဓမ္မိဘူး”

ကျော်သီဟတစ်ယောက် ငှားထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ပြန်မှပို့ခဲ့ရဲ့လား မသိပါဘူး”

ဟု တွေးနေမိသည်။

တစ်ဖက်ကလည်း...

“အမေ သတိပေးတဲ့စကားတွေက သိပ်မှန်တာပဲ။ ကိုယ့်မှာရှိတာနဲ့ ရောင့်ရဲတာပဲ ကောင်းတယ်။ ဂုဏ်ပကာသနတွေ မက်ပြီး မလုပ်သင့်တာတွေ လုပ်မိလို့ ငါအခုလို စိတ်ပူနေရတာပဲ။ နောက်တော့ တော်ပါပြီ။ ကျောက်တီလူးတောင်က ပစ္စည်းတွေငှားဝတ်ဖို့တော့ စိတ်မကူးတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်မှာရှိတာနဲ့ပဲ အေးအေးနေပါတော့မယ်”

ဟုတစ်ယောက်တည်း နောင်တရနေမိလေသည်။ နေ့လည်ပိုင်းအချိန်ရောက် သူမရှိရာသို့ နီမောင်တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာလေသည်။

မြနှင်းဖြူက မလာစဖူး အလာထူးသော နီမောင်ကို မြင်တော့ စိတ်ထဲမှ အံ့ဩသွားမိလေသည်။

“နီမောင်ပါလား နင်ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ”

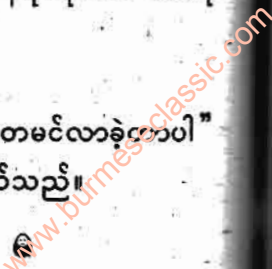
“နင့်ဆီကိုပဲ တမင်လာခဲ့တာပါပဲ”

ဟုပြောသဖြင့် အိမ်ရှေ့မှာပင် နေရာထိုင်ခင်း ပေးလိုက်လေသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ...ဟင်”

“နင့်ကို ပြောစရာစကားရှိလို့ တမင်လာခဲ့တာပါ”

မြနှင်းဖြူက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“နင့်စကားက အဆန်းပါလား၊ ပြောစရာရှိရင်လည်း ပြောပေါ့”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး...”

နီမောင်က ဆက်ပြောရမှာ ခက်နေဟန်ဖြင့် မြနှင်းဖြူ ဈာန်နာကို အားနာစွာတစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

မြနှင်းဖြူကတော့ နီမောင်အမူအယာကိုကြည့်ပြီး နားမလည်သလိုဖြစ်နေမိသည်။

“ပြောစရာရှိတာ ဆက်ပြောလေဟယ်”

“ငါပြောချင်တာ တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ အလှူရက်တုန်းက နင်တို့ကျောက်ဘိုးတောင်က ပစ္စည်းငှားခဲ့ကြသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ငှားခဲ့တယ်၊ နင်နဲ့တောင်တွေ့ခဲ့သေးတာပဲ”

“ငှားတဲ့ပစ္စည်းတွေရော အစုံလင်ပြန်ပို့ပေးပြီးပြီလား”

“ပို့ပြီးပါပြီ”

“ဘယ်သူပို့တာလဲ နင်ကိုယ်တိုင်သွားပို့ခဲ့တာလား”

“မဟုတ်ဘူး...ကျော်သီဟသွားပို့ခဲ့တာ၊ ငှားတုန်းကလည်း သူပဲတာဝန်ခံပြီး ငှားပေးခဲ့တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ နီမောင်”
မြနှင်းဖြူက စိုးရိမ်သောအမူအယာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“နင်တို့ငှားယူလာခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲက ပတ္တမြားလည်ဆွဲတစ်ခု ကျန်နေသေးတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟင်...”

ထိုစကားကြောင့် မြနင်းဖြူမှာ ခေါင်းနုပန်းကြီးသွား
လေတော့သည်။

ပတ္တမြားလည်ဆွဲမှာ သူမကိုယ်တိုင် ဝတ်ဆင်ခဲ့သည့်
ပစ္စည်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုပစ္စည်းတွေကို ကျော်သီဟယူသွားစဉ်ကပင် စိတ်ထဲ
မှ တထင့်ထင့်ဖြစ်နေမိရာ ယခုတော့ မမျှော်လင့်ပဲ ထိုစကား
ကြားရသောကြောင့် များစွာစိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုဖြစ်သွားမိလေ
တော့သည်။

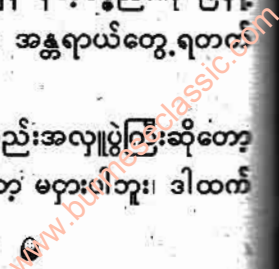
“ငါတို့ငှားလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ပတ္တမြားလည်ဆွဲ
တစ်ခုပါလာတာ အမှန်ပါပဲ။ အဲဒီလည်ဆွဲကို ငါကိုယ်တိုင်ပဲ
ဝတ်ခဲ့သေးတယ်။ ကျော်သီဟ ပြန်ပို့တဲ့အထဲမှာပါ မပါတော့
ငါမသိဘူး”

“နင် ညက တောင်ဟီသံ ကြားရတယ်မဟုတ်လား”

“ကြား...ကြားလိုက်မိတယ်”

“အဲဒါ သတိပေးတာပဲ။ အဲဒီတောင်က ပစ္စည်းငှားရင်
သုံးရက်ယူထားလို့ရတယ်။ သုံးရက်ပြည့်ရင် ပြန်ပို့ပေးရတယ်။
တစ်ခုခုမေ့လျော့ပြီး ကျန်နေရင် နောက်ထပ်သုံးရက် အချိန်ပေး
သေးတယ်။ အဲဒီသုံးရက်အတွင်းမှာ ကျန်နေတဲ့ပစ္စည်းကို ပြန်ပို့
ပေးရတယ်။ တကယ်လို့ မပို့ရင်တော့ အန္တရာယ်တွေ့ရတယ်
တယ်”

“ခုကွပါပဲ နီမောင်ရယ်။ ငါလည်းအလှူပွဲကြီးဆိုတော့
ငှားဝတ်မိပါတယ်။ ဒီလိုဖြစ်မှန်းသိရင်တော့ မငှားပါဘူး။ ဒါထက်

ဒီအကြောင်းတွေကို နင်ဘယ်လိုသိနေတာလဲဟင်”

“တောင်မှာနေတဲ့လူတွေ လာပြောပြလို့ သိရတာပါ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သုံးရက်မပြည့်ခင်တော့ ကျန်တဲ့ပစ္စည်းကို ရှာဖွေ
ပြီး ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပေါ့ဟာ..”

ဟုပြောပြီး နီမောင်က နေရာမှထသည်။

“နီမောင်..”

နီမောင်က တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“နင်..အခုလို လာပြောတာ ငါသိပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်။ တကယ်လို့ ငါတို့မှာ အခက်အခဲရှိရင်လည်း အကူအညီ
ပေးပါဦးနော်...”

နီမောင်က ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြသည်။

“နင် အကူအညီလိုရင် ငါကိုပြောပါ။ တတ်နိုင်တဲ့ အကူ
အညီမျိုးဆိုရင်တော့ ငါပေးပါ့မယ်”

ဟုပြောပြီး ပြန်သွားလေသည်။

နီမောင်ပြန်သွားသော မြနင်းဖြူက ထိုအကြောင်းကို
မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မင်းဖြူကိုပြောပြသည်။

ဒေါ်မင်းဖြူကမှ တဆင့် ဦးထန်ဖုန်းရှိန်ကိုပြောသည်။

ဦးထန်ဖုန်းရှိန်က ထိုအကြောင်းကိုသိသောအခါ ကျော်
သီဟကိုခေါ်ပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးလေသည်။

ကျော်သီဟမှာ ထိုကဲ့သို့ အမေးခံရသဖြင့် များစွာအံ့ဩ
သွားလေသည်။

“ဦးလေးကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“နီမောင်လာပြောသွားလို့ သိတာပေါ့”

“ဒါထက် သူကဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်လိုသိနေတာလဲ”

“ထိုသို့မေးသောအခါ ဦးထန်ဖုန်းရှိန်က စိတ်မရှည်သောလေသံမျိုးဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“သူ့မှာလည်း သိနိုင်တဲ့အကြောင်းတွေရှိလို့ သိတာနေမှာပေါ့၊ မင်းကိုငါတစ်ခုတော့ သတိပေးမယ်၊ လူလူချင်းလိမ်တာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ပရလောကသားတွေပါ သွားလိမ်ရင်တော့ မင်းသေလိမ့်မယ်”

ကျော်သီဟက မကျေမနပ်ဖြစ်နေလေသည်။

“ဒီတော့ မင်းယူထားတဲ့ ပစ္စည်းရှိရင် ချက်ချင်းသွားပြန်ပို့ပေးလိုက်၊ တော်ကြာ မင်းအတွက်ကြောင့် ငါတို့မိသားစုတွေပါ ဒုက္ခရောက်ကြရလိမ့်မယ်”

ဟုပြောသည်။

ထိုမျှသာမကသေးပဲ ဒေါ်မင်းဖြူကလည်း မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောဆိုပြန်သည်။

မြနှင်းဖြူကလည်း အပြစ်တင်သည့် လေသံမျိုးဖြင့် ပြောပြန်လေသည်။

“နင်ကို ငါအတန်တန်မှာနေရက်နဲ့ ၊ နင်က ဒီလိုလုပ်တယ်၊ နှင့်ကြောင့် နင်သာမကဘူး ငါတို့မိသားစုပါ ဒုက္ခရောက်ကြလိမ့်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်ယူထားတဲ့ပစ္စည်းကိုသာ ချက်ချင်းသွားပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါ...”

ဟုပြောလေသည်။

ကျော်သီဟ စိတ်ထဲမှာတော့ အကြီးအကျယ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေလေသည်။

ဘကြီးဖြစ်သူအပါအဝင် တစ်အိမ်သားလုံးက ဝိုင်းပြောကာခံရသဖြင့် ရှက်နေမိသည်။

သူ၏ မရိုးသားသောအထုပ်ကို ဖြေပြရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသောကြောင့် မလုံမလဲဖြစ်နေရသည်။

ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ရခြင်းမှာလည်း နီမောင်၏ပယောဂ မကင်းဟု ယူဆမိနေသောကြောင့် နီမောင်အပေါ်မှာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိလေသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ကျော်သီဟမှာ မနေ့ဝံ့တော့သဖြင့် ယူထားသော ပတ္တမြားလည်ဆွဲကို ကျော်ဘီလူးတောင်သွားပြန်ပို့ပေးရတော့သည်။

ထိုတောင်မှ အပြန်တွင် နီမောင်တို့ ညီအစ်ကို လယ်ကွက်ဖော်နေသော နေရာဘက်သို့ လှည့်သွားလေသည်။

သူနှင့်အတူ အဖော်ခေါ်လာသော စံနက်ကျော်နှင့် ပေလူတို့နှစ်ယောက်လည်း ပါလာကြသည်။

နီမောင်နှင့်တွေ့တော့ ကျော်သီဟက ပြောသည်။

“မင်းက ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စကို ဘာကြောင့်ဝင်ပါချင်လဲ”

“ငါကဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“မြန်းဖြူတို့မိသားစုကို ပတ္တမြားလည်ဆွဲ ငါယူထား

တယ်ဆိုပြီး လာပြောသွားတယ်မဟုတ်လား”

“ငါကမင်းယူတယ်လို့မှ မပြောတာ၊ မြင်နှင်းဖြူငှားဝတ် တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခု ကျန်နေသေးလို့ သွားပြီး သတိပေးခဲ့တာပဲ ဒါထက် ဒီလောက်ဒေါသထွက်နေရအောင် ပတ္တမြားလည်ဆွဲ မင်းယူထားတာမို့လား”

ထိုစကားကြောင့် ကျော်သီဟမှာ ပိုပြီးဒေါသဖြစ်သွား လေသည်။

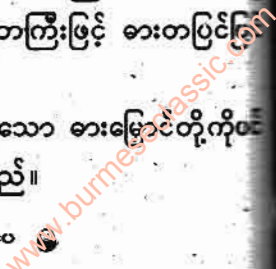
“အဲဒါ မင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ မင်းက ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် မလုပ်ပဲ သူများကိစ္စထဲမှာဝင်ရှုတ်တယ်၊ နေစမ်းပါဦးကွ ကျောင်း ဘီလူးတောင်ကဘီလူးနဲ့ မင်းနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့ မင်းထဲ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စမှာ ဝင်ရှုတ်ရတာလဲ”

ကျော်သီဟ ဒေါသကြီးနေသလောက် နီမောင်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးအမူအယာပင်ရှိလေသည်။

“မြနှင်းဖြူတို့ မိသားစုက ငါတို့ရွာသားတွေပဲ၊ ရွာသူ ရွာသားအချင်းချင်းတွေ တစ်ယောက်အကြောင်းရှိရင် တစ်ယောက် က အကူအညီပေးရမှာပေါ့၊ ငါဝင်ပြီး အကူအညီပေးတာ ဒီသ ဘောပါပဲ”

ထိုသို့ပြောသောအခါ အတူပါလာကြသော ပေတထူး နှင့် စံနက်ကျော်တို့ကလည်း ဒေါသတကြီးဖြင့် ဓားတပြင်ခြင်း ဖြစ်နေကြသည်။

ခါးကြားတွင် ဆောင်ယူလာသော ဓားမြှောင်တို့ကိုဖော် လက်ဖြင့် တစမ်းစမ်းဖြစ်နေတော့သည်။

“မင်းက ဘယ်သဘောနဲ့ပဲ ဝင်ပြောတာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊

အခုအခြေအနေကတော့ မင်းဝင်ရွတ်လို့ ငါအရှက်ကွဲရတာတော့
သေအချာပဲ။ ဒါကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ မင်းအပေါ်
မကျေနပ်နိုင်ဘူး...”

ဟုပြောဆိုကာ သုံးယောက်သား ပြန်သွားကြလေ
သည်။ နီမောင်ကတော့ သူတို့သုံးယောက်ကို ကြည့်ပြီး သက်
ငြင်းချလိုက်လေသည်။

ရင်မောင်ကလည်း ထိုအခြေအနေကို မြင်သောအခါ
ချိမ်းသောအသံဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

“အစ်ကို သူတို့ကြည့်ရတာ အစ်ကိုကို ကျေနပ်ပုံမရဘူး၊
ဘာကြောင့် ရန်ရှာနေရင်ခက်မယ်..”

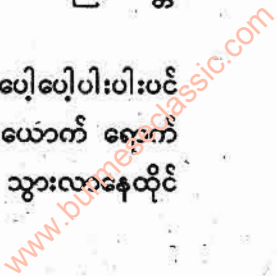
“ဒါကတော့ သတိတော့ထားရမှာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့က မှန်
တရားကနေတာပဲ။ စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိပါဘူး။”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

နီမောင်နှင့် ရင်မောင်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ အ
သက်အရွယ်ချင်းက ကွာသော်လည်း ကိုယ်ခန္ဓာချင်းက မတိမ်း
မဆိမ်းရှိသည်။

ထို့ပြင် ရင်မောင်က အသက်ငယ်ရွယ်သော်လည်း သတ္တိ
အသုတစ်ယောက်တော့မဟုတ်ပေ..။

ယခင်ကတော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင်
သွားလာနေကြသော်လည်း ကျော်သီဟတို့သုံးယောက် ရှေးက
တည်းက ပြီး ရန်ရှာသွားကတည်းက သတိထားပြီး သွားလာနေထိုင်

ကြရလေသည်။

ထိုနေ့က အချိန်အခါမဟုတ် ညနေပိုင်း အချိန်တွင် မိုးအုံ့လာပြီး မိုးပေါက်များ ကျဆင်းလာသည်။

မိုးရွာလာလျှင်တော့ ကျွတ်၊ ခြင်စသော သတ္တဝါများ အုံ့လိုက်ကျင်းလိုက်ထွက်လာပြီး အလုပ်လုပ်သူတို့ကို အန္တရာယ် ပေးကြသဖြင့် ဆက်နေရန်မသင့်သဖြင့် ပစ္စည်းများသိမ်းပြီး ပြန်လာကြသည်။

ညနေစောင်းပင်ရှိသေးသော်လည်း မိုးရိပ်များကြောင့် မှောင်နေလေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်မှာလည်း လူသွားလူလာမရှိ သလောက် ရှင်းနေလေသည်။

တောလမ်းတစ်နေရာမှ ပြန်လာကြစဉ် တစ်နေရာ ရောက်တော့ အဝတ်များဖြင့် မျက်နှာကိုစည်းထားကာ ရုပ်ဖျတ် ထားသော လူငါးယောက်ထွက်လာပြီး သွားမည့်လမ်းပေးမှာ ပိတ်ရပ်လိုက်ကြသည်။

နီမောင်တို့ညီအစ်ကို လက်ထဲမှာတော့ တောခုတ်ရာ တွင်အသုံးပြုသော ဓားရှည်များကို အသီးသီးကိုင်ထားကြသည် သူတို့အနေဖြင့် ရန်သူများနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရသော်လည်း ကြောက် ရွံခြင်းမရှိကြပေ။

ထိုအခြေအနေက သူတို့ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားသော အခြေအနေပင်ဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ဘယ်သူတွေလည်း၊ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”
လူငါးယောက်က ထွေထွေထူးထူး မပြောတော့ပဲ၊ တုတ်

စားများကိုင်ကာ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။

နီမောင်တို့ကလည်း ပါလာသောစားများဖြင့် ပြန်လည်
တိုက်ခိုက်ကြရလေသည်။

သို့သော်လည်း ငါးယောက် နှစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်က
ဆစ်ကြောင်း၊ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာလည်း တိုက်ခိုက်
ရေး ကျွမ်းကျင်သူများမဟုတ်ကြသဖြင့် အခြေအနေကတော့
သိပ်မကောင်းလှပေ။

တိုက်ခိုက်ရင်းနှင့်ပင် နီမောင်ရော ရင်မောင်ပါ ဒဏ်ရာ
ဒဏ်ချက်များ ရကြလေသည်။

လူငါးယောက်ကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို ထွက်
ဆိန်မရအောင် ပိတ်ဆို့တိုက်ခိုက်နေကြလေသည်။

မိုးကလည်း တဖြောက်ဖြောက်နှင့် မစဲသေး။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း အမှောင်ရိပ်ကပိုများလာသည်။

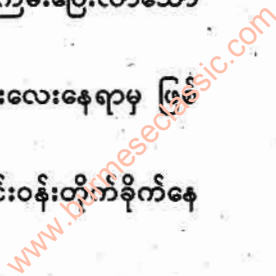
လူသွားလူလာပြတ်လှသော တောစပ်တစ်နေရာမှာ
ဆော့ လူနှစ်ယောက်ကို ရုပ်ဖျက်ထားကြသော လူငါးယောက်
ဆီက သဲကြီးမဲကြီးနှင့်ပင် ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေကြပေသည်။

အခြေအနေကတော့ သိပ်မကောင်းလှပေ...။

ထိုအခိုက်မှာပင် တောတွင်းမှ ဒရုကြမ်းပြေးလာသော
ခြေသံကိုကြားလိုက်ရသည်။

ခြေသံကတစ်နေရာမှမဟုတ်ပဲ သုံးလေးနေရာမှ ဖြစ်
လာသည်။

ထိုခြေသံကြောင့် နီမောင်တို့ကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေ

သူများက လှည့်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

တောတွင်းမှ ပြေးထွက်လာသူများကတော့ အခြားဟုတ်ပေ။ တစ်ကိုယ်လုံး အမွှေးအမျှင်များဖုံးနေပြီး ဘီလူးကဲ့သို့ ကြောက်စရာကောင်းသော ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ရှိနေကြသူများပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

တောတွင်းမှထွက်လာသူများမှာ လေးယောက်ဖြစ်သည်။ ဘီလူးနှင့်တူသောသူများက တဟုန်ထိုးပြေးလာကြရာ ချက်ချင်းအနားသို့ရောက်လာကြပြီးနောက် နီမောင်တို့အပိုင်းဝန်းရန်မူနေကြသူများကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။ ၎င်းတို့တွင် ဓားလုံလက်နက်မပါကြပေ။

ချွန်ထက်သော လက်သည်းရှည်များနှင့် အစွယ်များသာပါကြလေသည်။

လူငါးယောက်ကလည်း နောက်ထပ်ရောက်လာသူများကို ဓား၊ လှံစသော လက်နက်များဖြင့် တိုက်ခိုက်ကြသော်လည်း ထိရောက်မှုတော့မရှိပေ။

အမွှေးရှည်များခံနေသောကြောင့်လားတော့မသိတော့ပေ။ ဓားဖြင့်ခုတ်၍မရ၊ လှံဖြင့်ထိုးသော်လည်း မပေါက်ပဲ ရှိနေတော့သည်။

သို့သော် ဘီလူးနှင့်တူသောသူများ၏ ချွန်ထက်သော လက်သည်းရှည်များဖြင့် ကုတ်ခြစ်ခြင်း၊

အစွယ်များဖြင့် ကိုက်ဖြတ်သော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကိုတော့ လူငါးယောက်တို့မှ မရှုမလှခံကြရလေသည်။

ထိုအခြေအနေမှာတော့ နီမောင်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်စရာမလိုပဲ နံဘေးမှ ကြည့်ရုံသာ ကြည့်
နေကြသည်။

မိုးတဖွဲကျနေသော မှောင်ရီသမ်းစအချိန်မှာတော့ အံ
ကြိတ်သံ၊ မာန်ဖီသံ၊ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံများဖြင့် အကျည်းတန်
နေလေသည်။ မိုးရေနှင့်အတူ သွေးများကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ခုလုံး နီရဲနေလေပြီ...။

တီလူးနှင့်တူသောလူများကို ဘယ်လိုမှ ခုခံတိုက်ခိုက်
၍ မရမှန်းသိသောအခါ လူငါးယောက်မှာ ခြေဦးတည်ရာ ထွက်
ပြေးကြလေတော့သည်။

တီလူးနှင့်တူသောသူများကလည်း နောက်မှ ထပ်ကြပ်
ထွာလိုက်သွားကြလေသည်။

မရှေးမနှောင်းများပင် တောထဲမှ စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်
သံများကို မသဲမကွဲကြားကြရသည်။

ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များရနေသော နီမောင်တို့ ညီအစ်ကို
နှစ်ယောက်လည်း ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်ကို
တော့ သူတို့မသိကြတော့ပေ...။

အခန်း [၁၂]

တောနက်ထဲမှ အလောင်းပျား

နီမောင်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ကံကောင်းထောက်
မခဲသဖြင့် အသက်မသေခဲသော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံးတော့
ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ရခဲ့ကြပေသည်။

ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး လယ်ကွက်ရှိရာသို့ပင် မ
သွားနိုင်ကြပဲ အိမ်မှာပင်နားကြရလေသည်။ ကျောက်ဘီလူးအ
တွက် ထမင်းဟင်းများကိုပင် ပို့မပေးနိုင်ကြတော့ပေး။

ထိုအတွက် စိတ်ကောင်းဖြစ်မိသော်လည်း နီမောင်အ

နေဖြင့် ယခုအချိန်တွင် လယ်ကွက်ရှိရာသို့ပင် မသွားနိုင်သေးသောကြောင့် မတတ်နိုင်ကြတော့ပေ။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များရထားကြသဖြင့် ဘယ်သူမှ မသွားနိုင်ကြပေ။

ကျောက်ဘီလူးအတွက် ထမင်းဟင်းများပိုပေးရန် အခြားတယောက်ကို လွှတ်ရန်လည်း မဖြစ်ပေ။ ဒီပနှင့်တွေ့စဉ်က ဝူအတွင်းသို့ နီမောင်တစ်ယောက်မှလွဲပြီး အခြားဘယ်သူမှ ခေါ်မလာရန် မှာထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကိုတော့ ကပ္ပိယကြီး ဦးဗန်ကောင်းက ဆေးကုပေးလေသည်။

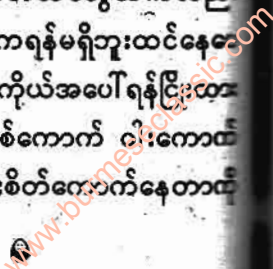
“မင်းတို့ ညီအစ်ကိုက ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ပြီး အေးအေးနေကြတာပဲ ဘယ်လိုရန်ငြိုးရန်စတွေရှိလို့များ အခုလို အသက်ကို ရန်ရွာကြတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့လည်း မသိပါဘူး အဘရာ”

“ဘယ်သူတွေဆိုတာရောသိသလား”

“မျက်နှာတွေကို အဝတ်နဲ့စည်းထားလို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေမှန်းတောင် မသိလိုက်ပါဘူး”

“ရုပ်ဖျက်ထားတာဆိုတော့ ဓာတ်သိတွေထဲကလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကရန်မရှိဘူးထင်နေမယ့်၊ တခြားသူက သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ကိုယ်အပေါ်ရန်ငြိုးထားနေတာတွေလည်း ရှိတတ်တယ်ကွ၊ သစ်ကောက် ငါးကောက် တာကိုသာ တွေ့ရပေမယ့် လူရဲ့အတွင်းစိတ်ကောက်နေတာထို”

တော့ မမြင်နိုင်ကြဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ...”

“ဒီတော့ နောက်ပိုင်းတွေမှာတော့ သတိထားပြီးနေပေါ့ ကွာ၊ ဒါထက် မင်းတို့ကို အကူအညီပေးသွားတာ ဘီလူးတွေလို ပြောသံကြားတယ်၊ ဟုတ်သလား”

“ကျွန်တော်လည်း သေသေချာချာတော့ မမြင်လိုက်ရဘူး၊ ဒါပေမယ့် သာမန်လူတွေနဲ့တော့ မတူဘူး ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံး အမွေးတွေရှိပြီး မျက်နှာကတော့ ဘီလူးနဲ့တူတယ်”

ဦးဗန်ကောင်းက ကွမ်းအစ်အတွင်းမှ ကွမ်းယာကို ယာနေရင်း နားထောင်နေသည်။

“ဒီအရပ် ဒေသတွေက အရင်က ဘီလူးတွေနေသွားခဲ့တဲ့ နေရာတွေရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် တောနက်ကြီးတွေထဲမှာ ဘီလူးတွေ ရှိချင်ရှိနိုင်သေးတာပေါ့”

နီမောင်ကတော့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒါထက်၊ မင်း ကျောက်ဘီလူးတောင်နားမှာ အလုပ်လုပ်နေရင်းနဲ့ နောက်ထပ် ထူးခြားတောတွေရော ထပ်တွေ့ရသေးသလား”

ဒီပနှင့်တွေ့ပြီး ကျောက်ဘီလူးရုပ်ထုကြီးကို ထမင်းဟင်းများ ပို့ပေးနေရပုံများကိုတော့ ဦးဗန်ကောင်းအား ပဏမတွေ့စဉ်ကပင် ပြောပြထားခဲ့ပြီးဖြစ်လေသည်။

“တွေ့တယ်အဘ၊ အရင်က ထမင်းဟင်းတွေကို ဂူ

ပေါက်ဝမှာပဲ ပုံပေးရတယ်၊ အခုတော့ ကျောက်ပူထဲရောက်
အောင် ဝင်ပို့ပေးရတယ်”

“ပူထဲမှာရော ထူးထူးခြားခြား ဘာတွေတွေ့ခဲ့ရသလဲ”
နီမောင်က ကျော်ဘီလူးရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်နှင့် ကျောဘက်
တွင် အင်းကွက်များရှိကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒီပပြောတာတော့ ကျောက်ဘီလူးကြီးကျောမှာ ရေး
ထားတဲ့အင်းတွေက ‘အဋ္ဌမုတ်အင်း’ ချပ်တွေလို့ ပြောတယ်၊ အား
လုံး (၁၂)ချပ်တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ကျောက်ဘီလူးကျောမှာထိုးထားတဲ့ အင်းဆိုရင်တော့
သိဒ္ဓိရှိတဲ့အင်းချပ်တွေပဲဖြစ်ရမယ်”

“အင်းချပ်တွေအပြင် အစီအရင်ပြုလုပ်ရမယ့် စာတွေ
လည်းရေးထားသေးတယ်”

“ဟန်ကျလိုက်ပလေ၊ ဒီအင်းချပ်တွေသာရရင်တော့ လို
ချင်တာကို အစီအရင်နဲ့ လုပ်ရင်ရမယ့်သဘောရှိတယ်၊ ဒီအင်း
ချပ်တွေကိုလိုချင်ရင် ဘယ်လိုကူးယူရမတဲ့လဲ”

“ကျောက်ဘီလူးကို အမဲသားကျွေးပြီး ကူးယူရင်ရတယ်
လို့တော့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ အင်းချပ်တွေကို ကူးယူစေချင်
လို့ မင်းကိုတမင်ခေါ်ပြလိုက်တာပဲဖြစ်ရမယ်၊ မင်းနေကောင်
တော့မှပဲ ငါပါလိုက်ပြီး အခြေအနေကြည့်ရမယ်”

“ဒီပကတော့ ပူတွင်းကို ဘယ်သူမှ မခေါ်နဲ့နဲ့လို့မှာ
ထားတယ်..”

“ဒီတော့လည်း သူ့ဆီမှာ ခွင့်တောင်းကြည့်ရမှာပေါ့
ကွာ၊ ဝင်ခွင့်ပေးတော့လည်း ဝင်ကြည့်တာပေါ့၊ ဝင်ခွင့်မပေး
တော့လည်း ဝင်ခွင့်ရတဲ့မင်းကိုပဲ ကူးယူခိုင်းရမှာပေါ့”

ဟုပြောဆိုကာ ဦးဗန်ကောင်းလည်း သူတို့အတွက်
ဆေးပေးထားခဲ့ပြီး ကျောင်းသို့ပြန်သွားလေတော့သည်။

ညနေပိုင်းအချိန်ရောက်သောအခါ နီမောင်တို့နေအိမ်
သို့ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ထပ်ရောက်လာပြန်သည်။ မြနင်းဖြူနှင့်
ဇာလာတို့နှစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ နီမောင်ကတော့ ထူးထူး
ခြားခြား ရောက်လာကြသော မြနင်းဖြူတို့ကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩ
နေလေသည်။

“မြနင်းဖြူတို့ပါလား၊ ဘယ်ကလှည့်လာကြတာလဲ”

“ဒီကိုပဲတမင်လာကြတာပါ၊ နင်တို့ သတင်းကြားလို့
သတင်းလာမေးတာပါ၊ နင် ဒဏ်ရာတွေအတော်များသလား”

“ကြီးကြီးမားမားဒဏ်ရာတော့ မရပါဘူး”

“ဒါထက် ဘယ်သူတွေက နင်တို့ကိုရန်ရှာတာလဲ၊ နင်သိ
သလား”

ထိုသို့မေးတော့ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“သူတို့က ရုပ်ဖျက်ထားလို့ မျက်နှာလည်း မမြင်လိုက်ရ
ပါဘူးဟာ..”

“ဘာကြောင့် အခုလိုရန်ရှာတာလဲဟင်”

“ငါလည်းမသိပါဘူး၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်နေတော့
ဘယ်သူတွေကရန်ငြိုးထားနေမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

မြနှင်းဖြူက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“နင် အခုလို ဖြစ်တာ ငါ့ကိုအကူအညီပေးခဲ့လို့များ ဖြစ်တာလားလို့တောင် ထင်မိတယ်၊ ဒါပေမယ့် နင်တို့ ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ကျော်သီဟတို့လည်း အိမ်မှာ ရှိနေကြတယ်”

“အခုသူတို့ဘယ်မှာလဲ”

“မနက်ကပဲ ယိုးဒယားဘက်သွားကြပြီ”

“သူတို့တော့ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါ၊ တစ်ရွာတည်းသားချင်းတွေဆိုတော့လည်း ငါတို့သိမှာပါ၊ တခြားလူတွေဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်”

မြနှင်းဖြူက မသိမသာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြန်သည်။

“နင်တို့ကိုဘယ်သူတွေက ဝင်ပြီး အကူအညီပေးသွားတာလဲ ရွာထဲမှာ ပြောသံကြားတာက ဘီလူးတွေက ဝင်ကူပေးသွားတာဆို ဟုတ်လား”

“မှောင်နေတော့ သေသေချာချာတောင် မမြင်လိုက်ရပါဘူးဟာ၊ ဘီလူးတွေလား လူတွေလားမသဲကွဲလိုက်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မြနှင်းဖြူကတော့ နီမောင်ပြောသည့် အဖြေကို ကျေနပ်ဟန်မတူပေ...။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကရန်သူမရှိဘူးလို့ထင်နေပေမယ့် ကိုယ်မသိတဲ့ ရန်သူတွေက ရှိချင်ရှိနေတာဆိုတော့ နောက်ပြီး နင်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က လူသူမနီးတဲ့ တောပိတ်မှာသွား

ပြီး အလုပ်လုပ်နေကြတာဆိုတော့ သတိတော့ထားကြပေါ့ဟာ”
ထိုစကားကြောင့် နီမောင်စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်သလိုဖြစ်
သွားမိလေသည်။

“ငါတို့အတွက် စိုးရိမ်ပေးတဲ့အတွက် နကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်၊ နောက်ပြီး သတိပေးတဲ့အတွက်လည်း နင့်ကိုကျေးဇူးတင်
ပါတယ်”

“တစ်ရွာတည်းသားချင်းတွေပဲ၊ နင်တောင် ငါ့အတွက်
တကူးတကလာပြီး အကူအညီပေးသေးတာပဲ၊ ငါက ဒီလောက်
စာလေး သတိပေးစကားပြောရတာ အပန်းမကြီးလှပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ အခုလိုတကူးတက သတင်းလာမေး
ပြီး သတိပေးစကားပြောသွားတဲ့နင့်ကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ရမှာ
ပါပဲ”

ထိုအခါ အနားမှာရှိနေသော မာလာကပြုံးစေ့စေ့နှင့်
စင်ပြောလေသည်။

“နင်က ဒီလောက်ကျေးဇူးတင်နေမှတော့ ကျေးဇူးရှိတဲ့
သူကို ကျေးဇူးဆပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေါ့ဟာ”

“အို မာလာကလည်း ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိဘူး”
ဟု မြနှင်းဖြူက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ဟန့်တားလိုက်
သဖြင့် မာလာက စကားရပ်တဲ့သွားလေသည်။

နီမောင်အနေဖြင့်လည်း မာလာစကားကြောင့် ရင်ထဲ
မှာ လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

သို့သော်လည်း ထိုအခွင့်အရေးမျိုးက နောက်တစ်ကြိမ်

ရဖို့ရန် မလွယ်ကူသောကြောင့် အရဲစွန့်ပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“ငါလည်းစိတ်ကူးထားပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် နင်ကြားထဲကဝင်ပြီး အကူအညီပေးမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“အို..ပဲလှော်ကြား ဆားညပ်တာမျိုးတော့ မဖြစ်ပါရစေနဲ့။ ဒီလောက်ဝင်ပြောပေးပြီးမှတော့ ရရော့ပေါ့။ အဆင်ပြေတဲ့နေ့ကျတော့ နင်တို့ နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ပြီး ကျေးဇူးဆပ်ကြပေါ့”

ဟုပြောရာ မြနင်းဖြူလည်း ရှက်ကိုးရှက်ကမ်းဖြင့် နေရာမှ ထသွားလေတော့သည်။

ထိုအခါ နီမောင့်အနီးမှာ ကျန်နေခဲ့သော မာလာက ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ပြောလေသည်။

“ကဲ..အခုတော့ အဆင်ပြေသွားပြီ မဟုတ်လား”

“ဟင်..ဘာအဆင်ပြေတာလဲ”

“နင်က အတော်အတာပဲကိုး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဒီလိုအပြောခံရတာကို မျက်နှာနီလာပေမယ့် စိတ်မဆိုးပဲ ရှက်နေပြီဆိုရင်တော့ နောက်ထပ်နင်ပြောချင်တဲ့စကား ပြောပေတော့ သူလက်ခံတော့မယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

“အော်..ဒီလိုလား”

“အေးဟုတ်တယ်၊ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် မျက်နှာနီတယ်ဆိုတာ နှစ်ခုပဲရှိတယ်၊ တစ်ခုက သူမကြိုက်တာပြောလို့ ဒေါသထွက်ပြီး မျက်နှာနီတာ။

နောက်တစ်ခုက သူသဘောကျနေတာကို လူရိပ်မိသွားလို့ ရှက်ပြီး မျက်နှာနီတာ သိပြီလား”

“အင်း အခုလိုပြောပြတော့မှပဲ ရိပ်မိသလိုဖြစ်မိတော့ တယ်။ ဒါပေမယ့် သေချာပါ့မလား။”

“ရိပ်မိတယ်လည်းပြောသေးတယ်။ အုတူတူပြောနေ သေးတယ်။ မျက်နှာနီပြီး ဒေါသထွက်နေရင် နင့်ကို ပိုးစိုးပက် စက် ပြောသွားမှာပေါ့။ မျက်နှာနီပြီး ရှက်နေရင်တော့ အခုလိုပြော ပြီး ထွက်ပြေးသွားမှာပေါ့ နီမောင်ရဲ့။”

“အေး...သိပြီ..သိပြီ..”

“သိပြီဆိုရင်တော့ မြနင်းဖြူရဲ့ မေတ္တာကိုရအောင်ကြိုး စားပေတော့။ သူကလည်း နင့်ကို စိတ်ဝင်စားပုံရပါတယ်။”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

“သူသဘောမကျရင် ဒီလိုအပြောခံဖို့ဝေးရော၊ နင့် အ နားကိုတောင်မလာဘူး။ ငါသိသမျှတော့ သူကဘယ်သူ့ဆီမှ တကူးတကသွားတာမျိုးမရှိဘူး။ နင့်ဆီကျမှ တကူးတကလာတာ ဒါကိုမသိသေးဘူးလား။”

“နင် အခုလိုပြောပြပေးတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မာလာရယ်။”

“ငါကိုကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး။ သူ့ကိုပဲ ကျေးဇူးတင် ရမှာပါ။ ငါက သူ့ခေါ်လို့ လိုက်လာရတာ...”

ဟုပြောကာ မာလာလည်း ထပြန်သွားလေတော့သည်။

နီမောင်ကတော့မမျှော်လင့်ပဲ မြနင်းဖြူသဘောကို တစွန်းတစသိခွင့်ရလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် ကျေနပ်မှုများနှင့် ပျော်ရွှင်နေမိလေသည်။

နောက်တစ်ရက်မှာတော့ တောထဲမှ အမဲလိုက်ပြီး ပြန်လာကြသော မုဆိုးများက တောထဲတွင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်သေဆုံးနေကြသော လူသေအလောင်းများတွေ့ခဲ့ရသဖြင့် ရွာလူကြီး ဦးမွန်ထော်အား လာရောက်ပြောပြကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးမွန်ထော်က အလုပ်အားသော ရွာသားအချို့ကိုပါခေါ်ပြီး တောထဲသွားရန် ပြင်ဆင်လေသည်။

နီမောင်လည်း ဒဏ်ရာများ သက်သာစပြုနေပြီဖြစ်သဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူဦးဘရှိန်နှင့် အတူလိုက်သွားလေသည်။

လူသေအလောင်းများတွေ့လာခဲ့သည့် မုဆိုးများကလည်း လမ်းပြခေါ်သွားကြလေသည်။

တောတွင်းတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါမှာတော့ သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြားမှာ သေဆုံးနေသော အလောင်းများထံတွေ့ကြရသည်။

တစ်နေရာတည်းမှာမဟုတ်ပဲ နေရာအနှံ့မှာရှိနေကြခြင်းဖြစ်ပြီး စုစုပေါင်း ငါးလောင်းဖြစ်သည်။

အလောင်းများရှိသောနေရာတစ်ဝိုက်မှာတော့ သွေးညှိနဲ့အပုတ်နဲ့များ လှိုင်နေလေသည်။

ယင်မမည်းရိုင်းများကလည်း တဝေါဝေါနှင့် ဝိုင်းအုံကြသည်။ အချို့အလောင်းများမှာ တောကောင်များ ကိုက်ဖြတ်စားသောက်သွားကြသောကြောင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေကြပေပြီ။

ထိုအလောင်းများကိုမြင်တော့ နီမောင်က မှတ်မိသွား

လေသည်။

မျက်နှာများကို အဝတ်စည်းထားပြီး သူတို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြသူများပင်ဖြစ်ကြလေသည်။

သရတော့ သေနေကြပေပြီ။

တောတိရစ္ဆာန်များကိုကပ်ဖြတ်ထားသောကြောင့် ဝံ့ပန်း သဏ္ဍာန်ပျက်နေသော်လည်း အချို့လူတို့၏ ကိုယ်ပေါ်မှာတော့ အစွယ်ရာများ၊ လက်သည်းဖြင့်ကုတ်ခြစ်ထားသော အစင်းကြောင်းကြီးများကို တွေ့ကြရသည်။

“ဒီလူတွေက တစ်နေ့က ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကို ဝိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်သွားကြတဲ့လူတွေပဲ”

နီမောင်က ပြောပြလိုက်သည်။

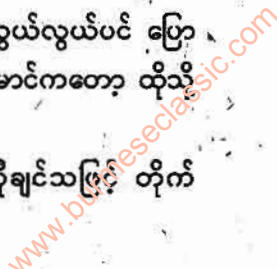
“ကြည့်ရတာ ငါတို့နယ်သားတွေတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး၊ ယိုးဒယားဘက်ကလာကြတဲ့ ယိုးဒယားလူမျိုးတွေဖြစ်ပုံရတယ်”

“ဒီလူတွေက ဘာမှရန်ငြိုးရန်စမရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုကို ဘာကြောင့် သတ်ဖို့ကြိုးစားရတာလဲ”

“မင်းတို့မှာ ပစ္စည်းပါတယ်ထင်လို့ ဓားပြတိုက်တာ သည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

ဦးမွန်ထော်ကတော့ သူထင်တာကိုလွယ်လွယ်ပင် ပြောဆိုက်သော်လည်း လက်တွေ့ကြုံခဲ့ရသော နီမောင်ကတော့ ထိုသို့မထင်ပေ။

ထိုနေ့က တိုက်ခိုက်ပုံမှာ ပစ္စည်းလိုချင်သဖြင့် တိုက်

ခိုက်ကြသည်နှင့်မတူပဲ၊ အသက်လိုချင်သဖြင့် သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူသာအသိဆုံးဖြစ်ပေသည်။

အကယ်၍သာ ထိုနေ့က အကူအညီပေးမည့်သူများ ရောက်မလာပါက ယခုတွေ့ရသော အလောင်းများကဲ့သို့ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေနေကြလောက်ပေပြီ...။

“ဒီလူငါးယောက်စလုံးကို ဘယ်သူတွေဝင်သတ်သွားတာဖြစ်မလဲ”

“နီမောင်တို့ကိုဝင်ပြီး အကူအညီပေးသွားတဲ့ ဘီထုတွေဖြစ်မှာပေါ့”

ဟုတစ်ယောက်တစ်မျိုး ထင်မြင်ချက်ပေးကာ ပြောနေကြလေသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ရွာသားများက အလောင်းများကို မြေကျင်းများတူး၍ မြုပ်ထားပေးခဲ့ပြီး အားလုံးရွာသို့ ပြန်လာကြလေတော့သည်။

နီမောင်စိတ်ထဲမှာတော့ သူမသိသောသူများက သူတို့ဘာကြောင့်ရန်ရှာကြသည်ဆိုသော အချက်ကို တွေးတောမိလေသည်။

အခန်း [၁၃]

ကျောက်တီလူးကိုအစာကျွေး၍ အင်းဖျားကူးယူခြင်း

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက်တွင် နိမောင်တို့ အစ်ကိုလည်း ဒဏ်ရာများသက်သာပျောက်ကင်းသွားကြပြီ ဖြစ်သဖြင့် လက်ကွက်ရှိရာသွားရန် ပြင်ကြလေသည်။

ဦးဘရှိန်ကတော့ သားနှစ်ယောက်ကို စိတ်မချသောကြောင့် သူပါလိုက်ခဲ့မည်ဟု ပြောသည်။

သို့သော် နိမောင်က ဦးဘရှိန်ပါလျှင် ဒီပနှင့်မတွေ့ရ ညှိစိုးသောကြောင့် ဖခင်ဖြစ်သူကို အိမ်မှာပင်ထားခဲ့လေသည်။

www.burmeseclassic.com

နီမောင်စိတ်ထဲမှာတော့ သူတို့အသက်အန္တရာယ်ဖြင့်
တွေ့ရသည်ထက် ကျောက်ဘီလူးရုပ်တုရှိရာသို့ ထမင်းနှင့်ဟင်း
များ ပို့မပေးရသည်ကိုပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလေသည်။

ထိုနေ့မနက်က လယ်ကွက်ရှိရာသို့ သွားသောအခါ
ဒေါ်ကျင်မေက ထမင်းနှင့်ဟင်းများကို ချက်ပြုတ်ပြီး ချိုင့်ဖြင့်
ထည့်ပေးလိုက်သဖြင့် ယူသွားကြသည်။

ကျောက်ဘီလူးတောင်သို့ ရောက်သောအခါ ဒီပနှင့်
တွေ့ရလေသည်။

“မင်းနေကောင်းသွားပြီလား နီမောင်”

“ကောင်းသွားပါပြီ ဒဏ်ရာတွေလည်း သက်သာသွား
ပါပြီ ငါနေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ရက်မှာ ထမင်းနဲ့ဟင်း လာပို့
ပေးနိုင်တာ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ..”

“ရပါတယ်ကွာ ငါတို့ကမင်းကိုအပြစ်မမြင်ပါဘူး”
ဟု ပြောလေသည်။

“ဒါထက် မင်းကိုမေးရဦးမယ်.. ငါတို့ရန်သူတွေနဲ့ တွေ့
တုန်းကလာပြီး အကူအညီပေးသွားတာ ဘယ်သူတွေလဲဟင်

“ကျောက်ဘီလူးတောင်မှာ နေကြတဲ့ သူတွေပါပဲ”

“ငါရဲ့အသက်အန္တရာယ်ကို ဝင်ပြီး အကူအညီပေးတဲ့
တွက် ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း မင်းကပြောပေးပါကွာ”

ဒီပက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ထို့နောက် နီမောင်က ယူလာသော ထမင်းဟင်းများကို
ကျောက်ဘီလူး ရုပ်ထုကြီးရှိရာသို့ ပို့ပေးရန် ဂူအတွင်းဝင်လာ

သောအခါ ဒီပကပါ လိုက်လာလေသည်။

အတွင်းသို့ရောက်သောအခါ နီမောင်က ယခင်ပြုလုပ်
နေကျအတိုင်း ကျောက်ဘီလူးရုပ်ထုကြီးရှေ့တွင် ယူဆောင်လာ
သော ထမင်းဟင်းများကို ဖက်ဖြင့်ပုံပေးနေသည်။

ဒီပကတော့ မနီးမဝေးမှပင် ရပ်ကြည့်နေလေသည်။
ထိစွဲပြီးတော့မှ နီမောင်ကပြောသည်။

“ငါ မင်းကိုပြောစရာရှိသေးတယ်”

“ဘာပြောမှာလဲ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါနဲ့ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ ဆေး
ဆရာကြီး တစ်ယောက်က ဘီလူးရုပ်ထုကြီးကျောဘက်မှာရှိတဲ့
အင်းချပ်တွေကို ကူးယူချင်တဲ့ဆန္ဒရှိနေတယ်၊ အဲဒါမင်း ခွင့်ပေး
နိုင်ပါ့မလား”

ဒီပက ချက်ချင်းပြန်မပြောသေးပဲ မျက်စိမှိတ်ထားပြီး
အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေသည်။ ပြီးမှ ပြောသည်။

“ဒီအင်းချပ်တွေက အစွမ်းထက်တယ်၊ မသမာတဲ့လူ
တွေလက်ထဲရောက်သွားရင်တော့ မကောင်းဘူး၊ အများအတွက်
အကျိုးရှိအောင်အသုံးချပေးရင်တော့ ကောင်းပါတယ်၊ မင်းဆီမှာ
ခွင့်တောင်းထားတဲ့လူအပြင် နောက်ထပ်ဆရာကြီးတစ်ယောက်
ရောက်လာလိမ့်ဦးမယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကတော့ ဖြူစင်တဲ့
သူတွေဖြစ်ပါတယ်”

နီမောင်ကတော့ သူ့ဆီမှာခွင့်တောင်းထားသော ကမ္ဘီယ
ကြီးဦးဗန်ကောင်းကိုသာသိပြီး၊ ကျန်တစ်ယောက်ကိုတော့ ဘယ်

သူဘယ်ဝါမှန်း မသိရသေးပေ။

“ဒီတော့ သူတို့ဆန္ဒအတိုင်း အင်းချပ်တွေကို ကူးခွင့် ပေးမှာလား”

“ပေးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါပြောထားတဲ့အတိုင်းလုပ် ပါ၊ ငါမှာထားတာတွေကိုလည်း မမေ့ပါနဲ့။”

နီမောင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

နောက်တော့ ဒီပက ဂူအတွင်းမှာပင် ကျန်နေခဲ့ပြီး နီ မောင်က ဂူအပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းအချိန်ရောက်သောအခါ နီမောင်နေသောအိမ်သို့ လူနှစ်ယောက်ရောက်လာကြသည်။

တစ်ယောက် ကပ္ပိယကြီး ဦးဗန်ကောင်းဖြစ်ပြီး ကျန် တစ်ယောက်ကိုတော့ မသိပေ။

အသားဖြူဖြူ ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် အသက် (၆၀)ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိသော ဥပဓိရုပ်ကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အိမ်ပေါ် ရောက်ပြီး ဦးဗန်ကောင်းကပြောပြတော့မှ ရန်ကုန်မြို့မှလာသော ဆရာကြီး သူရစွဖြစ်မှန်း သိရပေတော့သည်။

နီမောင်က ဆရာကြီးနှစ်ယောက်တို့ကို ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက်ရည် စသည်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံရင်းနှင့် လာရင်းကိစ္စကို မေးရလေသည်။

“ဆရာကြီးတို့ဘယ်လိုကိစ္စများရှိလို့ပါလဲ၊ ကျွန်တော် ဘာများအကူအညီပေးရမလဲ”

“ငါတို့လာတာ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းရဲ့

www.burmeseclassic.com

မိတ်ဆွေ ကျောက်ဘီလူးဆီက အင်းချပ်တွေများ ကူးယူခွင့်ရ လေးလို့ လာမေးကြတာပါ”

ဆရာကြီး သူရဇ္ဇစကားကြောင့် နိမောင့်စိတ်ထဲမှာ ခံ့ဩသွားသေည်။

“ကျောက်ဘီလူးနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်နေတာကို ဆရာကြီး ဘယ်လိုများသိနေတာလဲ”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူးကွာ ဟောဒီက ကပ္ပိယကြီး ဦးဗန်ကောင်းက ငါ့ဆီကို အကျိုးအကြောင်းစာရေးတုန်းက ဆည့်ရေးလို့ သိတန်သလောက်သိထားခဲ့တာပါ။ ပရလောက သားတွေအတော်များများဆိုတာ လူတွေဆီက အစားအစာနဲ့ အတူအညီလိုချင်ကြပေမယ့် မိတ်ဆွေဖြစ်ရမှာကိုတော့ ဝန်လေး ထြိတယ်။ ဒါကြောင့် မမြင်အောင်ရှောင်နေကြတာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီး”

“လူအတော်များများက မဖြူစင်ကြဘူး။ အနည်းနဲ့အ နည်းတော့ ချို့ယွင်းမှုရှိကြတာချည်းပဲ။ ချို့ယွင်းမှုတွေထဲမှာတောင် သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်နစ်နာစေတဲ့ ချို့ယွင်းမှုမျိုးနဲ့ မထိခိုက် နစ်နာစေတဲ့ ချို့ယွင်းမှုတွေ ရှိကြတယ်။

ဒီချို့ယွင်းမှုတွေကို လူလူချင်း မမြင်ရပေမယ့် နတ်တွေ နဲ့ ပရလောကသားတွေက မြင်ကြသိကြတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီ နတ်တွေကို မခံနိုင်ကြလို့ ဝေးဝေးမှာနေကြတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး”

“ပရလောကသားတွေကတော့ သူတို့တတွေ အကူအ

ညီလိုချင်ရင် စိတ်ထားဖြူစင်တဲ့လူတွေနဲ့ပဲ အဆက်အသွယ် လုပ်
လေ့ရှိကြတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကို သာမန်မဟုတ်ဘူးလို့ မြင်ရုံနဲ့
သိတာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ကဆင်းရဲပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ ကုသိုလ်
ယူစရာဆိုလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကောင်းအောင်ကြိုးစားဖို့နဲ့ စိတ်
ထားရိုးသားဖြူစင်ဖို့ပဲ ကြိုးစားရပါတယ်”

“ဒါက နည်းတဲ့အကျိုးမှ မဟုတ်တာကွာ၊ ရှေးအတိတ်
ကံကြောင့် ယခုဘဝမှာ ချမ်းသာပေမယ့် စိတ်ထားမဖြူစင်ရင်
နောက်တစ်ဘဝအတွက် မကောင်းဘူး၊ လူဆင်းရဲပေမယ့် စိတ်
မဆင်းရဲအောင်နေတတ်ရင် နောက်တစ်ဘဝမှာ အပါယ်မရောက်
နိုင်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒီတော့ စိတ်ထားဖြူစင်အောင် ကြိုးစားနေထိုင်
ခြင်းဟာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်မှ မဟုတ်တာ”

ဟုပြောပြပြီး နီမောင်ငဲ့ ပေးထားသော လက်ဖက်ရည်
တစ်ပန်းကန် ဖူးသောက်နေလေသည်။

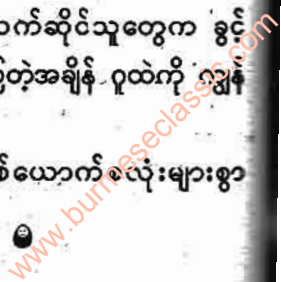
ပြီးမှ ဦးဗန်ကောင်းက ဝင်မေးသည်။

“နီမောင် အင်းချပ်တွေကူးယူဖို့ သူတို့ဆီမှာ ခွင့်တောင်း
ပြီးပြီလား”

နီမောင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“တောင်းထားပြီးပါပြီအဘ၊ သက်ဆိုင်သူတွေက ခွင့်
ပေးကြပါတယ်၊ ဆရာကြီးတို့ အဆင်ပြေတဲ့အချိန် ဝုထံကို ကျွန်
တော်လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

ဟုပြောလိုက်သောအခါ နှစ်ယောက်လုံးများစွာ

ကျေနပ်သွားကြဟန်ရှိလေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာတော့ မင်းသိပြီးသား မဟုတ်လား”

“သူပြောပြထားလို့ သိတန်သရွေ့တော့ သိပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာများလဲ...”

“ကျောက်ဘီလူးကျောမှာ ရေးထားတာအင်းချပ်တွေ ကလည်း အများကြီးပဲ၊ စာတွေရေးထားတာလည်း အများကြီးပဲ တစ်နေ့တည်းကူးလို့ ပြီးနိုင်ပါ့မလား၊ ကျွန်တော်တို့ယူသွားတဲ့ အမဲသားတုံးတွေ ကုန်တာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်ထွက်ရမှာ ဆရာကြီး”

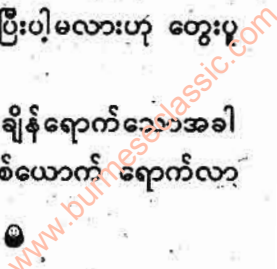
“ငါသဘောပေါက်ပါတယ်ကွယ်၊ ပုံပေးထားတဲ့အမဲ သားတုံးတွေ မကုန်ခင် ပြန်ထွက်ကြရမှာပါ၊ အမဲသားတုံးတွေ ကုန်သွားရင် ငါတို့အစားခံရမှာပေါ့”

ဟုပြောပြလေသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ဆရာကြီးနှစ်ယောက်က နောက် တစ်နေ့မနက် နီမောင်သွားလျှင် တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ကြရန် ပြောဆိုမှာကြားပြီးနောက် ပြန်သွားကြလေတော့သည်။

နီမောင်စိတ်ထဲမှာတော့ ကျောက်ဘီလူးကိုယ်ပေါ်မှ အင်းချပ်နှင့်စာများကို အချိန်မီကူးယူ၍ ပြီးပါ့မလားဟု တွေးပူ နေမိလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းအချိန်ရောက်သောအခါ ဆရာကြီး သူရဇွန်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့နှစ်ယောက် ရောက်လာ

ကြလေသည်။ ၎င်းတို့နှင့်အတူ ပစ္စည်းထည့်ထားသော အထုပ်များလည်း ပါလာကြလေသည်။

အမဲသားစိမ်းများကိုတော့ နီမောင်ကကြိုတင်ဝယ်ယူထားပြီး သင့်တော်သလောက် အရွယ်တော်အတုံးများဖြစ် အောင်အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် တုံးထားလေသည်။

နင်းတို့နှစ်ယောက် ရောက်လာသည်နှင့် နီမောင်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း လိုအပ်သောပစ္စည်း အထုပ်များ ယူဆောင်ကာ ကျောက်ဘီလူးတောင်သို့သွားကြလေသည်။

အချိန်ကနဲနက်ပိုင်း အချိန်ပင်ရှိသေးသော်လည်း မိုးအုံ့နေသောကြောင့် အလင်းရောင်းသိပ်မရှိပေ။

ဆရာကြီးသူရဇ္ဇကတော့ ရွာမှစထွက်ကတည်းက မြင်အပ်သောပုဂ္ဂိုလ် မမြင်ရသောပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုရည်စူးပြီး မေတ္တာပို့အမျှအတမ်းဝေကာ လိုက်ပါလာလေသည်။

ကျောက်ဘီလူးတောင်သို့ ရောက်သောအခါ ရင်မောင်ကို ဝူအပြင်ဘက်၌ထားခဲ့ပြီး သုံးယောက်သား ဝူအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြလေသည်။

ထိုဝူတွင်းသို့ အခြားနှစ်ယောက်က မရောက်ဖူးသေးသော်လည်း နီမောင်ကတော့ အကြိမ်ကြိမ် အခေါက်ခေါက် ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်လေသည်။

သို့ကြောင့် သူကပင် ဦးဆောင်ခေါ်သွားလေသည်။ အတွင်းပိုင်းမှာရှိတော့ ကျောက်ဘီလူးရုပ်တုကြီးရှိနေလေသည်။

လူတစ်ယောက်ထက် နှစ်ဆသုံးဆခန့် ကြီးပြီး ဒူးတစ်

ဖက်ထောင်၊ တစ်ဖက်လှဲနှင့် သံလျှက်ထမ်းထားသော ရုပ်တုမျိုး ဖြစ်သည်။

ထုလုပ်ထားပုံမှာ လက်ရာမြောက်လှသောကြောင့် အမှောင်ထဲမှာကြည့်သောအခါ တကယ်အသက်ဝင်နေသော ဘီလူးတစ်ကောင်နှင့် များစွာတူလှလေသည်။

အမှောင်ရိပ်ထဲမှာပင် နီရဲနေသော မျက်လုံးနှစ်လုံးက အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေသည်။

ထိုအခြေအနေကိုမြင်တော့ ဆရာကြီးသူရဇွန်က မှတ်ချက်ချလေသည်။

“အဝိညာဏ္ဍက အသက်မရှိတဲ့ ရုပ်တုလို့ ဆိုပေမယ့် တကယ်တော့ ဒီရုပ်တုက အသက်ဝင်နေတာပဲ၊ ကျောက်နဲ့ ထုထားတဲ့ ရုပ်တုဆိုပြီး နမော်မဲ့ နမာမဲ့နဲ့ အနားရောက်လာရင်တော့ အစားခံရမှာပဲ”

ထိုစကားကြားတော့ ဦးဗန်ကောင်းက မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ရော ကြာကြာနေလို့ဖြစ်ပါ့မလား ဆရာကြီး”

“စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ နံဘေးနားမှာ နီမောင်ရှိနေသမျှတော့ ကျုပ်တို့အစားမခံရပါဘူး၊ သူမပါပဲဝင်လာရင်တော့ ကျိန်သေ အစားခံရမှာပဲ”

“ကြောက်စရာပဲ”

ဦးဗန်ကောင်းက တိုးတိုးပင်ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ကဲ နီမောင်ရေ အချိန်ရှိတုန်း အင်းရုပ်တွေကူးကြရ

အောင်၊ မင်းလုပ်စရာရှိတာလုပ်ပေတော့”

ဟုပြောသဖြင့် နီမောင်က အမဲသားတုံးများထည့်ထားသော အထုပ်ကိုယူပြီး ကျောက်ဘီလူးရုပ်နှင့် မနီးမဝေး နေရာအထိ လျှောက်သွားလေသည်။

ထိုနေရာရောက်တော့ ရုပ်ပြီးမေးလိုက်လေသည်။

“ကျောက်ဘီလူးမင်း၊ အမဲသားစားမလား”

ထိုသို့မေးသောအခါ တစ်နေရာမှ...

“စားမယ်...”

ဟူသောအသံကြီးထွက်လာရာ မနီးမဝေးမှာ ရှိနေကြသည့် သုံးယောက်စလုံးကြားလိုက်ရသည်။

“အင်းချပ်များကို ကူးယူခွင့်ပေးမလား”

ဟုမေးလိုက်သောအခါ တစ်နေရာမှပင်...

“ပေးမယ်...”

ဟူသော အသံကို ထပ်ကြားရသည်။

ထို့ကြောင့် ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ပဲ ကျောက်ဘီလူးရုပ်တုရှေ့တွင် ဖက်ရွက်ကိုခင်းပြီး ပါလာသော အမဲသားတုံးအချို့ကို တင်ပေးလိုက်ပြီး နောက်သို့ဆုတ်နေလိုက်လေသည်။

ထိုအခြေအနေမှာပင် ဆရာကြီးသူရဇွန်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့နှစ်ယောက်ကလည်း အချိန်ဆိုင်းမနေတော့ပဲ ကျောက်ဘီလူးရုပ်တုကျောဘက်သို့သွားကာ ဖယောင်းတိုင်ကြီးသုံးတိုင် ထွန်းလိုက်သည်။

ဖယောင်တိုင်မီးရောင်ကြောင့် ကျောဘက်မှ အင်းချပ် နှင့်စာတို့ကို မြင်ကြရသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ နှစ်ယောက်သား တက်ညီလက်ညီ ကူးယူကြလေသည်။

အင်းချပ်များပေါ်မှ ဖုံများကိုဖယ်ခါပြီး၊ အသင့်ယူ ဆောင်လာသော မှိုင်းခံစက္ကူများဖြင့်ကပ်ကာ အနက်ရောင်မှင် ဒလိမ့်တုံးဖြင့် လှိမ့်ယူကြခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။ ၎င်းတို့ကူးယူ သော အင်းချပ်နှင့်စာများကို စာဖတ်သူတို့ အသုံးပြုနိုင်ရန် ဖော်ပြ ပေးပါမည်။

အဋ္ဌမုတ်အင်းကို ချနည်းနှင့်တကွ ဖော်ပြပေးမည်။

အင်းဆံဂဏန်းရေးနည်းမှာ...

- ၁ နှင့် ၈ ကို မတ်လှစေ။ မကွေးနှင့်။
- ၂ နှင့် ၅ ကို ရာဟုထောင်သို့အမြီးလှဲစေ။
- ၃ နှင့် ၇ ကို စနေထောင်သို့ အမြီးလှဲစေ။
- ၉ ကို တနင်္ဂနွေထောင်သို့ အမြီးလှဲစေ။

ဤကဲ့သို့ရေးမှ အကျိုးဖြစ်ထွန်းပေမည်။

အင်းကွက် နမူနာများကို နောက်တွင် ဖော်ပြထားပါ သည်။ ယခုဖော်ပြထားသော စာသားများနှင့် တိုက်ဆိုင်ကြည့် ခြင်းဖြင့်...

၁ ၂ ၃ ၅ ၆ ၈ ၄ ဂဏန်းပုံစံများကို စိစစ်နိုင်ပါမည်။

ပထမအင်းမှာ ၄-၅-၆-၇-၈-၉-၁၀-၁၁-၁၂ တို့ သည် အင်းစောင့် ပထမချရန်ဖြစ်၏။

၄ ကစသော အင်းငယ် ၃ ကွက်တွင် တစ်ကွက်ကို ၁၂ တိုး၍ ခရုပတ်လယ်၍သွားရသည်။ ၁၀၀ တွင် ဆုံး၏။

၅ စောင်းသော အင်းငယ်ကွက်တွင်လည်း ၎င်းနည်း ၁၂ တိုးစီသွားသည်မှာ ၁၀၀ ဆုံး၏။

အလယ်ဆုံးကွက် ၁၂ စောင့်သော အင်းငယ် ၃ ကွက် တွင် ၎င်းနည်း ခရုပတ်သွားသည်မှာ အလယ်ဆုံးကွက်တွင် ၁၀၀ ဆုံး၏။

ဒုတိယအင်း ၃ ကွက်ကိုသိသာရန် မှန်နက်ကြီးနှင့် ငြိ သထားသည်။

အင်းစောင့် ၁၂ ဖြစ်သည်။ ၁၁ စီတိုးသွားသည်။ တစ် ကွက်တစ်ကွက် ၁၁ စီတိုး၍ သွားခြင်းကြောင့် ၎င်းအင်းအလယ် တွင် ၁၀၀ ဆုံး၏။ ၎င်းနည်း ခရုပတ်သွားရမည်။

၎င်းအဋ္ဌမုတ်အင်းကို နတ်ကြီးလေးပါးဆေး၊ နတ်ဆေး ပေါင်းနှင့် ချေ၍ရသောပြာကိုသောက်လေ။

ပထမအင်း တစ်ဆယ့်နှစ်အင်းသောက်ပါ။

၎င်းနောက် မင်း ၁၀၈ အင်းစေ့အောင်သောက်ပြီး နတ်ကြီးများကို တိုင်တည်ပါ။

ဘယဝေးကွာ၊ မျိုးလေးဖြာတို့၊ တောင်ပါစိမ့်ထွေ၊ ထာ ခဲပေအုံ၊ တွက်ရေအင်းချ၊ ပထမကို၊ ဇယကိန်းသေ၊ တည်လှ လေမှ၊ ဒွါဒသလှစ်၊ အဋ္ဌမုတ်စစ်ကို တစ်အင်းဆို၍ တိုးကွင်း စေ့အောင်၊ ထားပြီးနောင်မှ၊ ထည့်ငြား အလယ်၊ အကွက်ဝယ်မှ ညီစွာစင်စစ်၊ တစ်ရာနှစ်တည့်၊ အမှန်မလွဲ၊ တိုးစမြဲမှာ၊ ထောင့်

ချွန်နှစ်ကွက်၊ မပျက်အစဉ်၊ တိုးချင်တစ်ခု၊ အင်းစောင့်ပြု၍၊
ချမူသေချာ၊ ထားခဲ့မှာသည်၊ သင်္ချာချရိုး၊ အဋ္ဌမှတ်တည်း”

အချလင်္ကာကို ဆက်ကံဖော်ပြပါမည်။

အလှုံတေဇာ၊ ဝတိံသာဝယ်၊ ဣန္ဒာသက္က၊ ဝါသဝသည်၊
ဒါဒသအင်း၊ ကောင်းခြင်းကျေးဇူး၊ ဂုဏ်တော်ထူးကို၊ လေးဦး
နိလထု၊ ရိုသေမှုဖြင့်၊ ကြည်ဖြူစေတနာ၊ သေချာမှတ်သား၊ ရေးခဲ့
သားသည်။

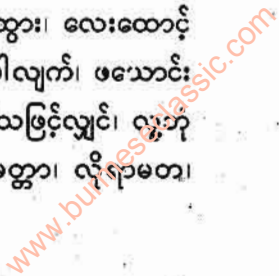
ဖော်ပြပါ အင်းများ၏ ဂုဏ်အကျိုးများကို ဖော်ပြပါ
မည်။

ပထမအင်း တေဇာဂုဏ်၏ အကျိုးကား၊ ပွားသည်
ခြံရံ၊ သုဝဏ္ဏနှင့်၊ ပုတ္တံမိတ၊ ပြည့်စုံလှလျက်၊ ဒါနပြည့်ဖြိုး၊
နုတိုင်းတိုး၏။ လာဘ်မျိုးရောက်လာ၊ မိုးသိုရွာ၏။

ဒုတိယအင်း၊ အကျိုးရင်းည်း၊ များခြင်းမြေ့ရွှေ၊ ဥစ္စာတွေ
နှင့်၊ ဆန်ရေစပါး၊ ကျွန်ကျွဲနွားသည်၊ တိုးပွားစည်အံ့။

တတိယအင်းမှ၊ သုချမ်းသာ ကြီးကျယ်စွာလျှင် ဥစ္စာ
ကျွန်ကျေး၊ သားမြေးပွားစီ စည်းစိမ်တည်လိမ့်။

စတုတ္ထအင်း၏ တေဇလှုံမြူး၊ ဂုဏ်အထူးကား၊ ညွတ်နူး
ဆွပျောင်း၊ ရင်ပျားအောင်းကို၊ ထွက်ပျောင်းပျားသွန်၊ ဖယောင်း
နုန်ကို၊ ကြိမ်ဖန်များစွာ၊ စစ်ပြီးခါမှ၊ ဖြူစွာနုထွား၊ လေးထောင့်
ပြား၍၊ ရေးသားသေချာ၊ ရေးပြီးခါမှ၊ အင်းချပါလျက်၊ ဖယောင်း
ချက်မှ၊ ခသုသီလံ၊ ရှေ့ဆံနောက်ပင်၊ ဆောင်သဖြင့်လျှင်၊ လှဘု
ရင်မျှ၊ မြင်လျှင်ခဏ၊ သိန္နဲမာဖြင့်၊ ပီယမေတ္တာ၊ လိုရာမတူ။

ကိလေကြွ၍ ၊ ဓနရွှေငွေ၊ ရတို့ပေအံ့။

ငါးထွေပဉ္စာ၊ အင်း၏အကျိုးမှာကား၊ သေချာအကျယ်
သုံးဆယ်အပါး၊ သုံးနိုင်ငြား၏။

ခြောက်ပါးအင်းက၊ မဟိသံနှင့်၊ ဂေါနခြံတွင်၊ ထားတံ
ချင်မှ၊ များဖြင့်ပွားစီး၊ စည်ပင်ကြီးလိမ့်။

တစ်သီးသတ္တ၊ အင်းတေဇမှာ၊ စိတ်ကကြံဆောင်၊ ပြီး
အောင်၍၊ များမြောင်ခြေရုံ၊ ဓနလာဘ၊ ပြည့်စုံလှ၏။

အဋ္ဌရှစ်အင်း၊ အကျိုးရင်းလည်း၊ ထိန်ဝင်းလျှံပြောင်
ကျမ်းများဘောင်ဝယ်၊ လရောင်လျှံဝန်း၊ သော်တာထွန်း၍၊ ရံဝန်
ခြေရွှေ၊ များဗိုလ်ခြေနှင့် ပွားထွေစည်ပင်၊ ကျော်စောထင်လိမ့်
ကိုယ်တွင်ကင်းကွာ၊ ဘေးဆိတ်ရာ၏။

နဝဆိုရာ၊ ကိုးအင်းမှာကား၊ အိမ်ရာကျောင်းကန်၊ ဌာ
မှန်တွင်၊ ထားရန်သေချာ၊ လေးမျက်နှာကို၊ နံကားလေးထောင့်
အမြဲစောင့်၍ အမှောင့်ပယောဂါ၊ နိတ်မိစ္ဆာနှင့် ပြိတ္တာတဇ္ဇေ
ကဝေမောက်လုံး၊ ပြေးပျောက်ပုံး၍၊ အိမ်လုံးချမ်းသာ၊ ဘေးလွတ်
ကွာ၏။

ကောဒသ၊ တေဇတန်ခိုး၊ အင်းအကျိုးကား၊ သားဖြေ
မရ၊ ဣတ္ထိယတို့၊ ပုတ္တမိတစ်ရာ၊ မှန်စွာမုချ၊ ဧကန္တလျှင်၊ ရအံ့
မယွင်း၊ နှလုံးသွင်းလော့။

ဒွါဒသအင်း၊ အကျိုးရင်းလည်း၊ ဝေးရာပဉ္စ၊ သေဉ္စသ
နှင့် ၊ ဒသစန္ဒရာ၊ ဘေးဘယာသည်၊ စင်ကွာသန်ရှင်း ဥပဒ်ကင်း
၏။

အကျဉ်းကပင်၊ အကျယ်ဆင်မှု၊ ဆဲနှစ်ဆူကို၊ မှတ်ယူ
 နှဲသုံး၊ စိကာကုံး၍ တစ်လုံးစီထိုး၊ ဌမှတ်ကြိုးနှင့်၊ သီရိုးမပြတ်၊
 ခါးကိုပတ်၍၊ ဆောင်အပ်လှစွာ၊ စတုရန်းသစ်၊ နံလစ်ကင်ဆုံး၊
 ခေါင်းအုံးစီရင်၊ လူတွင်ထင်ရှား၊ အကျိုးပွား၍၊ တစ်ပါးရန်သူ၊
 ကြောက်ရွံ့မှု၍၊ လူတို့အများ၊ ပူဇော်ငြားအံ့၊ မှတ်သားစကန်၊
 အမြဲမှန်သည်၊ ဆောင်ရန်ရူပအပြီးတည်း။

အဆိုပါ အင်းများကို အခြားသုံးရန်နည်းများကို ဖော်ပြ
 ပါဦးမည်။

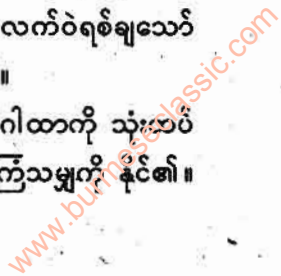
ပထမအင်းအကျိုးကား နဝဘဂါထာကို သုံးထပ်ရန်၊
 လကျာရစ်ချပါက သေနတ်အမြောက်လွဲ၏။ လက်ဝဲရစ်ချသော်
 အမြောက်ဆံသည် လူပုံကိုကျော်သွား၏။

ဒုတိယအင်းကား၊ တရိသီဟော ဂါထာကို သုံးထပ်ရန်၊
 လကျာရစ်ချပါက ရွှေငွေ ဥစ္စာရတနာပြန့်ပွား၏။ လက်ဝဲရစ်ချ
 သော် ဘေးကင်း၏။

တတိယအင်းကား သိရသ္မိဂါထာကို သုံးထပ်ရန်၊
 လကျာရစ်ချပါက သူတစ်ပါးမကောင်းကြံ၍မရနိုင်။ မိမိမှာ
 ချမ်းသာ၏။ လက်ဝဲရစ်ချသော် သူခိုးဓားပြဘေးရန်မှ လွတ်၏။

စတုတ္ထအင်းကား၊ ပထဝီဗလသုန္ဒြိဂါထာကို သုံးထပ်၊
 လက်ကျာရစ်ချပါက အနှစ်မျိုးကောင်း၏။ လက်ဝဲရစ်ချသော်
 အမှောင့်၊ အဟန့်၊ အဆီးအတားကောင်း၏။

ပဉ္စမအင်းကား၊ ဩောင်း၊ ကထေသီဂါထာကို သုံးထပ်
 ရန်။ လကျာရစ်ချသော် သူတစ်ပါးမကောင်းကြံသမျှကို နိုင်၏။

က်ဝဲရစ်ချသော် သူတစ်ပါးမကောင်းမှုသည် အလိုလိုပျောက်ပျက်လေ၏။

ဆဋ္ဌမအင်းကား၊ ဩောင်း၊ ကထေသိဂါထာကို သုံးထပ်ရုံ ခေါင်းအုံးအောက်မှာထားပါ။ လက်ျာရစ်ချသော် ဘေးဟူသမျှ လွတ်၏။ လက်ဝဲရစ်ချသော် လက်တွင်ဆုပ်၍ထား၊ မတ်တတ်ရပ်၍ဟစ်သော် တစ်တိုင်ကွာက' ရန်သူလွတ်၏။

သတ္တမအင်းကား ပဋ္ဌဒ္ဒါရဏ ဂါထာကို သုံးထပ်ရုံ လက်ျာရစ်ချကာ ရန်သူဟူသမျှ၏ ဘေးမှလွတ်၏။ လက်ဝဲရစ်ချက မျက်နှာပွင့်၏။

အဋ္ဌမအင်းကား၊ ဇိနဂေါတ္တိဂါထာကို သုံးထပ်ရုံ လက်ျာရစ်ချသော် သူတစ်ပါးကြောက်လန့်၏။ လက်ဝဲရစ်ချသော် အနှစ်အမျိုးကောင်း၏။

နဝမအင်းကား၊ နရာဝရုံဂါထာကို သုံးထပ်ရုံ လက်ျာရစ်ချသော် လူကြီးများနှင့်တွေ့ဆုံသည့်အခါ မျက်နှာသာပေးခြင်းခံရ၏။ လက်ဝဲရစ်ချသော် မျက်နှာပွင့်လန်း၏။

ဒသမအင်းကား၊ နမောစေရဂါထာကို သုံးထပ်ရုံ လက်ျာရစ်ချသော် နောင်အိမ်ကပ်ဘိလွတ်၏။ လက်ဝဲရစ်ချသော် ထိပ်ကျွတ်၏။

ကောဒသမအင်းကား၊ ပထမံဂါထာကို သုံးထပ်ရုံ လက်ျာရစ်ချပါက ရုပ်ထားနံထားမကောင်းဟူသမျှ အကြံအစည်ပေါ်လာ၏။ လက်ဝဲရစ်ချသော် မကောင်းသော အကြံအစည်ဟူသမျှ ပြေပျောက်၏။

ဒွါဒသကား ၊ မဟာဇေယျဂါထာကို ဒီဝတပွတိဂါထာ
 ကိုနှော၊ နောက်တန်ဂါထာပါပေါင်း၍ ၎င်းတို့ကို စုကား သုံး
 ထပ်ရန်။ လက်ျာရစ်ချသော် မိမိကိုမကောင်းကြံစည်သမျှသော
 ချစ်မြှုပ်၊ ရုပ်ထား၊ နမ်းထားဂြိုဟ်စား သက်ရောက်၊ အမြောက်
 သေနတ်၊ ဘေးအပေါင်းမှ လွတ်၏။ လက်ဝဲရစ်ချသော် အမြန်
 အရသာ စားရ၏။ မျက်နှာပွင့်လန်း၏။ သူတစ်ပါး ချစ်မြတ်
 နိုး၏။ သိကြားပြဟွာသမာဒေဝနတ်ကောင်း နတ်မြတ်များ
 စောင့်ရှောက်၏။ မကောင်းကျိုးပျောက်၍ ကောင်းကျိုးရောက်
 ထာ၏။ (အထက်ပါဖော်ပြသော စာများမှ ရှေးကရေးခဲ့သော
 စာများဖြစ်သောကြောင့် ဖတ်ရန်မလွယ်ကူပေ။

သို့ကြောင့် စာဖတ်သူများ အဆင်ပြေစေရန် စကားပြေ
 မြင့်ပြန်လည်ရေးသားပြီး အဋ္ဌမုတ်အင်း (၁၂)ချပ်ကိုပါ အသုံးပြု
 ထိုသူအတွက် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

၁၂၃၄၅၆၇၈၉၀ ဂဏန်းပုံစံ

အဋ္ဌမုတ်ပဋ္ဌမအင်းပုံစံ

၄	၁၆	၂၀	၅	၁၇	၂၆	၆	၁၈	၃၀				
၈	၁၁	၁၀	၉	၀	၈	၁၁	၁၁	၉	၁၀	၂	၄	၂
၇	၆	၄	၅	၇	၅	၅	၇	၇	၆	၆	၅	၄
၁၁	၂၃	၃၅	၁၂	၂၄	၃၆	၇	၁၉	၃၁				
၉	၁၀	၇	၄	၉	၁၀	၈	၄	၈	၁၁	၃	၄	၃
၈	၇	၄	၈	၇	၇	၆	၇	၆	၅	၅	၅	၅
၁၀	၂၂	၃၄	၆	၂၁	၃၃	၈	၂၀	၃၂				
၉	၁၀	၃	၄	၉	၁၀	၅	၄	၅	၁၀	၄	၄	၄
၈	၇	၅	၈	၆	၆	၅	၈	၆	၅	၆	၅	၆

www.burmeseclassic.com

တြိစက္ခ

ဆဋ္ဌမုတ်ဒုတ်ထာစာင်း

၁၂	၂၃	၃၄	၁၃	၂၄	၃၅	၁၄	၂၅	၃၆
ဂဇ	၁၀၀	၄၅	ဇဝ	၁၀၁	၄၆	ဇ၁	၁၀၂	၄၇
၇၈	၆၇	၅၆	၇၄	၆၅	၅၅	၆၆	၅၇	၆၈
၁၉	၃၀	၄၁	၂၀	၃၁	၄၂	၁၅	၂၆	၃၇
ဇ၉	၁၈	၂၇	၁၈၀	၅၃	၁၀၃	၄၈	၅၄	၆၉
၈၅	၇၄	၆၃	၈၆	၇၅	၆၄	၈၇	၇၆	၆၅
၁၈	၂၉	၄၀	၁၇	၂၈	၃၉	၁၆	၂၇	၃၈
ဇ၅	၁၀၆	၅၁	ဇ၄	၁၀၅	၅၀	ဇ၃	၁၀၄	၄၉
၈၄	၇၃	၆၂	၈၃	၇၂	၆၁	၈၁	၇၀	၆၀

ထာစာင်း

၂၀	၃၀	၄၀	၂၁	၃၁	၄၁	၂၂	၃၂	၄၂
ဇ၀	၁၀၀	၅၀	ဇ၁	၁၀၁	၅၁	ဇ၂	၁၀၂	၅၂
၈၀	၇၀	၆၀	၈၁	၇၁	၆၁	၈၂	၇၂	၆၂
၂၃	၃၃	၄၃	၂၄	၃၄	၄၄	၂၅	၃၅	၄၅
ဇ၃	၁၀၃	၅၃	ဇ၄	၁၀၄	၅၄	ဇ၅	၁၀၅	၅၅
၈၃	၇၃	၆၃	၈၄	၇၄	၆၄	၈၅	၇၅	၆၅
၂၆	၃၆	၄၆	၂၇	၃၇	၄၇	၂၈	၃၈	၄၈
ဇ၆	၁၀၆	၅၆	ဇ၇	၁၀၇	၅၇	ဇ၈	၁၀၈	၅၈
၈၆	၇၆	၆၆	၈၇	၇၇	၆၇	၈၈	၇၈	၆၈

စတုတ္ထ

၂၀	၃၇	၄၆	၂၉	၃၈	၄၇	၃၀	၃၉	၄၈
ဇ၁	၁၀၀	၅၅	ဇ၂	၁၀၁	၅၆	ဇ၃	၁၀၂	၅၇
၈၂	၇၃	၆၄	၈၃	၇၄	၆၅	၈၄	၇၅	၆၆
၃၅	၄၄	၅၃	၃၆	၄၅	၅၄	၃၇	၄၆	၅၅
ဇ၄	၁၀၄	၅၄	ဇ၅	၁၀၅	၅၅	ဇ၆	၁၀၆	၅၆
၈၅	၇၆	၆၇	၈၆	၇၇	၆၈	၈၇	၇၈	၆၉
၃၈	၄၇	၅၆	၃၉	၄၈	၅၇	၃၈	၄၇	၅၆
ဇ၇	၁၀၇	၅၇	ဇ၈	၁၀၈	၅၈	ဇ၉	၁၀၉	၅၉
၈၈	၇၉	၆၈	၈၉	၇၈	၆၉	၉၀	၇၉	၆၈

www.burmeseclassic.com

အဋ္ဌမုတ်ပဌမဆင်းပိုင်း

၃၆	၄၄	၅၂	၃၇	၄၅	၅၃	၃၈	၄၆	၅၄
၃၂	၁၀၀	၆၀	၃၃	၁၀၁	၆၁	၃၄	၁၀၂	၆၂
၈၄	၇၆	၆၈	၈၅	၇၇	၆၉	၈၆	၇၈	၈၇
၄၃	၅၁	၅၉	၄၄	၅၂	၆၀	၃၉	၇၄	၅၅
၃၉	၁၀၅	၆၅	၁၀၀	၁၀၈	၆၈	၃၅	၁၀၃	၆၃
၃၁	၈၃	၇၅	၃၂	၈၄	၇၆	၈၇	၇၉	၈၁
၄၂	၅၀	၅၈	၄၁	၄၉	၅၇	၄၀	၄၈	၅၆
၃၈	၁၀၆	၆၆	၃၇	၁၀၅	၆၅	၃၆	၁၀၄	၆၄
၃၀	၈၂	၇၄	၈၆	၈၁	၇၃	၈၀	၈၂	၇၅

အဋ္ဌမုတ်သဌမဆင်းပိုင်း

၄၄	၅၁	၅၈	၄၅	၅၂	၅၉	၅၃	၆၀	
၃၄	၁၀၀	၆၅	၃၄	၁၀၁	၆၆	၃၅	၁၀၂	၆၇
၈၆	၇၉	၇၂	၈၇	၈၀	၇၃	၈၁	၇၄	
၅၁	၅၈	၆၅	၅၂	၅၉	၆၆	၅၃	၆၀	
၁၀၀	၁၀၅	၆၅	၁၀၁	၁၀၈	၆၈	၃၅	၁၀၃	၆၃
၃၃	၈၆	၇၉	၃၄	၈၇	၈၀	၇၃	၈၁	၇၄
၅၀	၅၇	၆၄	၄၉	၅၆	၆၃	၅၈	၆၅	၇၂
၃၉	၁၀၆	၆၆	၃၈	၁၀၅	၆၅	၃၇	၁၀၄	၆၄
၃၂	၈၅	၇၈	၃၁	၈၄	၇၇	၃၀	၈၃	၇၆

အဋ္ဌမုတ်သက္ကမဆင်းပိုင်း

၅၂	၅၈	၆၄	၅၃	၅၉	၆၅	၆၁	၆၇	
၃၄	၁၀၀	၆၀	၃၅	၁၀၁	၆၁	၃၆	၁၀၂	၆၂
၈၈	၇၂	၆၆	၈၉	၇၃	၆၇	၈၀	၇၄	၇၈
၅၉	၆၅	၇၁	၆၀	၆၆	၇၂	၅၅	၆၁	၆၇
၁၀၀	၁၀၅	၆၅	၁၀၂	၁၀၈	၆၈	၃၅	၁၀၃	၆၃
၃၅	၈၉	၈၃	၃၆	၈၄	၇၈	၈၅	၇၉	၈၁
၅၈	၆၄	၇၀	၅၇	၆၃	၆၉	၅၆	၆၂	၆၈
၁၀၀	၁၀၆	၆၆	၃၉	၁၀၅	၆၅	၃၈	၁၀၄	၆၄
၃၄	၈၈	၈၂	၃၃	၈၇	၈၁	၇၄	၈၀	၇၈

ထိုစကွ

အဋ္ဌမုတ်အဋ္ဌမအင်းပုံစံ။

၆၀	၆၅	၇၀	၆၁	၆၆	၇၁	၆၂	၆၇	၇၂
၆၅	၁၀၀	၇၅	၆၆	၁၀၁	၇၆	၆၇	၁၀၂	၇၇
၆၀	၈၅	၈၀	၆၁	၈၆	၈၁	၆၂	၈၇	၈၂
၆၇	၇၂	၇၇	၆၈	၇၃	၇၈	၆၉	၇၄	၇၉
၁၀၂	၁၀၇	၈၂	၁၀၃	၁၀၈	၈၃	၁၀၄	၁၀၉	၈၄
၆၇	၆၂	၈၇	၆၈	၆၃	၈၈	၆၄	၈၉	၈၉
၆၆	၇၁	၇၆	၆၅	၇၀	၇၅	၆၄	၇၄	၇၉
၁၀၁	၁၀၆	၈၁	၁၀၀	၁၀၅	၈၀	၁၀၄	၁၀၉	၈၄
၆၆	၆၁	၈၆	၆၅	၆၀	၈၅	၆၄	၈၉	၈၉

အဋ္ဌမုတ်နဝမအင်းပုံစံ။

၆၈	၇၂	၇၆	၆၉	၇၃	၇၇	၇၀	၇၄	၇၈
၆၆	၁၀၀	၈၀	၆၇	၁၀၁	၈၁	၆၈	၁၀၂	၈၂
၆၂	၈၈	၈၄	၆၃	၈၉	၈၅	၆၄	၆၈	၈၆
၇၅	၇၉	၈၃	၇၆	၈၀	၈၄	၇၁	၇၅	၇၉
၁၀၃	၁၀၇	၈၇	၁၀၄	၁၀၈	၈၈	၆၉	၁၀၉	၈၉
၆၉	၆၅	၆၁	၁၀၀	၆၆	၆၂	၆၅	၆၁	၈၇
၇၄	၇၈	၈၂	၇၃	၇၇	၈၁	၇၂	၇၆	၈၀
၁၀၂	၁၀၆	၈၆	၁၀၁	၁၀၅	၈၅	၁၀၀	၁၀၄	၈၄
၆၈	၆၄	၆၀	၆၇	၆၃	၈၈	၆၆	၆၂	၈၈

အဋ္ဌမုတ်ဒသမအင်းပုံစံ။

၇၆	၇၉	၈၂	၇၇	၈၀	၈၃	၇၈	၈၁	၈၄
၆၇	၁၀၀	၈၅	၆၈	၁၀၁	၈၆	၆၉	၁၀၂	၈၇
၆၄	၆၁	၈၈	၆၅	၆၂	၈၉	၆၆	၆၀	၆၃
၈၃	၈၆	၈၉	၈၄	၈၇	၆၀	၇၉	၈၂	၈၅
၁၀၄	၁၀၇	၆၂	၁၀၅	၁၀၈	၆၃	၁၀၀	၁၀၃	၈၈
၁၀၁	၆၈	၆၅	၁၀၂	၆၉	၆၆	၆၇	၆၄	၆၁
၈၂	၈၅	၈၈	၈၁	၈၄	၈၇	၈၀	၈၃	၈၆
၁၀၃	၁၀၆	၆၁	၁၀၅	၁၀၈	၆၄	၁၀၁	၁၀၄	၈၉
၁၀၀	၆၇	၆၄	၆၉	၆၆	၆၃	၆၈	၆၅	၆၂

ကျောက်တီလူးကျိန်စာ

အဋ္ဌမုတ်ကောသမဆင်းပုံစံ၊

န	ဂ	ဂ	ဂ	ဂ	ဂ	ဂ	ဂ	ဂ
ဂ	၁၀၀	၁၀	၁၁	၁၂	၁၃	၁၄	၁၅	၁၆
၁၇	၁၈	၁၉	၂၀	၂၁	၂၂	၂၃	၂၄	၂၅
၂၆	၂၇	၂၈	၂၉	၃၀	၃၁	၃၂	၃၃	၃၄
၃၅	၃၆	၃၇	၃၈	၃၉	၄၀	၄၁	၄၂	၄၃
၄၄	၄၅	၄၆	၄၇	၄၈	၄၉	၅၀	၅၁	၅၂
၅၃	၅၄	၅၅	၅၆	၅၇	၅၈	၅၉	၆၀	၆၁
၆၂	၆၃	၆၄	၆၅	၆၆	၆၇	၆၈	၆၉	၇၀

အဋ္ဌမုတ်ကောသမဆင်းပုံစံ၊

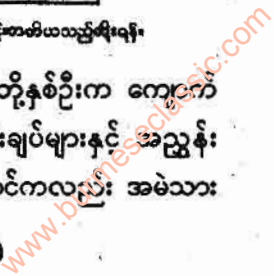
န	ဂ	ဂ	ဂ	ဂ	ဂ	ဂ	ဂ	ဂ
ဂ	၁၀၀	၁၀	၁၁	၁၂	၁၃	၁၄	၁၅	၁၆
၁၇	၁၈	၁၉	၂၀	၂၁	၂၂	၂၃	၂၄	၂၅
၂၆	၂၇	၂၈	၂၉	၃၀	၃၁	၃၂	၃၃	၃၄
၃၅	၃၆	၃၇	၃၈	၃၉	၄၀	၄၁	၄၂	၄၃
၄၄	၄၅	၄၆	၄၇	၄၈	၄၉	၅၀	၅၁	၅၂
၅၃	၅၄	၅၅	၅၆	၅၇	၅၈	၅၉	၆၀	၆၁
၆၂	၆၃	၆၄	၆၅	၆၆	၆၇	၆၈	၆၉	၇၀

အဋ္ဌမုတ်-၁၂-ဆင်းတိုအင်းစောင်းနှင့်တိုးပုံကိုထားနှင့်ပြန်

၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁၀	၁၁	၁၂
၁၃	၁၄	၁၅	၁၆	၁၇	၁၈	၁၉	၂၀	၂၁	၂၂	၂၃	၂၄
၂၅	၂၆	၂၇	၂၈	၂၉	၃၀	၃၁	၃၂	၃၃	၃၄	၃၅	၃၆

ပဋ္ဌတန်းသည့်ဆင်းအပည့်၊ ခုထိမတန်း၊ သည့်ဆင်းစောင်းတန်းထည့်ပေးရန်၊

ဆရာကြီးသူရဇွန်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့နှစ်ဦးက ကျောက်တီလူးကျောတွင် ရေးသားထားသော အင်းချပ်များနှင့် အညွှန်းစာများကို ဂရုတစိုက် ကူးယူနေကြစဉ် နိမောင့်ကလည်း အမဲသား

တုံးများကို မပြတ်ရအောင် ဂရုစိုက်ပြီး ချပေးနေရလေသည်။

ချပေးသောအမဲသားတုံးများကိုတော့ ကျောက်ဘီလူး ရုပ်ထုကြီးက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြင့် ယူစားနေသည်တော့ မဟုတ်ပေ။ ကျောက်ရုပ်ကြီးကတော့ ပကတိအတိုင်းပင် ငြိမ်သက်နေသော်လည်း ရှေ့မှာချပေးထားသော အမဲသားတုံးများကတော့ တစ်တုံးပြီးတစ်တုံး လျော့သွားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သူမမြင်အောင် ယူစားနေသည်ဟု ထင်သဖြင့် ကျောက်ဘီလူးရုပ်တု၏ ပါးစပ်ကိုကြည့်လိုက်သည်။

အမဲသားများ စားနေသည်တော့ မတွေ့ရပေ။

သူလှမ်းကြည့်သောအချိန်တွင် ပါးစပ်ဖြဲပြီးရယ်ပြလိုက်သည်ကိုတော့ အမှတ်တမဲ့ မြင်လိုက်ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ သူယူလာသော အမဲသားတုံးများ ကုန်ကားနီးသွားပေပြီ။

နောက်တစ်ကြိမ်ချပေးရုံလောက်သာ ကျန်တော့သည်။

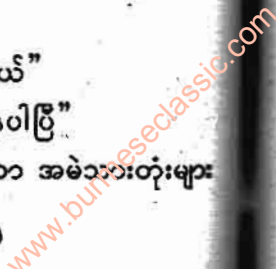
ဒီပမှာထားသည့်အတိုင်းဆိုပါက ချပေးထားသော အမဲသားတုံးများမကုန်ခင် ဝူအတွင်းမှ အလျင်အမြန်ထွက်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးတို့ကိုလှမ်းပြီး သတိပေးလိုက်လေသည်။

“ဆရာကြီး အမဲသားကုန်တော့မယ်”

“အေးအေး၊ ဒီမှာလည်း ပြီးလုနေပါပြီ”

နီမောင်က နောက်ဆုံးကျန်နေသော အမဲသားတုံးများ

ကို ချပေးလိုက်ပြီး ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေလေသည်။

ချပေးထားသောအမဲသားများ အနည်းငယ်ကျန်တော့သည့်အချိန်မှာတော့ အင်းချပ်ကူးနေသူနှစ်ယောက် ပြန်ထွက်လာကြသည်။

“ပြီးပြီဟေ့ သွားကြရအောင်”

ဟုပြောဆိုကာ သုံးယောက်သား ကျောက်ဂူအပြင်ဘက်သို့ အလျင်အမြန် ထွက်ခဲ့ကြရပေသည်။

အခန်း [၁၅]

စေတနာကောင်းသဖြင့် ကံအကြောင်းလှခဲ့သူ

နောက်ပိုင်း ရက်များမှာတော့ နီမောင်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်မှာ မိမိတို့အလုပ်များကို ကောင်းစွာလုပ်ကြရလေ သည်။

ဦးဘရှိန်ကတော့ သားနှစ်ယောက်ကို စိတ်မချသော ကြောင့် နောက်ထပ်အဖော်နှစ်ယောက် ရှာထည့်ပေးလိုက်လေ သည်။ ထိုနှစ်ယောက်မှာ စေတီနှင့် ငမဲအောင်ဆိုသော လူရွယ် နှစ်ယောက်တို့ပင်ဖြစ်ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုနှစ်ယောက်မှာ မိုးမခရွာမှပင်ဖြစ်ပြီး နီမောင်နှင့် ခင်မင်နေကြသူများဖြစ်သည်။

စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့နှစ်ယောက်ပါ ပါလာသော ကြောင့် အလုပ်တွင်ကျယ်လာသည့်အပြင် အစစအရာရာလည်း အားကိုးရလေသည်။

နှစ်ယောက်လုပ်နေသည်နှင့်စာလျှင် လေးယောက်လုပ် သောအခါ အလုပ်ကပိုမိုတွင်ကျယ်လာပြီး ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း ထားသော မြေကွက်များမှာ မိုးရာသီရောက်သည်နှင့် စပါးစိုက် ပျိုးရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပေပြီ။

ထို့ကြောင့် တောစပ်နှင့် မနီးမဝေးနေရာတွင် တဲတစ် လုံးဆောက်ကြသည်။

စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့နှစ်ယောက် ထိုတဲမှာပင်နေ ကြပြီး နီမောင်တို့ကတော့ သွားချည်လာလှည့် နေကြလေသည်။

ထိုရက်ထဲမှာပင် ဆရာကြီးသူရစွဲ ရောက်လာပြီး ပြော သည်။

“နီမောင်..မင်းအကူအညီပေးခဲ့လို ဘယ်လိုမှ မရနိုင်တဲ့ သိဒ္ဓိပေါက်အင်း ၁၂ ချပ်ကို ရခဲ့တယ်။

ဒီအတွက် မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

“ရပါတယ် ဆရာကြီးရယ် ဆရာကြီးတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို တတ်နိုင်သလောက် အကူအညီပေးရတာကိုပဲ ကျွန်တော်က လမ်း သာနေတာပါ”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲကွယ်၊ ကျေးဇူးဆိုတာ

နည်းတယ်များတယ် မဟုတ်ဘူး၊ ရှိရင်တော့ ပြန်ဆပ်ရမှာပေါ့၊
နောင်နှစ် မင်းညီကို ရှင်ပြုပေးကာနီးရင်တော့ ငါတစ်ခေါက်
လာခဲ့ဦးမယ်၊ အဲဒီကျရင်တော့ သူ့ကိုပြောစရာရှိတာပြောပြီး၊
လုပ်ပေးစရာလည်း လုပ်ပေးရမယ်”

ဟုပြောဆိုကာ ရန်ကုန်သို့ ပြန်သွားလေသည်။

နိမောင့်တို့မိသားစုမှာလည်း ဒီနှစ်တော့ ထူးထူးခြားခြား
အဆင်ပြေသည့်နှစ်ဟု ဆိုရပေမည်။

အခြားသူများ သွားရောက်မလုပ်ဝံ့သော နေရာတွင်
လယ်ကွက်များတိုးရာ အစောများများ ရခဲ့လေသည်။

ထို့ပြင် ထမင်းဟင်းချက်ပေးရန် ဒီပပေးသော ငွေဒဂါး
များကလည်း ပိုလျှံနေရာ ထိုပိုသောငွေများကို စုဆောင်းထားရာ
အတော်ပင် ရရှိနေကြလေသည်။

ဒီပ၏ သဘောဆန္ဒအရ ထိုငွေများကို ရှင်ပြုပွဲရက်
ရောက်ပါက ထည့်သုံးပေးရမည်ဖြစ်ရာ အခြားငွေမဖြည့်ပဲနှင့်
ထိုငွေများနှင့်ပင် အလှူပွဲအတွက် လုံလောက်နေလေပြီ။

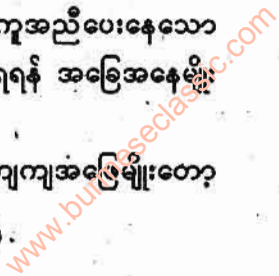
ထို့ကြောင့် အဆင်ပြေသည်ဟုပြောရခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ခု အဆင်ပြေတာလည်း ရှိသေးသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ။

ကြားထဲမှ မာလာက ဝင်ပြီး အကူအညီပေးနေသော
ကြောင့် နိမောင့်မှာ မြနင်းဖြူနှင့် နီးစပ်မှုရရန် အခြေအနေမျိုး
အထိ ရောက်နေခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

သို့သော် မြနင်းဖြူထံမှ တိတိကျကျအဖြေမျိုးတော့

မရသေးပေ။ မြနင်းဖြူနှင့် နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ခွင့်ရသောအခါ တွင် နီမောင်က မဝံ့မရဲဖြင့်ပြောသည်။

“နောင်နှစ် စပါးပေါ်ရင် ငါညီလေးကို ရှင်ပြုပေးနိုင် တော့မယ်၊ သူ့ကို သင်္ကန်းစည်းပေးပြီးရင် ငါ့အတွက် တာဝန် တစ်ခုတော့ လျော့သွားပြီ၊ ဒီအခါကျရင် ငါ့အတွက် စဉ်းစားရ တော့မယ်၊ နင့်ဘက်ကရော ဘယ်လိုလဲ”

“ဘာကိုမေးတာလဲ...”

“ဟို..ဟိုလေ ငါ မာလာကတစ်ဆင့် ပြောခိုင်းထား တာရှိတယ်လေ..သူပြန်မပြောဘူးလား”

“မပြောပါဘူး၊ နင်က နင်ပြောချင်တဲ့ စကားတွေကို သူ့ကိုပြောခဲ့တာပဲ၊ ငါ့ကိုပြောတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒီသဘောမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီကိစ္စကို နင်တကယ် တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုရင် နင် ကိုယ်တိုင် ငါ့ကိုပြောပေါ့”

ထိုသို့ အကျပ်ကိုင်တော့မှ ဖွင့်ပြောဖြစ်လေသည်။

“ငါ..ငါ နင့်အပေါ်မှာ မေတ္တာရှိနေပါတယ်၊ ငါ့မေတ္တာ က တစ်သက်လုံး သစ္စာရှိရှိနဲ့ ချစ်သွားမယ့်မေတ္တာမျိုးပါ၊ နင့် ဘက်က ငါ့အတွက် စဉ်းစားပေးပါ..”

“တကယ်ပြောနေတာရော..ဟုတ်ရဲ့လား”

“ငါ့ဘဝမှာ ဘယ်ကိစ္စကိုမှ လိမ်ညာပြီး မပြောပါဘူး၊ အထူးသဖြင့် ဘဝတစ်သက်လုံးနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ကိစ္စမျိုးကို မညာဝံ့ ပါဘူး၊ ငါနင့်ကိုတကယ်ချစ်ပါတယ်”

ဟု အရဲစွန့်ပြီး ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ မြန်းဖြူက ကျေနပ်သွားသော အမူအယာ

နှင့် မသိမသာပြုံးလိုက်လေသည်။

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ငါ့ဘက်ကစဉ်းစားပေးမယ်၊ နင့် ညီလေး အလှူပွဲမတိုင်ခင်တော့ အဖြေသိရမှာပေါ့”

“အကြာကြီးစောင့်ရဦးမှာပေါ့၊ ငါ့မေတ္တာကို မယုံကြည် သို့ ဒီလောက်အချိန်ဆွဲတာလားဟင်”

“နင့်မေတ္တာကို မယုံကြည်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါ မယုံ အခုအဖြေပေးတော့လည်း ဘာထူးမှာမို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“နင့်ညီလေး ရှင်ပြုပြီးမှ ငါ့ကိုလက်ထပ်မှာ မဟုတ် သား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုသိရတော့ အခုကတည်းက ဝမ်းသာရတာပေါ့”

“ဒီလောက်ပြောနေတာတောင် ခုထိ မရိပ်မိသေးဘူး” ဟုပြောကာ မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။

ဒီတော့မှ သဘောပေါက်သွားလေသည်။

“အော်..ဟုတ်သားပဲ၊ နင်လက်ထပ်ဖို့တောင်ပြောနေ တော့ ငါပြောတာကို လက်ခံပေးပြီးလို့သာ ဖြစ်မှာပေါ့နော်၊ နောက်ကလက်ခံပေးရင် ဝါမဝင်ခင် လူကြီးတွေကို အသိပေးပြီး ထက်ထပ်ကြမယ်လေ..”

“အဲလကားပြောတာပါ၊ ငါ နင့်မေတ္တာကိုလည်း ယုံပါ

တယ်၊ နင့်သဘောကိုလည်း သိပါတယ်၊ အခုချက်ချင်းကြီးတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ အလှူကိစ္စပြီးမှပဲ နင်စီစဉ်မယ်ဆိုရင် စီစဉ်ပါ”

“ဒီစကားကြားရတာ ငါဝမ်းသာလိုက်တာ မြန်းဖြူရယ်”

မြန်းဖြူ၏ လက်ကလေးနှစ်ဘက်ကို မဝံ့မရဲဆုပ်ကိုင် ရင်းပြောလိုက်လေသည်။

ဘဝတစ်ခုအတွက် ရည်ရွယ်ချက်ရှိသွားပြီဖြစ်တော့ လည်း နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာပင် ဖြစ် ပေတော့သည်။

ထိုအခြေအနေကပင် နီမောင်အတွက် ခွန်အားသစ် များကို ဖြစ်ပေါ်လာစေသည်။

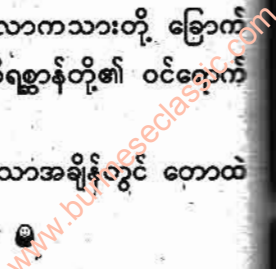
ထိုနှစ်ကတော့ နီမောင့်အတွက် ကံကောင်းသောနှစ် တစ်နှစ်ဟုပင်ဆိုရပေမည်။

မမျှော်လင့်ပဲ မြန်းဖြူ၏ အချစ်ကိုရခဲ့သည့်အပြင်၊ လက်ရှိလုပ်နေသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကလည်း အဆင်ပြေ သည်။ ထို့ထက်..အသစ်တိုးသော လယ်ကွက်များကလည်း စပါး အထွက်ကောင်းသည်။

တောနှင့်ဆက်စပ်နေသော မြေကွက်များကို လယ်မြေ သစ်ဖော်ရသည်မှာ လွယ်ကူခြင်းတော့မရှိပေ။

တောနှင့်နီသောကြောင့် ပရလောကသားတို့ ခြောက် လှန့်နှောက်ယှက်မှုကိုခံရသည်။ တောတိရစ္ဆာန်တို့၏ ဝင်ရောက် နှောက်ယှက်မှုကို ခံရသည်။

ထို့ထက် စပါးပေါ်ချိန်ရောက်သောအချိန်လွင် တောထဲ

ထွက်လာလေ့ရှိသော မျောက်အုပ်များ၊ ကြက်တူရွေးအုပ်များ၊
ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးခြင်း စသောအန္တရာယ်များနှင့် တွေ့ရတတ်
သည်။

စပါးခင်းများ စတင်စိုက်ကတည်းက စောထီးနှင့် ငမဲ
အောင်တို့က အိမ်သို့မပြန်ကြတော့ပဲ တဲမှာပင်နေကြကာ စပါး
ခင်းစောင့်ပေးကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်သွားလျှင် နိမောင်တို့ သားအဖ
ဆုံးယောက်က စောင့်ပေးကြသည်။

၎င်းတို့မစောင့်နိုင်သော ရက်များတွင် ဒီပကလာရောက်
ဆာင့်ရှောက်ပေးလေသည်။

“မင်းက ဒီလယ်ကထွက်တဲ့စပါးကိုရောင်းချပြီး ကုသိုလ်
ဆောင်းမှုလုပ်မှာဆိုတော့ ငါလည်း တဖက်တလမ်းက အကူ
အညီပေးရမှာပေါ့၊ မင်းတို့မရှိတဲ့ရက်တွေဆိုရင် ငါစောင့်ပေး
မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

“ဒါပေမယ့် ညအချိန်တော့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ နေ့အချိန်ဆိုရင်
တော့ ငါ့ကိုလူတွေမြင်သွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီတော့ လယ်ကွက်
ထဲမှာ စာခြောက်ရုပ်ကြီးကြီးတစ်ရုပ်လုပ်ပြီး ထောင်ထားပေးပါ”

ဟုမှာသဖြင့် သူပြောသည့်အတိုင်း ကောက်ရိုး၊ ဝါး၊
သစ်သား၊ အိုး၊ အဝတ်စုတ်တို့ဖြင့် စာခြောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်
ဤလုပ်ကာ လယ်ကွင်းအလယ်နေရာလောက်တွင် ထောင်ထား
ပေးလိုက်လေသည်။

စပါးခင်းများ ရင့်မှည့်လာသောအချိန်မှာတော့ လယ်ထဲတွင် အစောင့်များရှိနေလျှင် မထောင်းတာပေ။ မရှိလျှင် မျောက်နှင့် ကြက်တူရွေးအုပ်၊ စာအုပ်များရောက်လာပြီး စပါးနှံများကို ကိုက်ဖြတ်စားသောက်တတ်ကြလေသည်။

လူစောင့်ရှိလျှင် လောက်လေး၊ သားရေခွများဖြင့် ပစ်ခတ်ကာ ခြောက်လှန့်မောင်းနှင်ကြသည်။

တဲတွင်လူမရှိလျှင်တော့ စာခြောက်ရုပ်ကြီးများက လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အသက်ဝင်နေပြီး လိုက်လံခြောက်လှန့်ပေးကြသည်။ ထိုအခြေအနေကိုတော့ နိမောင်တို့မသိကြပေ။

တစ်နေ့တောထဲမှ ပြန်လာသောလူတစ်စုတို့မှာ စပါးခင်းတဲတွင် လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သွားလာလှုပ်ရှားကာ တိရစ္ဆာန်တို့ကို ခြောက်လှန့်မောင်းနှင်နေသည့် စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို မြင်သောအခါ များစွာအံ့ဩသွားကြသည်။

ပထမတော့ တောခြောက်ခံနေရသည်ဟုထင်ကြသေးသည်။ အသေအချာစောင့်ကြည့်တော့မှ အသက်မရှိသော စာခြောက်ရုပ်ကြီးက လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အသက်ဝင်နေပြီး သွားလာလှုပ်ရှားနေမှန်း တွေ့ကြရပေတော့သည်။

ရွာသို့ ပြန်ရောက်သည်အခါ ထိုအကြောင်းကို ပြန်ပြောပြသောအခါ ဘယ်သူကမှ မယုံကြပေ။ ၎င်းတို့ တောခြောက်ခံလာကြသည်ဟု ထင်မြင်ကြပေသည်။

နိမောင်တို့ မိသားစုမှာ ထိုကဲ့သို့သော အကူးအညီများ ရကြသည်ဖြစ်သဖြင့် နွေရာသီ စပါးရိတ်သိမ်းချိန်ရောက်သော

အခါမှာတော့ စပါးအထွက်ကောင်းလေသည်။

ထိုစပါးများကို ရောင်းချသောငွေများ၊ ဒိပ် ထမင်းဖိုး ပေးရာမှ ပိုသောငွေများ၊ အခြားစုဆောင်းထားသော ငွေများကို စုပေါင်းပြီး ရင်မောင်ကို ရှင်ပြုပေးနိုင်ကြလေသည်။

ရင်မောင်ကို အဓိကထားပြီး အခြားငွေကြေး မပြည့်စုံ သဖြင့် ရှင်မပြုရသေးသော ကလေးများကိုပါ ထည့်ပြီး သင်္ကန်း စည်းပေးလေသည်။

ငွေကြေးပြည့်စုံစွာဖြင့် ပြုလုပ်သော အလှူပွဲဖြစ်သော ကြောင့် တစ်နယ်လုံး ခြံမြံခြံမြံသဲမျှ စည်ကားလှပေသည်။

ထိုပွဲသို့ ရန်ကုန်မြို့မှ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇပင်ရောက်လာပြီး ပါဝင်ကူညီပေးလေသည်။

ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများကိုလည်း အလှူရက်မတိုင်ခင်ကတည်းက ကြိုတင်ပြီး ထည့်ပေးရာ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ လာရောက်ကြသည်။ အလှူပွဲသို့ ဒိပ်ကိုလည်း ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် မိတ်ဆွေတစ်ဦးအနေဖြင့် လာရောက်လေသည်။

နီမောင်စိတ်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး ရည်ရွယ်ထားသော အလှူပွဲကို မိမိချွေးနည်းစာဖြင့် ယခုလိုဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သောကြောင့် များစွာကျေနပ်နေသည်။ ပျော်ရွှင်နေသည်။

ထို့ထက်ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသည်ကတော့ အလှူပွဲပြီးပါက မြနင်းဖြူနှင့် လက်ထပ်ခွင့်ရတော့မည်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူတို့ပျော်ရွှင်နေကြသလောက် မပျော်ရွှင်နိုင်သူတစ်

ယောက်တော့ရှိနေသည်။

ကျော်သီဟပင်ဖြစ်လေသည်။

ကျော်သီဟက ထိုအိမ်မှာ အန္တတာခံပြီးနေခြင်းမှာ တစ်
နေ့ကျလျှင် မြန်းဖြူကို ရနိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

ယခုမရနိုင်မှန်းသိသောအခါ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့
သောဘဝမျိုး ရောက်သွားပေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် နီမောင်နှင့် မြန်းဖြူတို့က ပျော်ရွှင်နေပြီး
သူကတော့ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေပေတော့သည်။

အခန်း [၁၅]

ကျောက်တီလူးကျိန်စာနှင့် ကြမ္မာဆိုးပျား

ကျော်သီဟတို့အဖွဲ့မှာ ယခုတစ်ခေါက် ယိုးဒယားဘက်သို့ ကုန်ပစ္စည်းရောင်းချရန်သွားသောအခါ ရှိသမျှကုန်ပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်သွားကြလေသည်။

ကျော်သီဟမှာ အကြံအစည်ရှိသူဖြစ်သောကြောင့် ဦးထန်ဖုန်းရှိန်အား အယုံသွင်းကာ ရှိသမျှယူဆောင်သွားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သူနှင့်အတူ လက်တွဲဖော်များဖြစ်ကြသည့် တူဖိုးခါ သာ

www.burmeseclassic.com

ဒိုးလှ၊ စံနက်ကျော်၊ သန်းရွှေ၊ ပေတလူ စသော လက်တွဲညီငြိမ်း
သည့်သူများလည်း ပါသွားကြလေသည်။

၎င်းတို့သည် ယိုးဒယားဘက်သို့ ရောက်သောအခါ မြေ
သွားသမျှ ကုန်ပစ္စည်းများကို ရောင်းချရသောငွေများကို အပိုင်
ကာ ပြန်မလာကြတော့ပေ။

ဦးထန်ဖုန်းရှိန်ကတော့ တူသားနောင်မယ်လည်းဖြစ်
ယုံကြည်အားထားရသောသူလည်းဖြစ်သော ကျော်သီဟတစ်
ယောက် ယခုကဲ့သို့ သစ္စာဖောက်သဖြင့် ငွေကြေးအတော်များ
များ ပါသွားသောကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲမှုဖြစ်နေရသည်မှလွဲပြီ
ဘာမှမတတ်နိုင်ပဲရှိလေသည်။

ထိုအကြောင်းကို မြနင်းဖြူက နီမောင်နှင့်တွေ့သော
အခါ ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ နီမောင်က..

“သစ္စာမရှိတဲ့ လူတွေ နှိပ်စက်တာကို ခံရရုံနဲ့တော့
လောက်လည်း စိတ်ဆင်းရဲမနေပါနဲ့ မြလေးရယ်၊ ဆုံးရှုံးသွား
ဥစ္စာပစ္စည်းတွေက ပြန်ရှာရင်ရနိုင်ပါတယ်၊ သစ္စာမရှိတဲ့သူ
ကင်းဝေးသွားတာပိုကောင်းတယ်လို့ပဲ သဘောထားပြီး စိတ်
ဖြေပေါ့”

ဟု ချစ်သူကို နှစ်သိမ့်မှုပေးလေသည်။

“ဒါကတော့ ဒါပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဖေနဲ့ အမေတို့ စိတ်
သောကရောက်နေကြတာကို မြင်ရတော့လည်း ဘယ်မှာ
ချမ်းသာပါ့မလဲ”

“ဒီလောက်လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့၊ ငါလည်းတတ်နိုင်

လောက်တော့ အကူအညီပေးပါ့မယ်”

ဟုပြောဆိုကာ မြနင်းဖြူကို ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ ကျောက်ဘီလူးတောင်သို့ရောက်သော အခါ ဒီပနှင့်တွေ့ပြီး အကျိုးကြောင်းပြောပြလိုက်သေလည်။

“မင်း ငါ့ကိုအကူအညီပေးနိုင်မလား”

“သူတို့ဘယ်နေရာမှာရှိတယ်ဆိုတာတော့ ငါရှာပေးနိုင် ပါတယ်။ နောက်ပြီး ဒီလူတွေကို ဒီနယ်ထဲပြန်ရောက်လာအောင် ငါလုပ်ပေးနိုင်တယ်။ ငါပိုင်နက်ထဲရောက်လာတော့မှ နှိပ်စက်ကြ တာပေါ့”

ဟုပြောပြီး မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်သည်။

နီမောင်ကလည်း ငြိမ်သက်စွာဖြင့် အခြေအနေကြည့် နေလေသည်။ အတန်ကြာတော့ ဒီပက မျက်စိပြန်ဖွင့်လာပြီး ပြောလေသည်။

“သူတို့ ယိုးဒယားနယ်စပ်မှာရှိနေကြတယ်။ ငါ့ပိုင်နက် တော့မဟုတ်သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းဘာမှ စိတ်မပူနဲ့၊ မကြာ ခင် ငါ့ပိုင်နက်ထဲပြန်ရောက်လာအောင် ငါကြံဆောင်ပေးမယ်”

ဟု ကတိပေးလေသည်။

ထို့ကြောင့်..နီမောင်လည်း အတန်အသင့်တော့ စိတ် အေးသွားလေသည်။

ဒီပ ပြောပြသလိုပင် ကျော်သီဟတို့ ငါးယောက်မှာ ခေါ်သွားသောအထမ်းသမားများကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး ၎င်းတို့က တော့ ပြန်မလာတော့ပဲ ကုန်ပစ္စည်းရောင်းချရသော ငွေများကို

အပိုင်သိမ်းကာ ယိုးဒယားနယ်စပ်မှာ နေကြလေသည်။

“မင်းကလည်းကွာ မြင်းဖြူကို မရတာနဲ့ ဒီလိုလုပ်တော့ ငါတို့တောင် ပြန်လို့မရတော့ဘူး၊ ကုန်ရောင်းရတဲ့ငွေက တစ်သက်လုံး စားလောက်မှာမှ မဟုတ်တာ”

သူတို့အဖွဲ့တွင် အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သော ထွန်းခမာ ပြောလေသည်။

“ဘာမှစိတ်မပူကြနဲ့၊ ဒီငွေတွေနဲ့ စားမလောက်ရင် နောက်ထပ်အကြံအစည်တွေရှိသေးတယ်”

“ငါတို့ မိန်းမနဲ့ကလေးတွေက ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မိန်းမများကွာ ပေါလွန်လွန်းလို့ မင်းတို့မှာ ပိုက်ဆံရှိရင် ယိုးဒယားဘက်မှာ ကြိုက်တဲ့မိန်းမတွေကို စိတ်ကြိုက် ရွေးယူလို့ ရတယ်”

ကျော်သီဟကတော့ ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင် ပြောလေသည်။

“ဒါကတော့ထားပါတော့၊ မင်းမှာ ဘယ်လိုအကြံအစည်တွေ ရှိနေလို့လဲ၊ ငါတို့ကိုပြောပါဦး”

“ကုန်ရောင်းရတဲ့ငွေကတော့ ငါတို့တစ်သက်လုံး ဘယ်စားလောက်ပါ့မလဲ၊ တစ်သက်လုံးချမ်းသာချင်ရင်တော့ ကျောက်ဘီလူးတောင်မှာရှိတဲ့ ရွှေငွေရတနာတွေရအောင် လုပ်ရမှာပေါ့”

“မင်းက ဆရာတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ၊ ဒီအလိုဦးသွားရင် ဘီလူးတွေသတ်လို့ သေမှာပေါ့၊ နီမောင်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ဆုံးမဖို့၊ ငါတို့ငှားပြီး လွတ်လိုက်တဲ့ ယိုးဒယား

ဘက်က အထမ်းသမားလေးယောက်တောင် ဘီလူးတွေနဲ့တွေ့ပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နဲ့ သေခဲ့ကြပြီ မဟုတ်လား”

“အေးလေ ဒါတော့ ငါလည်းသိတာပဲဟာ၊ ဒီကိစ္စမျိုးက ငါတို့ချည်းလုပ်လို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တတ်ကျွမ်းနားလည်တဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ယောက်ရှာပြီး လုပ်ရမှာပေါ့၊ ယိုးဒယားနယ်ဘက်မှာ အောက်လမ်းဆရာတွေရော သိုက်ဆရာတွေပါ အများကြီးရှိတယ်”

ထိုသို့ပြောသဖြင့် ကျန်လေးယောက်ကပါ စိတ်ဝင်စားမှုဖြစ်ကြလေသည်။

“ဒါဖြင့်ည်း မင်းရဲ့အကြံအစည်ကို အမြန်ဆုံးသာ အကောင်အထည်ဖော်ပေတော့”

ဟု..ပြောကြလေသည်။

နောက်ရက်များမှာတော့ ကျော်သီဟမှာ ၎င်းကျင်လည်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ သိုက်တူးဖော်နိုင်သော ဆရာကို လိုက်လံစုံစမ်းလေသည်။

သို့သော်လည်း တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် အချိန်ကြာသည်အထိတော့ ပယောဂဆရာ၊ ဆေးဆရာနှင့် အောက်လမ်းဆရာအချို့ကိုသာ တွေ့ရပြီး သိုက်ကြီးများကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း တူးဖော်နိုင်သည့် ဆရာမျိုးတော့ မတွေ့ရသေးပေ။

တစ်နေ့သ၌ ကျော်သီဟတို့ တည်းခိုနေထိုင်ရာဒီဒဲရှေ့သို့ လူသုံးယောက် ရောက်လာကြလေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ခေါင်းဆောင်လာသူမှာ ဆရာတစ်ယောက်

ဖြစ်ဟန်ရှိပြီး နောက်မှာ တပည့်အဖြစ်လိုက်လာသော လူနှစ်ယောက်လည်း ပါလာကြလေသည်။

“ဘာကိစ္စ ရှိလို့ပါလဲ”

“ငါ့နာမည်က အာဠာဝက ဆရာညို လို့ခေါ်တယ်၊ မင်းတို့တတွေ သိုက်ဆရာရှာနေတယ်လို့ သတင်းကြားတာနဲ့ လာခဲ့တာပဲ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ကျော်သီဟမှာ ရေငတ်တုန်းရေတွင်းထဲကျသကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ ထိုလူသုံးယောက်ကို အိမ်ပေါ်သို့ခေါ်ကာ အကျိုးအကြောင်းမေးရလေသည်။

“ဆရာကြီးတို့က ဘယ်လိုကနေဘယ်လို သတင်းကြားလာကြတာလဲ”

“ပြည့်စုံအောင်ပြောရရင်တော့ ရှည်မှာပေါ့ကွာ၊ ငါ့နာမည်က အာဠာဝက ဆရာညိုလို့ ခေါ်တယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်က ငါ့ရဲ့တပည့်နှစ်ယောက်ပဲ၊ မြေဘီလူးနဲ့ ရေဘီလူးလို့ ခေါ်တယ်”

“ဟင်...”

ကျော်သီဟတို့မှာ အံ့ဩသွားကြလေသည်။

ခေါင်းဆောင်လာသော အာဠာဝက ဆရာညိုမှာ အသက် (၅၀)ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး အသားမည်းမည်းနှင့် ရုပ်ရူးကြမ်းတမ်းသူ ဖြစ်လေသည်။

မျက်နှာပေါ်မှာ အဖုအထစ်နှင့် ကျောက်ပေါက်အစရွတ်များရှိပြီး မျက်လုံးက အထဲသို့ချိုင့်ဝင်နေသည်။

ပါးစပ်ထဲမှာလည်း ကွမ်းမပြတ်ဝါးနေသဖြင့် နီရဲနေသည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်ပါက သွေးများ စီးကျနေသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။

၎င်းက သျှောင်တစောင်းထုံးထားပြီး ပုဝါအနက်ဖြင့် ခေါင်းပေါင်းထားသည်။ ဘောင်းဘီနှင့် ရင်ဖုံးအင်္ကျီတို့မှာလည်း အနက်ရောင်ပင်ဖြစ်ပြီး လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးကို လွယ်ထားသည်။

လက်ထဲမှာတော့ ဘီလူးခေါင်းအရုပ်တပ်ထားသည့် တောင်ဝှေးတစ်ချောင်း ကိုင်ထားလေသည်။

နောက်မှပါလာသော မြေဘီလူးနှင့် ရေဘီလူးဟု အမည်ပေးထားသော လူနှစ်ယောက်၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကလည်း ထူးခြားသည်။

တစ်ယောက် မဲပြာနေသော အသားရောင်ရှိပြီး၊ တစ်ယောက်က နီကြောင်ကြောင် အသားအရေမျိုးရှိသည်။ မျက်နှာပုံပန်းသဏ္ဍာန်များကလည်း လူမျက်နှာနှင့်မတူလှပဲ မကောင်းဆိုးဝါးမျက်နှာမျိုးနှင့် တူလေသည်။

“ငါက သိုက်ကြီးတွေကိုသာဖော်တဲ့ သိုက်ဆရာတစ်ယောက်ပဲ။ အခု ကျောက်ဘီလူးတောင်သိုက်ကိုဖော်ချင်လို့ လိုက်ရှာနေကြတာ။ မင်းတို့က အဲဒီဘက်ကနယ်သားတွေဆိုတော့ သိများသိမလားလို့ လာပြီးစုံစမ်းကြတာပါ။ နောက်ပြီး မင်းတို့လည်း သိုက်ဆရာလိုက်ရှာနေကြတယ်လို့ သတင်းကြားမိတယ်။ အာအုတွက် လိုက်ရှာနေကြတာလဲ”

ထိုစကားကြားတော့ ကျော်သီဟမှာ များစွာဝမ်းသာ သွားလေသည်။

“အဆင်ပြေလိုက်တာ ဆရာကြီးရယ်၊ နတ်ဒေဝတံ တွေက ဆရာကြီးတို့ကို ကျွန်တော်တို့နဲ့ တွေ့ရအောင် တမင်စေ လွှတ်လိုက်တာများလား မသိတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ သိုက် ဆရာလိုက်ရှာနေကြတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ အခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောက်နဂါးတောင်သိုက်ကို တူးဖော်ချင်လို့ပါပဲ”

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း ရေကန်အသင့်၊ ကြာအသင့် ဖြစ် သွားတာပေါ့ကွယ်”

“ဒါထက် ဆရာကြီးကို ပြောရဦးမယ်၊ အဲဒီတောင်က ဘီလူးစောင့်တဲ့ တောင်လည်းဖြစ်တယ်၊ အဲဒီတောင်ကို စောင့်တဲ့ တောင်စောင့်ဘီလူးက ကြမ်းတယ်ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဒီအတွက်တော့ စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ၊ ငါက ဘီလူးစောင့် တဲ့သိုက်တွေကို ဖော်ခဲ့ပေါင်းများလို့ အာဠာဝကဘွဲ့ရထားခဲ့တာ ပေါ့”

“ဒီလိုဖြင့်ဟန်ကြပြီပေါ့၊ ကျောက်ဘီလူးတောင်ရောက် အောင် ကျွန်တော်တို့လမ်းပြပြီး ခေါ်သွားပေးပါ့မယ်”

ဟုပြောဆိုတိုင်ပင်ကြလေသည်။

နောက်တစ်ရက်မှာတော့ ကျောက်ဘီလူးတောင်ရှိရာသို့ ဦးတည်ပြီး ခရီးထွက်ကြလေသည်။

နယ်ခံများဖြစ်သော ကျော်သီဟတို့ကပင် လမ်းပြကာ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ကျော်သီဟမှာ ရတနာပစ္စည်းများလိုချင်သောကြောင့် သာ ထိုသို့ အရဲစွန့်ပြီး စီစဉ်ရသော်လည်း အကယ်၍ ဘီလူးများ နှင့်တွေ့ပါက အဆင်ပြေမှပြေပါ့မလားဟု စိတ်ထဲတွင် စိုးရိမ် ပူပန်နေမိလေသည်။

လမ်းခရီးတွင် တစ်ည၊ နှစ်ညအိပ်ကြရသော်လည်း ကြီးကြီးမားမား အနှောက်အယှက်မျိုးတော့ မတွေ့ကြရပေ။

နောက်တစ်နေ့ ညနေပိုင်းအချိန်လောက်မှာတော့ ကျောက်ဘီလူးတောင်ကို အဝေးမှ လှမ်းမြင်ရသော နေရာသို့ ရောက်သွားကြသည်။

တစ်နေရာရောက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး အမွှေးများဖုံးနေပြီး ဘီလူးနှင့်တူသော လူ့ဘေးယောက်ထွက်လာကြသည်။ ပထမတော့ လူလေးယောက်ထွက်လာသည်ဟု ထင်ကြသော်လည်း အသေအချာကြည့်တော့မှ လူမဟုတ်ပဲ ဘီလူးများဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

ထိုအခါ ဆရာကြီးတို့သုံးယောက်မှလွဲပြီး ကျော်သီဟတို့လေးယောက်မှာ များစွာကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားကြလေသည်။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ဒီတောထဲမှာပင် ဘီလူးများသတ်သဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရသော ယိုးဒယားလူမျိုး လူလေးယောက်တို့ကို ပြန်လည်သတိရလာကြသည်။

အဋ္ဌာဝကဆရာညိုက ရှေ့သို့တိုးထွက်သွားပြီး မေးလိုက်လေသည်။

“ဘာကြောင့် ငါသွားမယ့်လမ်းမှာ ပိတ်ရပ်နေတာလဲ”

ထိုသို့ မေးသောအခါ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မျက်ထောက် နီကြီးများဖြင့် စိုက်ကြည်ကာ ရှေ့သို့တိုးလာကြသည်။

“အော် မင်းတို့က ဒီလိုလား၊ ငါ့အကြောင်း မသိသေး ဘူးမှတ်တယ်”

ဟုပြောပြောဆိုဆို ဘီလူးရုပ်ပါသော တောင်ဝှေးဖြင့် ဝှေးယမ်းလိုက်ရာ ရှေ့မှာရပ်နေကြသော ဘီလူးလေးကောင်တို့ မှာ ဝူးဝူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ပြီး တောထဲသို့ ဝင်ပြေးသွားကြလေ တော့သည်။

ထိုအခါမှပင် ကျော်သီဟတို့မှာ သက်ပြင်းချနိုင်ကြပြီး ဆရာကြီးအပေါ် များစွာအထင်ကြီးသွားကြလေသည်။ အချိန်က ညနေပိုင်းဖြစ်နေသောကြောင့် တောထဲ၌အ လင်းရောင်မရှိတော့ ပေ။

မိုးရိပ်များ၊ သစ်တောရိပ်များကြောင့် မှောင်စပြုနေပေ ပြီ။ သို့သော်လည်း လမ်းတွင် မနားလိုကြသဖြင့် တောင်ခြေ ရောက်အောင် ခရီးဆက်ကြလေသည်။

တောထဲမှာ မှောင်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် သူတို့သွား ရာ လမ်းတလျှောက်တွင် နောက်ထပ် ဘီလူးနှင့် သရဲသဘက် များတို့ တားဆီးနှောက်ယှက်မှုများနှင့် ထပ်မံကြုံတွေ့ရသေး သည်။

သို့သော် ဆရာကြီးက တောင်ဝှေးဖြင့် ဝှေးယမ်းလိုက် သည်နှင့်ပင် ကွယ်ပျောက်သွားကြလေသည်။

သို့ဖြင့် နေဝင်ရီတရော အချိန်တွင် တောင်ခြေသို့

www.burmeseclassic.com

ရောက်သွားကြသည်။

တောင်တစ်ခုလုံးများ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။ သူတို့ရောက်သွားသောအခါ ဝူပေါက်ဝတစ်ခုမှ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး မေးသည်။

“ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”

“ကျောက်ဘီလူးသိုက်ကို တူးမလို့လာကြတာ”

“ဒီပစ္စည်းတွေက ယူလို့မရဘူး၊ မယူထိုက်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ထိုယူရင် သေကြလိမ့်မယ်”

“ဒီအတွက်တော့ စိတ်မပူနဲ့၊ ကျုပ်က ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်ကို နိုင်အောင်လုပ်နိုင်တယ်၊ ခင်ဗျားသာ အနှောက်အယှက်ပေးပါနဲ့”

“တားမရတော့လည်း ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်ပေါ့လေ” ဟုပြောပြီး ဝူအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။

ထိုအခါမှ အာဠာဝကဆရာညို ဆိုသူလည်း ဝူပေါက်ဝမှာပင် စီစဉ်စရာရှိသည်တို့ကို စီစဉ်လေတော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျောက်ဘီလူးတောင်ကြီးမှ တောင်အိမ်ကြီး ပေါ်ထွက်လာသေးသည်။

မိုးချိမ်းသံ၊ ပင်လယ်ဟိသံကဲ့သို့ ကြောက်စရာကောင်းသော တောင်ဟိသံကြီး ကြားရသောအခါ အားလုံးလန့်သွားကြလေသည်။

ကျော်သီဟတို့မှာ ထိုနယ်သားများ ဖြစ်ကြသဖြင့် ဆောင်ဟိသံနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းများကို သိတန်သ

www.burmeseclassic.com

လောက်သိထားကြသည်။

တောင်ဟီသံမှာ အချိန်တိုင်းကြားရသည်တော့မဟုတ်ပေ။ လူစားလို၍သော်လည်းကောင်း၊

ဒါမှမဟုတ် ပစ္စည်းများငှားရမ်းယူသွားပြီး ပြန်မပို့လျှင်သော်လည်းကောင်း သတိပေးသောအနေဖြင့် တောင်ဟီသံ ကြားရလေ့ရှိသည်။

ယခု တောင်ဟီသံမှာ ပစ္စည်းပြန်မပို့သဖြင့် သတိပေးသော တောင်ဟီသံတော့ ဟုတ်ဟန်မတူပေ။ ကြောက်စရာကောင်းသော တောင်ဟီသံကြီးက သုံးကြိမ် သုံးခါပေါ်ထွက်လာပြီးမှ ရပ်တံ့သွားလေသည်။

သို့သော် မရှေးမနှောင်းမှာပင် တောင်ခေါင်းအတွင်းမှ ကြောက်စရာကောင်းသော ကျိန်ဆဲသံကြီးထပ်ကြားကြရပြန်သည်။

“မကောင်းမှုကံ၊ ပြုသူထံ၊ ဧကန်ငဲ့ရဲရောက်ပါစေ”

“ကတိသစ္စာ၊ ပျက်သောအခါ၊ ကျိန်စာထိ၍သေပါစေ”

“သေသောအခါ၊ အပါယ်ရွာ၊ ဘယ်ခါမလွတ်ရှိပါစေ”

ဟူသော ကျိန်ဆဲသံများပင်ဖြစ်တော့သည်။

ကြောက်စရာကောင်းသော ကျိန်စာဆိုသည့်အသံများကို ကြားရသောအခါ ကျော်သီဟတို့မှာ များစွာကြောက်ရွံ့ထုလှုပ်သွားကြလေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအခြေအနေရောက်နေမှတော့ နောက်မဆုတ်ချင်ကြတော့ပေ။

“ကိုင်း...ဂူအတွင်းဝင်ကြစို့ရဲ့”

“ဒီအချိန်ကြီး ဝင်လို့ဖြစ်ပါ့မလား ဆရာကြီး”

“ပရလောကသားတွေ၊ မကောင်းဆိုးဝါးတွေက နေ့အချိန်မှာ မမြင်နိုင်ဘူး၊ ညအချိန်ရောက်မှ မြင်ကြရတယ်၊ သူတို့ထိုမြင်ရမှ ခိုင်းချင်သလိုခိုင်းလို့ရမှာပေါ့၊ ဘာမှမကြောက်ကြပါနဲ့ကွာ ငါတစ်ယောက်လုံး ပါနေတာပဲ၊ ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူး”

ဟု ပြောတော့မှ ဝူအတွင်းသို့ဝင်ရန် ပြင်ကြလေသည်။

သူတို့အားလုံး ဝူအတွင်းဝင်သောအခါ ကျိန်စာဆိုနေသော ကြောက်စရာကောင်းသည့် အသံကြီးကိုတော့ ကြားနေကြရလေသည်။

“မကောင်းမှုကံ၊ ပြုသူထံ၊ ဧကန်ငရဲရောက်ပါစေ”

“ကတိသစ္စာ၊ ပျက်သောအခါ၊ ကျိန်စာထိ၍ သေပါစေ”

“သေသောအခါ၊ အပါယ်ရွာ၊ ဘယ်ခါမလွတ်ရှိပါစေ”

လူသူမနီးသော ကျောက်ဝူကြီးအတွင်းမှာ ထိုကဲ့သို့ သောကျိန်စာမျိုး ကြားရသည်မှာ ကြောက်လန့်စရာပင်ဖြစ်သော်လည်း လောဘစိတ်တက်နေကြသောလူတစ်စုကတော့ ကြောက်ရွံ့သော်လည်း နောက်သို့ပြန်မလှည့်ကြပဲ ဝူအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြလေသည်။

ဝူအတွင်းသို့ရောက်သောအခါမှာတော့ တစ်ကိုယ်လုံး အမွှေးစုတ်ဖွားနှင့် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာ မျက်နှာမျိုးရှိကြသည့် ဘီလူးများက သူတို့သွားမည့် ရှေ့၌ တန်းစီပြီး ပိတ်ရပ်နေကြလေသည်။

“ဟဲ့ မိစ္ဆာကောင်တွေ လမ်းဖယ်ပေးကြစမ်းတဲ့ အချိန်

တန်တော့ ကျွေးသင့်တာကျွေးမယ်၊ စားသင့်တာစားရစေမယ်
လမ်းဖမ်းကြစမ်း”

ဆရာကြီးက လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့် တောင်ရှေးထိ
ဝှေ့ယမ်းပြီးပြောလိုက်ရာ ပိတ်နေသော ဘီလူးများမှာ ဘေးတစ်
ဖက်တစ်ချက်သို့ ခွဲပြီးလမ်းဖယ်ပေးလိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါမှပင် ဂူအတွင်းသို့ ဆက်ဝင်သွားကြလေသည်။
ကျော်သီဟ စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီလောင်အစွမ်းထက်လှသော
ဆရာကြီးနှင့်ဆိုလျှင်ဖြင့် မိမိတို့အကြံအစည်များ မုချအောင်
မြင်တော့မည်ဟု ထင်မှတ်ကာ ကြိတ်ပြီး ဝမ်းသာနေလေသည်။

အတွင်းဘက်ရောက်တော့ အနောက်အယုက်များ
တွေ့ကြရတော့ပေ။

သို့ကြောင့် အသင့်ယူဆောင်လာသော မီးတိုင်များထိ
ထွန်းကာ အတွင်းသို့ဝင်သွားရာ မကြာခင် ကျောက်ဘီလူးရုပ်တု
ကြီးရှိသောနေရာသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

“ဒါ..သိုက်စောင့် ကျောက်ဘီလူးပဲ၊ မင်းတို့နောက်ဘက်
ကိုဆုတ်နေကြ၊ ရတနာပစ္စည်းတွေ ဘယ်နေရာမှာရှိတယ်ဆိုတာ
သူ့ကိုမေးရမယ်”

ထိုသို့ပြောသဖြင့် ကျော်သီဟတို့လည်း နောက်ဘက်သို့
ဆုတ်ပေးလိုက်ကြသည်။

ဆရာကြီးက ကျောက်ဘီလူး ရုပ်တုကြီးရှိသော နေရာ
သို့ တိုးသွားပြီး တစ်စုံတစ်ခု ရွတ်ဆိုတိုင်တည်နေသည်။ မကြာ
ခင် အသက်မရှိသော ကျောက်ဘီလူးရုပ်တုကြီးမှာ အသက်ခံ

လာသကဲ့သို့ ဖြစ်လာပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာလေသည်။

ထိုအခြေအနေကို မြင်တော့ ကျော်သီဟတို့မှာ အသက်
ရှူရန်ပင် သတိမေ့နေလောက်အောင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေ
ကြသည်။

ထို့နောက် ကျောက်ဘီလူးကြီးက နေရာမှထလာပြီး
တစ်နေရာမှာရှိသော ကျောက်တုံးကြီးကို လက်ဖြင့်ဖယ်ပေးရာ
အတွင်းမှာရှိသော ကျောက်မျက်ရတနာတို့ကို လှမ်းမြင်ကြရ
လေသည်။

ကျောက်မျက်ရတနာတို့မှာ မီးရောင်ဖြင့် အရောင်
စာလက်လက် တောက်ပလျက်ရှိလေသည်။

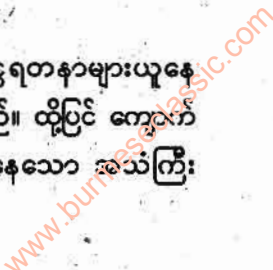
“ကဲ..မင်းတို့လိုချင်တဲ့ ရတနာတွေတော့တွေ့ပြီ ကြိုက်
သလောက်သာယူကြ”

ဟု လှမ်းပြောသောအခါ ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။
သို့သော် ကျောက်ဘီလူးကြီးအနားမှာရှိနေသောကြောင့် မယူဝံ့
ကြပေ။

“လာသာလာပါကွယ်..ငါရှိနေရင် ကျောက်ဘီလူးက
မင်းတို့ကို ဘာမှမလုပ်ဝံ့ပါဘူး”

ဟုပြောတော့မှ ငါးယောက်စလုံး ဝူပေါက်ဝရှိရာသို့
သွားကြလေသည်။

ငါးယောက်သားဝူအတွင်းမှ ရွှေငွေရတနာများယူနေ
ကြစဉ် တောင်ဟီသံကြီး ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ ထို့ပြင် ကျောက်
ဘီလူးကြီး ရပ်နေသောနေရာမှ ကျိန်စာဆိုနေသော အသံကြီး

လည်း ကြားကြရသည်။

သို့သော် လောဘသားများကတော့ ဂရုမစိုက်ကြတော့ပေ။ ငါးယောက်စလုံး ရွှေငွေရတနာတို့ကို ရနိုင်သမျှ သယ်ယူပြီး ပြန်ထွက်လာသောအခါမှတော့ ထိုနေရာတွင် ကျောက်ဘီလူးကြီး ရောက်နေပေတော့သည်။

“ဟင်...”

သူတို့ကိုခေါ်လာသော ဆရာကြီးရှိရာသို့ ကြည့်လိုက်တော့ မတွေ့ရတော့ပေ။

ထိုနေရာနှင့် မနီးမဝေးနေရာမှာတော့ လက်ပိုက်ရပ်ကာ သူတို့ကိုကြည့်နေသော လူရွယ်တစ်ယောက်ကိုသာ လှမ်းမြင်ကြရသည်။

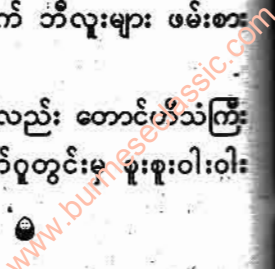
အခြားမဟုတ်ပေ။ ဒီပ ပင်ဖြစ်တော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝူပေါက်ဝမှာရပ်နေကြသော ဘီလူးများလည်း ဝူအတွင်းသို့ ဝင်လာကြလေပြီ။

ထိုအခြေအနေကိုမြင်သောအခါမှာတော့ ကျော်သီဟတို့မှာ ဆောက်တည်ရာမရတော့ပဲ ဘေးလွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေးကြလေတော့သည်။

သို့သော် အလင်းရောင်မရှိသော ဝူထဲမှာ ပြေးပေါက်မတွေ့နိုင်ပဲ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဘီလူးများ ဖမ်းစားခြင်းခံကြရတော့သည်။

ညဦးပိုင်းအချိန်ပင်ရှိသေးသော်လည်း တောင်ဟိုသံကြီးနှင့်အတူ ကျောက်ဘီလူးတောင် လိုက်ဝူတွင်းမှ မူးစူးဝါးဝါး

အော်သံများပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ဘယ်သူမှ မကြားနိုင်ကြတော့ပေ။

အချိန်အတော်ကြာတော့မှ တောင်ဟီသံကြီးရပ်တံသွား
လေတော့သည်။

ထိုတောင်ဟီသံကြီးကိုတော့ ထိုတောင်နှင့် မနီးမဝေး
မှာရှိသော တဲအတွင်းမှာရှိနေကြသည့် နီမောင်၊ စောထီး၊ ငမဲ
အောင်တို့ သုံးယောက်ကကြားကြရသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်လင်းတော့ နီမောင်က ထိုနေရာ
သို့ သွားကြည့်သောအခါ ဂူပေါက်ဝနှင့် မနီးမဝေးနေရာမှ စုပုံ
ထားသော အထုပ်အပိုးများကိုတွေ့ရလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဂူပေါက်ထဲမှ ဒီပထွက်လာပြီး ပြောလေ
သည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေက သစ္စာမရှိတဲ့ လူယုတ်မာတွေရဲ့ ပစ္စည်း
တွေပဲ။ အိတ်တွေထဲမှာ သူတို့ယူသွားတဲ့ ကုန်ရောင်းရတဲ့ ငွေတွေ
ရှိလိမ့်မယ်။ မင်းယူသွားပြီး ကာယကံရှင်တွေကို ပြန်ပေးလိုက်ပါ။”

“သူတို့က ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“ဘီလူးသားရဲတွင်းထဲရောက်သွားပြီးမှတော့ ဘယ်သူ
အသက်ရှင်ပါ့မလဲကွာ၊ ဒါပေမယ့် တခြားလူတွေကိုတော့ တော
တိရစ္ဆာန်တွေသတ်လို့ သေသွားပြီလို့သာ မင်းပြောလိုက်ပေါ့။”

ထိုနောက် နီမောင်က ထိုအိတ်များအတွင်းမှ ကုန်ပစ္စည်း
ရောင်းချရသောငွေများကို ထုတ်ယူကာ အဝတ်တစ်ခုဖြင့် လှော်
ယူသေသည်။

“အခုလို အကူအညီပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒီစရယ်”

“မင်းနဲ့ငါနဲ့က တစ်ယောက်ကျေးဇူးတစ်ယောက် ရှိကြတာပဲ။ ဒီလောက်ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်းစိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပါပဲ”

ဟုပြောဆိုကာ ဝူအတွင်းပြန်ဝင်သွားလေသည်။

နီမောင်လည်း ငွေများထည့်ထားသော အထုပ်ကိုယူ၍ ရွာဘက်သို့ ပြန်လာလေသည်။

ဆုံးရှုံးသွားပြီဟု ထင်ထားသော ငွေများကို မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ရသည့်အခါ ကျေနပ်မှုအပြုံးများဖြင့် ရှိနေမည့် မြနင်းဖြူမျက်နှာလေးကို ယခုကပင် ကြိုတင်မြင်ယောက်လျှက်ရှိနေပေတော့သည်။

အခန်း [၁၆]

ကံဆုံးခဲ့ကြသော်လည်း ကံကုန်တော့ဝေးကြရပြီ

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးနောက်မှာတော့ နိမောင်က မြနင်းဖြူနှင့်တွေ့ကာ ပြောသည်။

“မြလေး ..ငါ့ညီ ရင်မောင်ကိုလည်း သင်္ကန်းစည်းပေး သွားခဲ့ပြီ။ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်လည်း ပြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။ ကျန်တာတော့ ငါ့အတွက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ နင့်သဘောကရောတယ်လို့လဲ...”

“ငါ့ဘက်ကတော့ ထွေထွေထူးထူး ပြောစရာမရှိတော့

ပါဘူး၊ နင်ငါ့ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင်တော့ လူကြီးစုံရာနဲ့ တင့်တင့်တယ်တယ် တောင်းရမ်းလက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ပေါ့”

“အခုထိ ငါ့မေတ္တာကိုမယုံသေးဘူးလား”

“မယုံကြည်ရင် ဒီစကားမျိုးပြောပါ့မလား၊ နင်ကရော အခုထိ ငါ့မေတ္တာကို မသိသေးဘူးမဟုတ်လား”

“သိပါတယ် မြလေးရယ်၊ ငါက တမင်ပြောတာပါ၊ ဒါဖြင့် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ စီစဉ်လိုက်တော့မယ်နော်”

မြနှင်းဖြူက အပြုံးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

နောက်ထပ် ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါမှာတော့ မိုးမခရွာမှ မင်္ဂလာပွဲတစ်ခု ကျင်းပကြလေသည်။

သတို့သားက နိမောင်ဖြစ်ပြီး သတို့သမီးက မြနှင်းဖြူ ပင်ဖြစ်တော့သည်။

မင်္ဂလာပွဲလာကြသော ဧည့်ပရိတ်သတ်များကတော့ သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့ နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြပမာ ရှေ့သွားနောက် လိုက်ညီပါပေမယ်ဟု ချီးကျူးထောပနာပြုကြလေသည်။

မင်္ဂလာပွဲပြီး၍ နောက်ထပ်ရက်အနည်းငယ်ကြာသော အခါမှာတော့ ထိုရွာသို့ ဆရာကြီး သူရဇ္ဇပြန်ရောက်လာပြန် သည်။

နိမောင်က ဆရာကြီးသူရဇ္ဇရောက်လာကြောင်း သတင်း ကြားသဖြင့် ကျောင်းသို့သွားကာ တွေ့ဆုံကာ အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းရလေသည်။

“ဆရာကြီးဘယ်လိုကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာပါလဲ ကျွန်

တော်ဘာများ အကူအညီပေးရမလဲ”

“ငါလာတာ တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောက်ဘီလူး တောင်မှာ အင်းချပ်တွေကူးယူတုန်းက နှုတ်ကပတ်ပေးထားခဲ့ တဲ့အတိုင်း ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ ပြန်လာခဲ့တာပါပဲ”

“ဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်မှာလဲ ဆရာကြီး”

“တောင်ရဲ့ သင့်တော်တဲ့နေရာမှ စေတီတစ်ဆူ တည် ပေးရမယ်ကွယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ တည်ပေးရမယ်ဆိုတာတော့ သက်ဆိုင်သူတွေနဲ့တွေ့ပြီး မေးမြန်ကြည့်ရမယ်”

“ကောင်းပါတယ်ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူနဲ့ တွေ့ရအောင် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

ထို့နောက် ဆရာကြီး သူရဇွန်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့ နှစ် ယောက်ကို နီမောင်ကပင် ဦးဆောင်ပြီး ကျောက်ဘီလူးတောင် သို့ ခေါ်သွားလေသည်။

တောင်သို့ရောက်သောအခါ ဒီပနှင့်တွေ့ပြီး အကျိုးအ ကြောင်းပြောပြသောအခါ ဒီပကလက်ခံသည့်အပြင် စေတီ တည်ရန် နေရာကိုပါ ညွှန်ပြပေးလေသည်။

“ဆရာကြီးတို့ ဘုရားတည်ရင် ကျွန်တော်လည်း ကုသိုလ် ပါဝင်ချင်ပါတယ် လက်ခံပေးပါ”

“လက်ခံပေးရမှာပေါ့ကွယ်၊ ရှေးအတိတ်ဘဝက အ ကြောင်းဆက်ရှိခဲ့ကြလို့ ဒီဘဝမှာ ပြန်တွေ့ခဲ့ကြတာပဲ၊ ကုသိုလ် ဆက်ရှိခဲ့သူချင်း အတူတူကုသိုလ်ယူဖို့ကိစ္စပဲ လက်ခံပေးရမှာ ပေါ့၊ ဒါထက် မောင်ဒီပကို တစ်ခုလောက်ပြောချင်ပါတယ်”

“ပြောပါဆရာကြီး”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းစောင့်ရှောက်ပေးနေရတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို တခြားလူတွေကို မငှားသင့်တော့ဘူး၊ မင်းကတော့ ကုသိုလ်လိုချင်လို့ ငှားပေးခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် လူအတော်များများက မရိုးသားကြတော့ မင်းအတွက် ကုသိုလ်ရတာနည်းနည်း အကုသိုလ်ရတာက များများဖြစ်နေတယ်”

“မှန်ပါတယ်”

“နောက်တစ်ခုက ရတနာပစ္စည်းတွေကိုရှိမှန်းသိတော့ လောဘသားတွေကို လမ်းပြပေးသလိုလည်းဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ ကုသိုလ်လိုချင်ရင် တခြားနည်းနဲ့သာ ကုသိုလ်ယူပါတော့၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ငှားတဲ့နည်းနဲ့တော့ ကုသိုလ်မယူချင်ပါနဲ့တော့”

“ဆရာကြီးပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လက်ခံပါတယ်၊ ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ငှားပေးခဲ့ပေမယ့် သူတို့ဘက်က မရိုးသားတော့ ကျွန်တော့ဘက်မှာ အကုသိုလ်ဖြစ်ခဲ့ရတာတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်၊ နောက်တော့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ငှားရမ်းပေးတာမျိုး မလုပ်တော့ပါဘူး”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်..”

“နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော်လည်း ဒီနေရာမှာ ကြာကြာဆက်နေရတော့မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီထက်မြင့်တဲ့ ဘုံဘဝတစ်ခုကို ကူးပြောင်းရတော့မှာမို့ ဆရာကြီးတို့ ဘုရားတည်ပြီး လောက်တဲ့အချိန်ရောက်ရင်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့နိုင်တော့မယ် မထင်တော့ပါဘူး”

“မင်းအတွက် ကောင်းမြတ်တဲ့ ဘုံဘဝတစ်ခုကူးပြောင်း ခွင့်ရတာကိုတော့ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်”

ဆရာကြီးက ဝမ်းသာသည်ဆိုသော်လည်း နီမောင်က တော့ ထိုစကားကြားရသောအခါ ဝမ်းမသာနိုင်ပါပေ။

ညီအစ်ကိုလို၊ မိတ်ဆွေရင်းချာတစ်ယောက်လို ခင်မင် နေသော ဒီပနှင့် ခွဲခွာရတော့မည်ကို သိသဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိလေသည်။

သို့သော်လည်း သူ့အနေနှင့် ဘာမှမတတ်နိုင်ပါချေ။

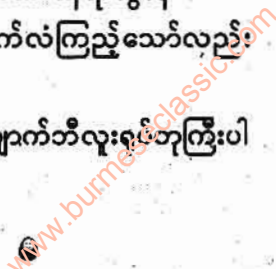
နောက်ပိုင်းရက်များမှာတော့ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇကပင် ဦး ဆောင်ပြီး ကျောက်ဘီလူးတောင်ထိပ်တစ်နေရာ၌ စေတီတစ်ဆူ တည်ကြလေသည်။

စေတီတည်နေသောရက်များမှာတော့ နီမောင်တို့က ဒီပကို တွေ့ကြရသေးသည်။ စေတီပြီး၍ ထီးတင်ပွဲပြီးသော နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဒီပကိုမတွေ့ရတော့ပေ။

နီမောင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပင် ထမင်းနှင့်ဟင်းများ ချက်ယူလာပြီး ဂူအတွင်းသို့သွားရောက်ပို့ပေးလေသည်။

သို့သော် ထူးဆန်းသောအချက်မှာ ဂူအတွင်းမှာ ကျောက် ဘီလူးရုပ်တုကြီးကိုလည်း မတွေ့ရတော့ပေ။ နေရာလွဲနေသလား ထင်သဖြင့် အခြားနေရာများကို လိုက်လံကြည့်သော်လည်း မတွေ့ရတော့ပေ။

ဒီပပျောက်သွားပြီးနောက် ကျောက်ဘီလူးရုပ်တုကြီးပါ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

သို့ကြောင့် နောက်ပိုင်းမှာတော့ ထမင်းဟင်းများ ချက်ပြုတ်ပို့ပေးစရာမလိုတော့ပေ။

နောက်ပိုင်းကာလများ ရောက်လာသောအခါ ကျောက်ဘီလူးတောင်တွင် ရွှေငွေရတနာပစ္စည်းများလည်း ငှားရမ်း၍ မရတော့ပေ။ ထိုအကြောင်းများက နောက်ပိုင်းကာလကြာသောအခါ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မေ့ပျောက်သွားကြလေတော့သည်။

နိမောင်အနေဖြင့်ကတော့ ဒီပနှင့်မတွေ့ရတော့သဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရုံမှလွဲပြီး အခြားဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါချေ။

ဒီပတစ်ယောက် ကောင်းရာဘုံဘဝသို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိနိုင်ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းပေးရပေတော့သည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်ရေးသားသော (ကျောက်ဘီလူးကျိန်စာ) အမည်ရှိ ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ် ဝတ္ထုရှည်မှာလည်း နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်ပြီ ဖြစ်ပေတော့သတည်း။ ။ ။

အနိဃာဟောတု သုခိအတ္တာနံ ပရိဟရန္တု

စာပြီးချိန် ။ ။ ၂၀၁၅ ၊ မတ်လ (၂၅)ရက် ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ၊ ည (၉) နာရီ ။

www.burmeseclassic.com